

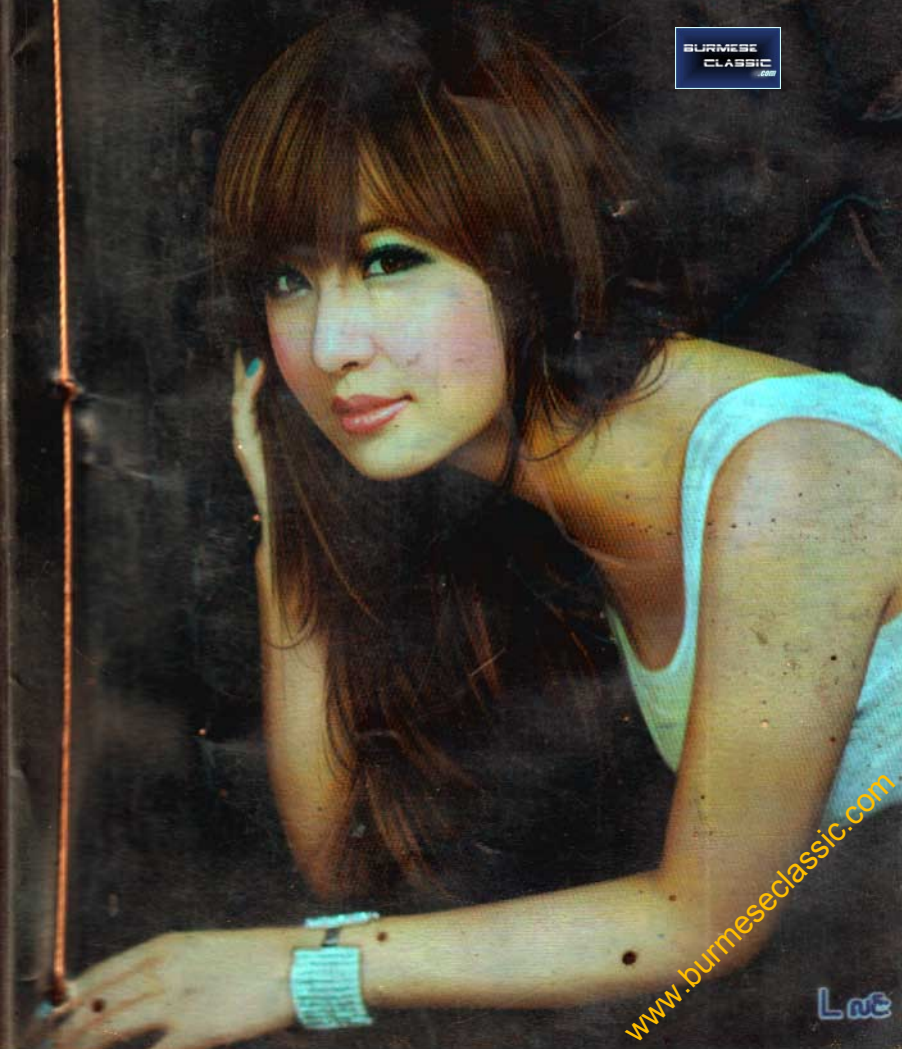

စိုးမိုး စာပေ

ရွှေအူလီ

ကြင်နာမယ့်နေ့

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်စိမ့်မြို့ခြံတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ရွှေအာရုံ

ကြင်နာမယ့်နေ့

စာအုပ်အမည်	- ၅၀၁၇၆၁၀၁၁
မျက်နှာပိုးအမည်	- ၅၀၁၂၅၆၀၀၁၁
အုပ်စုစဉ်း	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်အိမ်စာ (ပိုင်ဆိုင်သူ)
	(မြို့-၀၃၇၅၁)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့-၀၃၇၀၂)
	ပုံနှိပ်အောင်ဆက်
	၆၈ စကားစာလမ်း
	အုပ်စုစဉ်း ရန်ကုန်
အတွင်းအမည်	- ဦးအောင်ဆိုင်
စာအုပ်အမည်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

မိုး သွားရမည့် ရထားပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံဘေးတွင် သူမအရင် ကြိုရောက်နေသည့် လူကို ကြည့်ပြီး မိုးမျက်နှာလှလှလေးပေါ် ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ဖြစ်သွားကာ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများပင် တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်သွား၏။

အံ့သြမယုံနိုင်သော အကြည့်တွေနှင့် မိုးမျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသူကို ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ တစ်ဖက်မှ တည်ကြည်စူးရှသော ရွှန်းစိုက်မှောင်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက မိုးရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၍ ထိုအကြည့်များကို မိုး ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရလိုက်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။

၈၉၅ - ၈၃

ရွှေအာဇာလီ

ကြင်နာမဲ့နေ့ / ရွှေအာဇာလီ ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၂၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ကြင်နာမဲ့နေ့

အကြည့်နှစ်ခု လမ်းခုလတ်မှာ တစ်ဖြောင့်ထဲပေါင်းဆုံ
သွားကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကို မလွှဲမိကြ။ တစ်ယောက်
မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးရှနှုတ်နှိုင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိရာက
ပထမဆုံး အသိဝင်လာသူက မိုးကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

စူးရှမှုကမောင် စိစွန်းနေသည့် သိမ်းပိုက်၏ မျက်ဝန်း
အစုံကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သူက မိုးဖြစ်သည်။
ဘာဖြစ်လို့များ ဒီခရီးမှာ ဒီလူနဲ့ လာဆုံဖြစ်အောင် ဆုံနေရသည်
မသိ။

“အစ်မ လမ်းနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါနော်”
ခြေလှမ်းမရွေ့ရှိနေဆဲဖြစ်သော မိုးကို နောက်မှရောက်
လာသည့် ခရီးဆောင်အိတ်များနှင့် လမ်းတောင်းနေသည့်
ချာတိတ်လေးကို မိုး တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သိမ်းပိုက်ကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွား
သည့် မိုးခြေလှမ်းများအတွက် သူမကိုယ်သူမ အဖြစ်တင်မိသည်။
မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး မိုး ထိုင်ခုံ
ရှိနေသည့် သိမ်းပိုက်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သလို သိမ်းပိုက်က

လည်း မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မိုးထံမှ အကြည့်ကို လွှဲသွားပုံက
သူနဲ့မိုး ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဘူးသလိုလို၊ ဘာလို့လို့။

သိမ်းပိုက်ကြောင့် တုံ့ဆိုင်းတွေဝေသွားသည့် သူမအဖြစ်
ကို သူမ အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်းက မိုး သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံ
နေရာတွင် ပစ္စည်းများကို နေသားတကျထားလျက် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည့်အချိန်အထိ သိမ်းပိုက်က မိုးကို ဘာစကားမှ မပြောသလို
မိုးကလည်း သူမနားမှာ သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူ ရှိနေသည်ဟု မထင်
သည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေး ရှိနေပါသည်။

သိမ်းပိုက်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် မိုးလို နုနု
ငယ်ငယ် အလွန်လှပသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို မသိသလို
ဟန်ဆောင်နေနိုင်သေးလျှင် မိုးက ဘာလို့ သူ့လိုမနေနိုင်ရမည်နည်း။

သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူကို မိုး လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ထို့အပြင်
မိုးထိုင်ခုံဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ထိုလူနှင့် ဝေးဝေးသာနေချင်သူမို့
သူမကိုယ်လေးကို သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်သူနှင့် ဝေးရာတစ်ဖက်ဆီသို့
တတ်နိုင်သမျှ တိုးကပ်ထိုင်နေလိုက်သည်။

အချိန်သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ အချက်ပေးသံနှင့်အတူ ရှုမား

က စထွက်သည်။

ရထားက ရန်ကုန်ဘူတာမှ စထွက်ပြီး မကြာခင် အရှိန် နှုန်းက မြန်လာသည်။

အရှိန်ရလာသည်နှင့်အမျှ ရထားပြတင်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော လေ၏အရှိန်ကြောင့် ရှည်လျားနက်မှောင် သော မိုး ဆံနွယ်ရှည် ညှိပျော့ပျော့လေးများက လေမှာ တလွင့်လွင့် ပျံ့ဝဲလာသည်။

ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ခရီးသည်အားလုံး ကိုယ့် အဖွဲ့နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် ရယ်မောစကားဆိုနေသံများ က ရထားခုတ်မောင်းသံ၊ လေတိုးသံတို့နှင့် ရောထွေးလျက် ပျံ့လွင့် နေ၏။

ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုဘဲ အတွေးများနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသူနှစ်ဦးက မိုးနှင့် သိမ်းပိုက် ဖြစ်သည်။

မိုးနှင့် သိမ်းပိုက်တို့နှစ်ဦးမှာ ခရီးတစ်ခုကို ထိုင်ခုံချင်း ဘေးယှဉ်ကာ တူတွဲထိုင်နေရပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးကတော့

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့၊ မမြင်၊ မသိသူများကို ကျော ခိုင်းလျက်။

အရှိန်နှင့်တိုက်ခတ်လာသည့် လေကြောင့် အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းမဲ့စွာ ရှိနေသော မိုး၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သည့် ဆံနွယ် ပျော့ပျော့ကလေးမှာ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလျက် ဘေးတွင်ထိုင် နေသည့် သိမ်းပိုက်ကို သွားရောက်ကျီစယ်သလို ဖြစ်သည့်အတွက် မိုးက သူမအား ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဟု စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် သိမ်းပိုက်ကတော့ ထိုကိစ္စကို မသိသလိုလို၊ မမြင်သလိုလို မျက်နှာ ထားနှင့် ရှိနေသည်။

သူပုံစံက မိုးကို သူ့အနားတွင်ရှိနေသည်လို့ ထင်ပုံမရ။ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုထားပုံရသည်ပုံစံမျိုး။ ဒီလို မိုးကလည်း သိမ်းပိုက်၏ ထိုအမူအရာကို ဂရုမစိုက်။ မျက်နှာလေးကို ပိုတင်း ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့အတူ လေနှင့်လွင့် မျောနေသည့် သူမ ဆံနွယ်အရှည်ကြီးများကို လက်လေးနှင့် အသာ အယာဆွဲယူလိုက်ရင်း တိုက်ဆိုင်စွာ လာရောက်တွေ့ဆုံနေရသည့် အဖြစ်ကိုပဲ သူမစိတ်ထဲ အခံရခက်နေမိသည်။ သိမ်းပိုက်က မိုးကို

ကျောခိုင်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုကြသည်ကိုဖြင့် အကဲခတ်ခွင့် မရ။

ရထားက အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေ၏။ မိုးတို့ စီးနှင်းလိုက်ပါသည် ရထားကြီးက ဘူတာစဉ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာသည်။

ရထားအရှိန်နှုန်း မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ရထားပေါ်ရှိ ခရီးသည်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

ခရီးသည်အချို့မှလွဲ၍ ကျန်ခရီးသည်များက အရှိန်နှုန်း မှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

မိုး သူမကိုယ်လေးကို ရထားပြတင်းတံခါးနားကျော ကပ်ထားရာမှ ရထားထိုင်ခုံနောက်ဆီသို့ မှီလိုက်ရင်း မျက်ဝန်း အစုံကို မှိတ်ထားလိုက်၏။

တကယ်တော့ မိုး မျက်ဝန်းများကို မမှိတ်ချင်ပါ။

ရထားခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မြင်ရသည့် သဘာဝရှုခင်း အလှများကို မိုး ခံစားကြည့်ချင်သည်။

ကြည့်ချင်ပေမယ့် မိုး မျက်ဝန်းကိုတော့ သူမဘေးတွင် ရှိနေသည့် သိမ်းပိုက်ဆိုသည့် ဒီယောက်ျား မမြင်မတွေ့စေချင်၍ မျက်ဝန်းများကို မှိတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမေ့”

နောက်သို့ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့မှီကာ မျက်ဝန်းအစုံ ကို မှိတ်လျက် ထိုင်နေသော မိုးမှာ ရုတ်တရက် အရှိန်နှင့် ခုတ်လိုက် သည့် ရထားကြောင့် နောက်သို့ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေသော သူမ ကိုယ်လေးမှာ ဟန်ချက်ပျက်ကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် သိမ်းပိုက်၏ ပခုံးစွန်းကို တွန်းတိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်နှင့်...

သိမ်းပိုက်ထံမှ တည်ကြည်စူးရှသည့် အကြည့်စူးစူး တစ်ချက်က မိုးထံ အေးခဲစွာ ရောက်လာသည်။

“ဆောရီး”

မိုး တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ပေမယ့် သိမ်းပိုက်က မိုး တောင်းပန်စကားကို ဂရုမစိုက်သလို၊ အလေးမထားသလို

တည်တင်းအေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မိုးကိုကြည့်ကာ...

“ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်တကူ တောင်းပန်တာမျိုး ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော အလွယ်တကူ တောင်းပန်နေလို့လဲရှင်၊ အခုဖြစ်တာ မတော်တဆပဲ”

“နောက်ကို သတိထားပါ”

အေးစက်စက် လေသံနှင့် တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်သွားသည့် သိမ်းပိုက်ကိုကြည့်ပြီး မိုးနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

မိုး တောင်းပန်သည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဟိတ်ကြီးဟန် ကြီးနှင့် မိုးကို သူတပည့် လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်လို ပြောလိုက်ပုံက မိုးအဖို့ မခံချင်စရာ။ မုန်းစရာဖြစ်သည်။

ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေမှန်း မသိ။ ဒါတွေကြောင့်လည်း သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူကို မိုးစိတ်ထဲ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိမ်းပိုက်မျက်နှာ ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း...

“ဟွန်း...ဒီလောက် အဖြစ်သည်းနေရင်လည်း ကိုယ့်

ကားနဲ့ကိုယ် ခရီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ”

မိုး စကားအဆုံးမှာ သိမ်းပိုက်မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ မိုးဘက် လှည့်လာ၏။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာ ရှင် မကြားဘူးလား”

မိုးထဲမှ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် သိမ်းပိုက်မျက်နှာ ပို၍ တည်တင်းသွားကာ မိုးမျက်နှာလှလှလေးကို မကြိုက်သလို စိုက် ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ...အမိ၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ကြီးကျယ်ချင် ကြီးကျယ်မယ်၊ မကြီးကျယ်ရင် မကြီးကျယ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင် ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ဆိုင်တယ်လို့ မပြောရပါလား”

“ပြောလည်း မရဘူးကွ”

သိမ်းပိုက် ပြောရင်းက မိုးကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့် ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

မိုးမှာ သူမအပေါ် မတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံ
 နေသည့် သိမ်းပိုက် အမှုအရာကြောင့် ခံပြင်းစိတ်လေးများဖြင့်
 ဒေါသဖြစ်လာ၏။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 နဲ့အပြိုင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင် ရန်စွာနေလိုက်တာ။ ဒါကြောင့်
 လည်း ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်မိန်းမမှ သူလိုလူကို မကြိုက်
 တာနေမှာဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့် မတွေ့ချင်လို့ တမင် ဆေးဆေးရှောင်နေကာ
 မှ အတူတူ လာဆုံနေရသည်။

မိုးမှာ သူမဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်
 လူကို မကျေမနပ် အတွေးများဖြင့် မျက်စောင်းလှမ်းအထိုး သိမ်းပိုက်
 က တိုက်ဆိုင်စွာ မိုးဘက်ကို လှည့်အကြည့်နှင့် တည့်တည့်တိုးပါ
 သည်။

“ဘာလဲကွ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လူကို မျက်စောင်းထိုးရတာ
 လဲ”

သိမ်းပိုက်စကားက ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော။
 မုန်းစရာကောင်းသည့်လူကို မိုး ဘာမှထပ်မပြောချင်။ ထို့ကြောင့်

သူစကားကို မိုး ဘာမှမပြော။ မကြားဟန်ပြုလျက် တစ်ဖက်သို့
 မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဒါကိုပဲ သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ အခံရခက်ခက်နှင့် မိုးပုံစံလေး
 ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မိုးနှင့် သိမ်းပိုက်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလိုပြဿနာ
 လေးတွေကြောင့် အမြဲလို အပုအထစ်ဖြစ်ကာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်
 နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အလျော့ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။
 မာနတွေကိုယ်စီဖြင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ ရှိနေကြ၍ နီးရက်နှင့်
 ဝေးနေကြရခြင်းဆိုလည်း မမှား။ တစ်ဦးတည်းသောသား သိမ်းပိုက်
 နှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး မိုးက မာနကိုယ်စီနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ
 အလျော့မပေး။

ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးချင်း သဘောတူထားပေမဲ့
 လူငယ်ချင်း အဆင်မပြေတာနှင့် သူတို့စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့ရသည်။
 ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် နေကြသူ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ စေ့စပ်
 လို့မရ။ ဒါနဲ့ပဲ မိဘတွေက လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မပြုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ အိမ်ထောင်ပြုကြမည်ဆိုရင်တော့ မိဘသဘောတူထားသည့် သူတို့နှစ်ယောက်သာ လူကြီးတွေ သဘောကျ လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကိုယ်စီ ကတိပေးထားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလဲ တွေးမိတိုင်း မိုးမှာ မကျေနပ်။

ဟွန်း ဒီလိုလူနဲ့များ တစ်မိုးအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ နေရလိုကတော့ မြန်မြန်အသက်တိုပြီး သေရဖို့ပဲရှိသည်။

ယောက်ျားတဲ့...ဟွန်း။

မိန်းမတွေလောက်မှ သဘောထားမကြီး။ တစ်ခွန်းမခံပြန်ရန်စွာနေလိုက်တာ။ မေမေတို့ကတော့ အကြောင်းမသိရှာလေဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သိမ်းပိုက်ဆိုတဲ့လူကို သမက်မတော်ရရင် မိုးကိုတောင် သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ပါ့မယ် တကဲလဲ လုပ်ရက်ကြသည်။ သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူကဖြင့် မိုးကို တွေ့သည့်နေရာတွေသည့်အချိန်မှာ ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြောဆိုပြုမူ ဆက်ဆံနေတာ မေမေ့ကို မြင်စေချင်သည်။

ဒါမှ မေမေ သမက်တော်ချင်လှပါသည်ဆိုသည့် လူ

ဘယ်လောက် မိုက်ရိုင်းကြောင်း မေမေသိမည်။ မေမေမှာ သူမတော်ရသည့် သမက်ကို ချီးကျူးမဆုံး။

မိုးကိုက ကံဆိုးတာပါ။ ဒီလိုလူနဲ့မှ ခရီးအတူသွားဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးမှန်းမသိ။ မျက်နှာမြင် မုန်းချင်ပါစေဆိုသည့် ဆုတောင်းများ ပါခဲ့လေသလားမသိ။ သူ့မျက်နှာကို မြင်တာနှင့် မိုးရင်ထဲ အမှန်းစိတ်တွေ လှိုင်းထန်ရသလို သိမ်းပိုက်မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသမာန်ကအပြည့်။

လိုရာခရီးကို အမြန်ဆုံးရောက်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။ ဒါမှ ဒီလိုလူနဲ့ ခရီးအတူ သွားရသည့်ဝဋ်က ကျွတ်မှာ။ မိုးစိတ်ထဲ ဆုတောင်းကို သိမ်းပိုက်က မကြား။ သူ့မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် လူကို အထင်အမြင်သေးသလိုလို၊ အဖတ်မတန်သလိုလို မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်တတ်သော မိုးကိုသာ ပညာပေးချင်နေမိသည်။

အလှမာန်တက်နေသည့် မိန်းမဟု ထင်နေ၏။ သူ့အပေါ်မှာ မိုးဘက်က ဘယ်တုန်းကမှ ချီသာယဉ်ကျေးမှုမရှိ။ အမြဲရန်လိုနေတတ်တာကို ကြည့်မရတိုင်း သူ့ဘက်က ပိုပြီးအရွံတိုက် ဂျစ်လျှော့

ပစ်သည်။

အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့်ဖုံးရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မဖြစ်သင့်သည့် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေရတာကို နှစ်ယောက်စလုံးမသိ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်အမြင် လွဲမှားနေရတာနှင့် အဖိုးတန်သော အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းပစ်သလို ဖြစ်နေ၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့်ပင် ရထားက တဝေါဝေါ ပြေးလွှားနေ၏။ သိမ်းပိုက်စိတ်ထဲ မိုးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိပြီးမှ ဒီကိစ္စ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲဟု သူ့အတွေးကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်၏။

မှန်တာပြောရရင် သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ မိုးတို့မိသားစုအကြောင်း သူကောင်းကောင်း မသိတော့ပါ။ သူကိုယ်တိုင် မသိချင်၊ မကြားချင်၍ မေမေက မိုးအကြောင်း စကားစလာတိုင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ခဲ့တာလည်း ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ တာဝန်ကျနေသည့် မြေလတ်မြို့လေးမှာ အလုပ်တာဝန်နှင့် မအားလပ်အောင် အလုပ်များနေတာလည်း ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိုးကို သူ သတိရတတ်သည်။ ထိုအခါတိုင်း တမ်းတချင်သည့် လွမ်းချင်သည့်စိတ်ကို အလုပ်ထဲမှာ နှစ်လိုက်သည်။

မာနကြီးသော မိုးကို သူအရှုံးမပေးချင်။

မိုးမှာ မာနရှိသလို သိမ်းပိုက်မှာလည်း မာနရှိသည်။ အချစ်တစ်ခုထဲအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်ဖို့ မစဉ်းစား။ မိုးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရပါစေ။ ထိုခံစားချက်ကို မိုးသိအောင် သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။

သိမ်းပိုက်ဆိုတာက မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှအောက်တွင် သူ၏ ယောက်ျားသိက္ခာနှင့် မာနတို့ကို နင်းချေခံပြီး သူမခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းခံမည့်သူ မဟုတ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်း၍ အသည်းနှလုံးကိုသာ ကြေကွဲခံစားလိုက်မည်။ သူ၏ ယောက်ျားမာနကိုတော့ မြေချ

မည့်သူထဲမှာ မပါ။ အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေသော ရထားကြီးကို မကြာမီ အမှောင်ထုက ဝါးမျိုသွားသည်။

ရထားက တဝေါ်ခေါ်ပြေးနေသလို ရထားပေါ်ရှိ ခရီးသည်များမှာလည်း အားလုံးလိုလို အိပ်ငိုက်လာကြသည်။

ထိုသူများထဲတွင် မိုးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

သူမအား ချောသိပ်သလိုရှိနေသည့် ရထားအရှိန်၏ ခုတ်မောင်းမှုကြောင့် မိုးမျက်ဝန်းများ တဖြည်းဖြည်းစင်းလာလျက် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူမကိုယ်လေးမှာ သိမ်းပိုက်ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြိုယိုင်ကျဆင်းလာရကာ နောက်ဆုံး သိမ်းပိုက်ပခုံးပေါ် မိုးခေါင်းလေး တင်လာသည်အထိ မိုး သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိ။

သိမ်းပိုက်မှာ သူပခုံးပေါ် မှီကျလာသည့် မိုးကိုကြည့်ကာ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားသည်။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းချကာ သူပခုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသည့် မိုးမျက်နှာလှလှလေးက သိမ်းပိုက်နှလုံးသားကို နွေးထွေး

သွားစေတာကို ဝန်မခံလိုမဖြစ်။ မိုးကို သူချစ်သည်။ ထိုမျက်နှာလှလှလေးကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် တစ်နေ့မှမေ့မရအောင် စွဲလန်းခဲ့၍ အိပ်မရသည့် ညများစွာကို ပင်ယန်းခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

အချစ်၏ ခံစားချက်က ထူးခြားမှုတွေနှင့် ဆန်းကြယ်သလို အဖြေရှာမရသော ပုစ္ဆာတစ်ခုအဖြစ် သူ သိထားသည်။

မိုးကို ချစ်ပေမယ့် အလျော့မပေးချင်။ ကျိတ်၍သက်ပြင်းစိုက်လိုက်သံကို မိုး မကြား။ သူမ အင်မတန်ကြည့်မရအောင် မုန်းသော သိမ်းပိုက်ပခုံးထက်မှာ မှီခွဲလျက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ၏။

ဒီခံစားချက်သည် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဆိုတာကိုလည်း သိမ်းပိုက် သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

အသေချာဆုံးကတော့ မိုးဆိုသည့် သူမလေး သူမကြောင့် နိုးသွားမည့်အဖြစ်ကို သူမအနေနှင့် မလိုလားနိုင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း သူမသည် သူမအနေနှင့် နမ်းရန်မသင့်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာကို သိမ်းပိုက် သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

“မိုး”

“ဟင်”

“မင်းဒွန်”

ခေါ်သံ မပ်တိုးငိုင်းနှင့်အတူ မိုးမျက်နှာလှလှလေးမှာ
ဝင်းလဲ့တောက်ပသွားသည်။

ဘူတာတွင် စောင့်ကြိုနေသည့် မင်းဒွန်ကို မိုး လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ရင်း သူမပစ္စည်းများကိုယူကာ ရထားပေါ်မှဆင်းလိုက်
သည်။

မိုးနည်းတူ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည်များလည်း ခရီးဆုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးဘူတာကြီးထဲသို့ ဆင်းသက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဘူတာကြီးထဲသို့ ခြေချမိသည်နှင့် မင်းဒွန် မိုးအနားသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာကာ...

“ဗုဒ္ဓည်းတွေ တို့ကိုပေး မိုး”

မိုးလက်ထဲက ခရီးဆောင်အဝတ်သေတ္တာကို မင်းဒွန်က တောင်းယူလိုက်သည်။

“ရတယ်...မင်းဒွန်၊ မိုးပဲ”

“မဟုတ်တာကွာ...ပေးပါ၊ တို့က မိုးကို လာကြိုတာ နောက်များကျသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

မင်းဒွန်လက်ထဲ မိုးအဝတ်သေတ္တာ ရောက်သွား၏။

“နောက်မကျပါဘူး၊ မင်းဒွန်လာတာ အချိန်အတော် ပါပဲ”

“တို့လည်း မိုး လာမယ်ဆိုတာ သိကတည်းက မျှော်နေတာ၊ မိုးကို မြင်ရမှပဲ စိတ်ထဲအေးသွားတယ်”

မင်းဒွန်မှာ ပြောလည်းပြော၊ မိုးလက်ထဲမှ အဝတ်အိတ်ကိုလည်း အတင်းပင် ဆွဲယူနေတာမို့ နောက်ဆုံး မိုးကပင် မင်းဒွန်ကို အစွဲပေးကာ အိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“တို့ကတော့ မိုးနဲ့အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ရမှာ အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ”

“မိုးလည်း မင်းဒွန်လိုပါပဲ၊ ဒါနဲ့...မင်းဒွန် မန္တလေးကို ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း...ကိုယ် အလုပ်စတင်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါဆို မင်းဒွန် မန္တလေးရောက်တာ ကြာပြီပဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိုးကတော့ မန္တလေးနဲ့စိမ်းနေသေးတော့ နောက်ဆို မင်းဒွန် ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မိုးအတွက်ဆို တို့က အားလုံး ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ကျောင်းနောက် သံယောဇဉ်ဖြင့် သူမအတွက် အားကိုး ဖွယ်ကောင်းသော မင်းဒွန်ကို အခုလို သူမနှင့် စိမ်းသည့်မြို့တွင် လာတွေ့ရသည့်အတွက် မိုး အားတက်မိသည်။

“မိုး...ခဏအော်၊ ဟိုမှာ ကိုယ့်အသိတွေ့လို့ နှုတ်ဆက် လိုက်ဦးမယ်”

မင်းဒွန် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ လူတစ်ယောက် မိုးရှေ့ ရောက်လာ၏။

“မိုး”

“ဟင်...မောင်၊ ခြေက ကိုလတ်”

“မောင်”

နှုတ်ခမ်းဖွင့်ဟရုံ ထွက်သွားသည့် ခေါ်သံနှင့်အတူ မိုး အကြည့်များက သူမရှေ့တွင် ရှိနေသည့် ကိုလတ်ထံ ရောက် သွားသည်။

တိုက်ဆိုင်ပုံက အံ့သြစရာ။ တခြားလူအတွက်တော့ မသိ။ မိုးအတွက်တော့ လောကကြီးက သိပ်ကို နေရာကျဉ်းနေသည်။

မောင်ဟု တစ်ချိန်က သူမ နှုတ်ဖျားက မြတ်မြတ်နိုး နိုး ခေါ်ခဲ့သော ကိုလတ်။ မတွေ့တာ၊ မမြင်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ကိုလတ်က အခုတော့ဖြင့် မိုးရှေ့ကို ရောက်နေသည်။

မတွေ့၊ မမြင်ခဲ့ရသည့် အချိန်များအတွင်း ကိုလတ် ပုံစံက

ပို၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားတာကလွဲလို့ ချောမောခန့်ညားမှုပုံစံ ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ မတွေ့ချင်သူနှင့်မှ လာတွေ့နေရ သည်။ ဘဝမှာ မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော ဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်ထားသည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို အချိန်တစ်ခုထဲ မှာပင် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်အဖြစ်က ဘယ်လောက်များ အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်သနည်း။

ကိုလတ်က မိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် သူတစ်ယောက်လို တစိုက်မတ်မတ်နှင့် နင့်နင့်စူးစူးကြီး စိုက် ကြည့်နေပုံက မေ့မေ့မောမော။ မိုးကတော့ ကိုလတ်လို မဟုတ်။ ကိုလတ် အကြည့်တွေကို မသိ၊ မမြင်ဟန်ပြုထားလျက် အတည် ငြိမ်ဆုံး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သူမနှလုံးသားကို ပိုင်စိုးခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အခုချိန်မှာ ကိုလတ်နှင့်သူမက ဘာမှ မဆိုင်တော့သဖြင့် သူစိမ်းမျှသာ။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာရသူက မိုး။

“နေကောင်းတယ်နော် ကိုလတ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“မိုး ဒီမှာနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုလတ်၊ တာဝန်နဲ့ဒီကို အခုပဲ ရောက်လာတာပါ”

“ဪ... အလုပ်နဲ့ မန္တလေးကို ရောက်လာတာကိုး”

“ကိုလတ်ကတော့ ဒီမှာ အခြေကျနေပြီ မိုး”

“ဪ”

“မိုး ရောက်လာတဲ့အတွက် ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရန်ကုန်က ထွက်ပြီးကတည်းက ကိုယ်က မန္တလေးမှာပဲ အခြေချနေတာလေ၊ ဒါနဲ့ မိုးတစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်ကယ်ရော မပါဘူးလား”

ကိုလတ်စကားကြောင့် မိုး ဖေဖေကို သတိရသွားသည်။

“ဖေဖေ ဆုံးတာ ကြာပါပြီ ကိုလတ်”

“အန်ကယ်ဆုံးတာ ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး၊ ဆောရီး မိုး”

“ရပါတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ မိုးဘဝက ဒီလိုပဲ နေသားကျနေပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ကိုလတ် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လာကြိုတာ၊ မိုးနဲ့ မထင်မှတ်ပဲ တွေ့ရတာ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

ပြီးနေသည့် ကိုလတ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိုးဘာမှ မပြော။ မိုးတို့အနား မင်းဒွန်ရောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ကား ဟိုမှာ ရပ်ထားတယ် မိုး၊ သွားလို့ရပြီ”

ကိုလတ်အကြည့်အတွက် ယောက်ျားပီသသော မင်းဒွန်ထံ ရောက်သွားသလို မင်းဒွန်အကြည့်တွက်လည်း တည်ကြည် ခန့်ညားသော ကိုလတ်ထံ ရောက်သွားတာ မိုးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုလတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ မိုးသူငယ်ချင်း မင်းဒွန်တဲ့၊ မင်းဒွန်...ဒါ မိုး စိန်ယာ ဦးကိုလတ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မိုးတို့ သွားတော့မယ်နော် ကိုလတ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကိုလတ်ကို နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်း၍ မိုး မင်းဒွန်နောက်

က လိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ကြသူများက အခုတော့ သူစိမ်းတွေအဖြစ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းနေကြသည်။

ချစ်တိုင်းလည်းမညားနိုင်ကြောင်း မိုးနှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ သိခဲ့ရသော အသိမှာ တစ်ဆိတ်တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေအောက်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့သူအဖြစ် နောက်ထပ် အချစ်သစ်ကို ရှာဖွေရန် စိတ်ပင်မဝင်စားခဲ့။

နှလုံးသားမှာ ပြင်းထန်စွာ ရခဲ့သည့် အချစ်ဒဏ်ရာကို အချိန်ယူ ကုစားနိုင်ခဲ့သည်မှာ ဘာမှမကြာလှသေး။ အခုတော့ အချစ်ဟောင်းဆိုသည့် သံယောဇဉ်ပင် မကျန်ရစ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေမပျက် ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်အောင် နှလုံးသားတွေ ရင့်ကျက်လာခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

မင်းဒွန်၏ ကားလေးက မည်းနက်သော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ မင်းဒွန်က စကားများစွာ ပြောနေသော်လည်း မိုးစိတ်က ထိုအထဲမှာ အာရုံမရောက်။ ကိုလတ်

မန္တလေးမှာ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို အခုမှ သိခွင့်ရခြင်းအပေါ်မှာ အတွေးအာရုံက ပျံ့လွင့်နေ၏။

အစထဲကသာ ကိုလတ် ဒီမှာရှိနေမှန်းသိလျှင် မန္တလေးကို မိုး ရောက်လာဖြစ်မည်မထင်။

တာဝန်ချင်း ပြောင်းယူမိမှာ သေချာသည်။

ဘဝအသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်နှင့်သာ နေချင်သည်။ ဘဝဟောင်းက ခံစားချက်အဟောင်းတွေကို ပြန်မမြင်တော့။ အခုကိုလတ်က မိုး ဒီမှာရှိနေတာကို သိသွားပြီဆိုတော့ မဆုံးမသွားနှင့် နောက်ထပ် ဆုံရတော့ရဦးမည်။ ထိုအဖြစ်ကို မိုး သဘောမကျ။

ရှေ့ဆက်လာမည့် ပြဿနာတွေကို မိုး ရင်မဆိုင်ချင်။ ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို ဘယ်သူနားလည်စာနာနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဒီနေရာပဲ မိုး၊ အိမ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေချည်းပဲဆိုတော့ မိုး နေရတာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတာပေါ့”

မင်းဒွန် ညွှန်ပြသည့် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကို မိုး

လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တမာရနဲ့သင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ်။ အပြာရောင် မိုးသားနောက်ခံပြုထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်ဖြူဖြူလေးက အသစ်သစ်သော ဆေးတို့ကြောင့် လှပကာ နေချင်စဖွယ် မိုးကို ကြိုဆိုနေ၏။

“ကဲ...ရောက်သွားပြီ မိုး၊ အိမ်သော့ သွားဖွင့်လိုက်မယ်၊ မိုး နောက်က အေးအေးဆေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့”

မင်းဒွန်က သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ မိုးရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ အိမ်သော့ဖွင့်ခြင်း၊ အိမ်တံခါးတွေ တစ်ခုမကျန် လိုက်ဖွင့်နေချိန်မှာ မိုးက တမာပင်ကို ဝိုင်းပတ်ကာ ခင်းထားသည့် သစ်သွားကွပ်ပျစ်လေးရှိရာသို့ စိတ်ဝင်စားစွာ လျှောက်သွားမိသည့်ခဏ မွေးသော တမာရနဲ့က ပင်ဖျန်းလာသည့် နှလုံးသားကို သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ ထွေးပွေ့လိုက်၏။

အခန်း (၃)

ပါကေးကြမ်းခင်းက တိုက်ချွတ်ထား၍ ဝင်းလက်ပြောင်ချောနေတာကို မြင်ထဲက မိုးစိတ်ထဲ လန်းသွားသည်။ အိပ်ခန်းကျယ်နှစ်ခန်းပါပြီး ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ သီးသန့်အိမ်လေးထဲမှာ တွဲလျက်ရှိနေ၍ အားလုံး အဆင်ပြေတာကို မိုး သဘောကျသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိုး၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ မင်းဒွန်ရယ်၊ မိုးအတွက် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေသားကျနေပါပြီ”

“မိုးရယ်”

မိုးကိုကြည့်ကာ မင်းဒွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။
ချောမောလှပသော မိုးပုံစံက နုနယ်သလောက် မိုးဘဝက နုနယ်
ခြင်းမရှိ။ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်ဆန်စွာ ဘဝကို ရုန်းကန်
နေရသူ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မလေး ဖြစ်နေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားမငယ်ပါနဲ့ မိုးရယ်၊ အရေးအကြောင်း
ကိစ္စရှိရင်လဲ ငါ့ဆီကို အချိန်မရွေး ပုန်းဆက်၊ နင် အကူအညီလိုရင်
ချက်ချင်းလာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

မင်းဒွန်က မိုးကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုး
ဖြင့် အားပေးစကား ဆိုလာတော့ ကျေးဇူးတင်စွာ မိုး ပြုံးလိုက်၏။

“သင့်ခံယူ”

“မိုးအတွက် မင်းဒွန်ရှိနေတာပဲ အားတစ်ခုပဲ”

“ဒီထက် ပိုအားရှိသွားအောင် နင် မြန်မြန် ယောက်ျား
ယူလိုက်ပါလား မိုး”

“ကြည့်စမ်း...မင်းဒွန်စုတ်”

“ငါ တကယ်ပြောတာ မိုး၊ ဟိုတစ်ခါက နင့်မိဘတွေ
သဘောတူထားတဲ့လူဆိုတာကရော”

“သွားစမ်းပါ၊ သူ့အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီလူကို
မိုး မုန်းလွန်းလို့ သိပ်လူပါးဝတဲ့လူ သိလား”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“မိုး တကယ်ပြောတာ မင်းဒွန်ရဲ့၊ အဲဒီလူ ဘယ် လောက်
ချမ်းစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းဒွန် မသိလို့”

မိုးစိတ်ထဲ သိမ်းပိုက်ကို သတိရသွားကာ မျက်နှာလှ
လှလေး မှုန်တည်သွား၏။

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အချစ်သစ်သာရှာတော့”

“ဒီတစ်သက်တော့ ရှာတွေ့မယ် မထင်ပါဘူး”

“ခုနုလူက အရင်ရည်းစားဟောင်းလား”

တည်ကြည်လေးနက်သော အကြည့်များဖြင့် ဆိုလိုက်
သည့် မင်းဒွန်စကားကို မိုး ဘာမှ မပြောမိ။

“သူ့ကြောင့် နင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို တခြားသူကို
ပေးချင်တော့တာလား မိုး”

“သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း
ဖြစ်ခွင့်ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်က ချစ်ချင်ပေမယ့် သူ့

မချစ်တာလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ် မချစ်ပြန်တော့လည်း တခြားသူက ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ချင် ချစ်နေတာမျိုး”

“နင် ငါ့ကို စောင်းပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မင်းဒွန်စကားကြောင့် မိုး ပြုံးလိုက်၏။

“မပြောတတ်ပါဘူး”

“နင် တော်တော်ဆိုးတယ် သိလား”

“အဲဒီလို ပြောကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ”

“ဒေါ်မိုး ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

အိမ်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်အသံကြောင့် မင်းဒွန်နှင့် မိုး အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“မိုးဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာက လွှတ်လိုက်လို့ လာတာ ခင်ဗျာ”

မိုး မမြင်ဘူးသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

“ရှင်တို့ ဆရာဆိုတာက”

“ဆရာ ဦးသိမ်းပိုက်ပါ”

သိမ်းပိုက်မှာမည် ကြားလိုက်ရ၍ မိုးမျက်နှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပျက်သွားသည်။ မိုး ဒီမှာရှိတာ သူ ဘယ်လိုသိသည်မသိ။ ကြည့်ရတာ မိုး သွားရာနောက်က သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာသလားမသိ။

မိုးရှေ့က ရောက်တာမှ မကြာသေး။ သူက သူတပည့်တွေကို မိုးဆီကို လွှတ်လိုက်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ သူနဲ့မိုးပင် စကားပြော၍ အဆင်မပြေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မဖြစ်သည့် အနေအထားမှာ မိုးကပဲ သူ့ဆီက အကူအညီကို လိုလိုချင်ချင် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသလား မသိ။

“ဒီမှာ”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ရှင်တို့ ပြန်တော့”

“ခင်ဗျာ”

“ပြန်တော့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ရှင်တို့ ဆရာကို တစ်ခါတည်းပြောလိုက်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ

မလွတ်ပါနဲ့၊ ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူးလို့”

“လိုအပ်ရင်လည်း ရှင်တို့ဆရာ အကူအညီဆို ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံဘူး၊ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မပတ်သက်ပါနဲ့လို့...ဒါပဲ၊ ကဲ ပြန်လို့ရပြီ”

မိုးက ပြန်လို့ရပြီဆိုပေမယ့် ရောက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ နေရာက မရွေ့။

“ဒီမှာ...မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာက ဆရာမ ဘာပြောပြော ပြန်မလာခဲ့ရဘူးလို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

“ဘာ”

မိုး ဒေါသက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ပြုခွင်းလိုက်၏။ မိုးလက်မခံပါဟု အပြတ်ပြောနေတာကို သူတို့ဆရာလောက် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပေကပ်နေပုံက မိုးဒေါသကို လာဆွသည်။

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာထင်နေသလဲဟင်”

“ဒေါသကို ထိန်းနဲ့ပေါ့၊ မိုး၊ ဒီမှာ...ခင်ဗျားတို့လည်း သွားလို့ရပြီ၊ သူ လိုအပ်တာအားလုံး ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ပေး

လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတို့ ဆရာကိုလည်း သေချာပြောလိုက်၊ ကဲ သွားကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပေးပါဦး၊ ဆရာမလဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

တောင်းပန်သည့်သူက တောင်းပန်နေပေမယ့် မိုး ဒေါသက မကျေ။

မပတ်သက်အောင်လည်း နေခဲ့သည်။ နေခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း မိုး သူနဲ့ မဆုံတွေ့ခဲ့။

မမြင်ချင် မတွေ့ချင်၍ ရှောင်နေသူကို ခရီးသွားဟန်လွဲ မထင်မှတ်ပဲ တစ်ခရီးတည်းမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသောအခါ မိုးအတွက် ဝေဒနာများက အဟောင်းကလေးပဲ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သိမ်းပိုက် လွှတ်လိုက်သည့် လူနှစ်ယောက် ပြန်သွားသည်။

ကြာခဲ့ပြီ။ မေ့ထားလိုက်ပါပြီ ဆိုပေမယ့် မိုး သူ့ကို တွေ့ရတော့ ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ပြန်လည်နိုးထလာသည်။

“မိုး”

“ဪ...မင်းဒွန်”

“နင်လည်း ခရီးယန်းလာတယ်ဆိုတော့ နားလိုက်ဦး၊ ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော် မင်းဒွန်၊ မိုးကို အစစအရာရာ ကူညီ ပေးတဲ့အတွက်”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကဲ တို့ သွားပြီ”

မင်းဒွန် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်နှင့် မိုး သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ အခုမှ တစ်ယောက်တည်း ဆေးဆေးဆေးဆေး အနားယူရမည်။

ပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ ထားလိုက်၏။ တနိုင်သယ်လာသော စာအုပ်၊ အဝတ်အထည်နှင့် တခြား အသုံး အဆောင်လေးတွေကို ထားပြီး မိုး ရေချိုးလိုက်တော့ စိတ်ထဲလန်း သွား၏။

သို့သော် ထိုလန်းဆန်းမှုက သိပ်မရှည်ကြာ။ စန်းစန်း ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထမင်းချိုင့်ကြီးဆွဲပြီး ကိုတင်ဦး ဆိုသည့် စောစောကလူ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ရှင်တို့ဆရာဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူးလို့ ပြော ပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ ထပ်လာရတာလဲ”

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ စန်းစန်းက...

“ဟို...ဆရာက မမကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရမယ်ဆိုလို့ပါ မမ”

သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူကြောင့် မိုးစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီလူမှာ တခြားအလုပ် မရှိတော့ဘူးလား။ မိုး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေထဲ ခွတ်လာရှုပ်နေ၏။

“ဒါဆို ပြန်ယူသွားတော့၊ မမအတွက် မင်းတို့ဆရာကို ဘာမှပူဇော်မလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ကဲ...ပြန်ကြတော့၊ နောက်တစ်ခါလည်း ထပ်လာစရာ မလိုဘူး၊ ဟုတ်လား”

အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် မိုး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာ သူက သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူ။ မိုး ဒေါသဖြာဦးက သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်

လူထံ စူးရှစွာ ရောက်သွား၏။

“ဒီမှာ...ရှင် ဘာကိစ္စ မိုးနဲ့လာပြီး ပြဿနာ လုပ်နေရတာလဲ၊ ရှင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူး”

“ကဲ...ရှင်လူတွေကိုခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်တော့”

မိုးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သိမ်းပိုက်ကို ပြောလိုက်ပေမယ့် သိမ်းပိုက်က ဂရုမစိုက်။ မိုးပြောနေသည့် စကားတွေကို ကြားဟန်ပင် မပြုဘဲ မိုးကို ဖြတ်ကျော်ကာ အိမ်တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လျှောက်ကြည့်နေပုံက သူ့အိမ်သူယာနုယယ်။

“ဟ...တံခါးဂျက်တွေ ပြုတ်နေတာပဲ၊ ကိုတင်ဦး လာဗျာ၊ ဒါတွေကို သေချာပြင်လိုက်”

“ဘာစင်က ပိုက်ကိုလဲ အသစ်လဲရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ကိုတင်ဦးဆိုသူက မိုးစကားကို နားမထောင်။ သူ့ဆရာ စကားကိုတော့ ချက်ချင်းလိုက်နာပြီး သူ့ဆရာ ခိုင်းတာတွေ သူ့အိတ်ထဲ ပါလာသည့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေနှင့် စလုပ်တာ မြင်လိုက်ရ၍ မိုး ဒေါသက ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။

“ဒီမှာ...ရှင်ကို ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့ ဒါတွေ လာလုပ်နေရတာလဲ ဦးသိမ်းပိုက်”

“ရှင်လည်း ဘာမှ ပြင်စရာမလိုဘူး၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ရှင်ဆရာနဲ့ ပြန်လိုက်သွား”

“ဆရာ”

“ကျွန်တော် ခိုင်းတာသာ လုပ်စမ်းပါဗျာ”

“မလုပ်နဲ့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“တိ...တိ”

မိုး ဒေါသနှင့် အော်လိုက်၍ သိမ်းပိုက်မျက်နှာတင်းသွားချိန်မှာ သိမ်းပိုက်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီမာ၊ ကျွန်တော်ရောက်နေပါပြီ၊ စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အားလုံး ဂရုစိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီမာဆို၍ မိုးကိုယ်လေး တွန့်ခဲနေဖြစ်သွား၏။ သိမ်းပိုက် မိုးကို လာပတ်သက်နေတာ အန်ကယ်ထူးဟု တွေးမိ၍

သိမ်းပိုက်ရှေ့ကို မိုး ရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ...ရှင်လက်ထဲကဖုန်း မိုးကို ပေး”

သိမ်းပိုက်က အလွယ်ပင် မိုးလက်ထဲသို့ သူ့ဖုန်းကို လှမ်းထည့်ပေး၍ လှမ်းယူလိုက်တော့ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီဖြစ် သည်။

“ရှင် ခုနက ဖုန်းပြောနေတာ အန်ကယ်ထူး မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်က သူ့တူမကို စောင်ရှောက် လိုက်ပါဆိုလို့ လာရတာ”

“ဟင်”

သိမ်းပိုက်စကားကြောင့် မိုး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ရော...ရှင်ဖုန်း၊ အန်ကယ်ကို အခုပဲ မိုးဖုန်းဆက် လိုက်မယ်၊ ရှင် မိုးဆီကို လာစရာမလိုဘူး ပြန်ပါ”

မိုးက ပြောပြောဆိုဆို အန်ကယ်ထူးဖုန်းကို လှမ်းခေါ် လိုက်တော့ ဖုန်းကိုင်သူက အန်ကယ်ထူး။

“ပြော...တူမလေး”

အန်ကယ်အသံက ခပ်အေးအေး။

“အန်ကယ် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်၊ မိုး ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ အန်ကယ်ရယ်၊ ဘာကိစ္စ မိုးဆီကို တခြားလူတွေ လျှောက်လွှတ် နေရတာလဲ”

“ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ တူမလေးရယ်၊ အန်ကယ်ကလည်း ကျန်းမာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးအကြောင်းဆို တူမလေးနား မောင်သိမ်းပိုက်လို မားမားမတ်မတ် ရပ်နိုင်မယ့် ယောက်ျားရှိမှ ဖြစ်မှာကွဲ့”

“ဒါကြောင့် မောင်သိမ်းပိုက်ကို အကူအညီ တောင်းရ တာ”

“မိုးအတွက် ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး အန်ကယ်”

“အန်ကယ်လူကို အခု မိုးအိမ်က ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“မိန်းကလေးကွဲ့၊ အရေးအကြောင်းဆို”

“အို...မိုးမှာ ဘာအရေးအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ရှင်ကို အန်ကယ်က ပြန်တော့တဲ့”

“အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးမှ ပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟင်”

“ကဲ...ကိုတင်ဦး၊ ဒီဘက်ကိုလာဦး၊ ရေချိုးခန်းမှာလည်း တံခါးပျက်က မလုံပြန်ဘူး၊ သေချာသုပ်ဗျာ”

သိမ်းဝိုက်က ဒေါသမျက်နှာနှင့် ရွေ့ရွေ့နေသည့် မိုးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆက်ပြင်နေ၍ မိုး ဘာဆက်ပြော ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“အန်ကယ်ထူး ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ မိုးက ပြန် ဆိုတာကို သူက မပြန်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာကောင်း လဲ”

“ရေချိုးခန်းတံခါးပြင်တာ ပြင်ပါစေကွယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ရာကျ မှာ တူမလေးရဲ့”

“စိတ်ကို လျှော့မှပေါ့၊ ဧည့်သည်လာနေလို့ အန်ကယ် ဖုန်းချလိုက်ပြီ၊ သင့်မြတ်အောင် နေ့စမ်းပါကွယ်”

အန်ကယ်ထူးက သူ ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွား၍

မိုးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကို ရန်တွေ့ရမှန်းမသိဘဲ ကျန်ခဲ့ သည်။

“တိ...တိ”

“ဟော...လာပြန်ပြီတစ်ယောက်”

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည့် ကားနှင့်အတူ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ကိုလတ်ကို မြင်လိုက်ရ၍ မိုးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး၊ ဟောတော် လက်ထဲမှာလဲ ထမင်းချိုင့်ကြီးနဲ့ပါလား”

“အော်...ကိုလတ်၊ လာလေ”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား မိုး”

“ဟင့်အင်း...မစားရသေးဘူး ကိုလတ်”

“ကိုယ် ထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် မိုးနဲ့အတူစားဖို့ တစ်ခါ ထဲ ထမင်းချိုင့်ယူလာတာ၊ ကိုယ် တစ်ခါထဲ ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“ဟိုလေ...အဲဒါက”

“ဘာလဲ...မိုး”

ပြောလည်းပြော၊ စားစရာတွေလည်း သူကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်နေသည့် ကိုလတ်ကြောင့် မိုးအကြည့်တွေက သိမ်းပိုက် တို့ရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။

“အိမ်ရှေ့က ကားက ဘယ်သူကားလဲ မိုး”

“ကျွန်တော့်ကားပါ”

“ဟင်”

“မိုး”

မိုးတို့အဖား ရောက်လာသည့် သိမ်းပိုက်ကြောင့် မိုးနှင့် ကိုလတ် အကြည့်တွေက သူထံ ရောက်သွား၏။

“ကျွန်တော့်မှာမည် သိမ်းပိုက်ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာမည် ကိုကိုလတ်ပါ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာကိုကြည့်ပြီး မိုး နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ကိုယ်ဖြန်တော့မယ် မိုး၊ မနက်ဖြန်မှ လိုအပ်တာတွေ ထပ်လုပ်ပေးမယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး ကိုကိုလတ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သိမ်းပိုက်က သူ့လူတွေကိုခေါ်ပြီး သူ့ကားနှင့် ပြန်သွား ၍ မိုးရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲမှာ ကိုလတ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာကိုလည်း သဘောမကျ။ ပြောတော့ ဖြင့် မိုးကို ဂရုစိုက်ပါ့မယ် ဘာညာနဲ့။

အခုတော့ တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ချ ထက်ချ ထားသွားလိုက်တာ ပြန်တောင်မကြည့်။

“သူက ဘယ်သူလဲ မိုး”

“မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့သားပါ”

“ဪ”

“လာ...ထမင်းစားရအောင် မိုး”

စိတ်မပါပဲ ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“နောက်ကို မိုးအတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးပါနဲ့ ကိုလတ်၊ ထိုလတ်အမျိုးသမီး သိသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ဒါ နောက် ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ မိုးလဲ မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်အမျိုးသမီးကြောင့် မိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်

ဖြစ်တာဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ မိုး၊ မိုးကို ဂရုစိုက်လို့ ကိုယ့်ကို
အပြစ်ပြောမယ့်သူ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ကိုလတ်”

“ကိုလတ်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ ကြာပြီ မိုး”

“ဟင်”

ဒါကြောင့် သူ ဒီလောက် အတင့်ရဲနေတာကိုးဟု တွေးကာ
ထမင်းပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့် မိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီလား
ဟင်”

“ဒီကိစ္စတွေ မိုး လုံးဝမသိဘူး”

“ကိုယ်တို့ မဆုံဖြစ်တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မိုး
ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ကိုလတ်ရယ်၊ ကိုလတ်မှာ သိ
လေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“သမီးလေးကြောင့်ပဲ ကိုယ် သည်းခံခဲ့တာပေါ့ မိုးရယ်
သမီးသာမရှိရင် ကိုယ်နဲ့သီရိ ဒီအခြေအနေထိတောင် ဖြစ်လာစရာ

မရှိဘူး”

“ကိုလတ် ဘာပြောတာလဲ၊ မိုး နားမလည်ဘူး”

“သီရိက မိုးလို မဟုတ်ဘူး မိုး၊ ကိုယ် သီရိကို လက်ထပ်
လိုက်ရတာ သမီးကြောင့်၊ သီရိမှာ သမီးရှိနေပြီဆိုလို့ ကိုယ်
ယောက်ျားပီသစွာ ကိုယ့်ဘာဝန် ကိုယ်ယူလိုက်ရတာ၊ သူက
နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးသူလေ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို သူနဲ့အတူ
လိုက်ဖို့ခေါ်တယ်၊ ကိုယ် မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာတင် ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုလွဲပြီး လမ်းခွဲခဲ့
တာပဲ”

“ကိုလတ်ဘက်က အဆင်ပြေအောင် ညှိမယူဘူးလား”

“ကိုယ် သူ့ကို မချစ်ပေမယ့် ထူထောင်ထားပြီးသား
အိမ်ထောင်ကို မပြိုကွဲ၊ မပျက်စီးစေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်
သမီးကို ကိုယ် မခွဲနိုင်တာကို သူ သိတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကို သမီးနဲ့
အနိုင်ယူခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သမီးလေးကြောင့် ကိုယ် အရှုံးပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ ကိုယ်အရှုံးမပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ပွဲက ပြီးပြီ

ပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုလတ်ရယ်”

“ကိုလည်း မိုးလိုပဲ မဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ကံတရားဆိုတာကလည်း ရှိသေးတာပဲ၊ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ချင် မှ ဖြစ်ခွင့်ရတာမျိုး၊ သမီးကို ချစ်ပေမယ့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်”

ကြားရသည့် စကားတွေအတွက် မိုး စိတ်မကောင်းသလို ကိုလတ်နှင့် ရေရှည်ဆက်ဆံလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားမိသည့်အတွက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကြောင့် ထမင်းစား ပျက်သွားပြီလား မိုး”

“ခရီးလည်း ယန်းလာလို့ပါ ကိုလတ်”

မိုး ထမင်းမစားတော့၍ ကိုလတ်လဲ ထမင်းပွဲကို သိမ်း လိုက်သည်။

“ကိုယ် ပြန်တော့မှထင်တယ်”

သူ့စကားကို မိုး မတားမိ။

“ဘယ်လိုလဲ မိုး၊ မိုးဆီကို ကိုယ်လာလည်ခွင့် ရှိသေး ရဲ့လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါရစေ”

“မိတ်ဆွေအဖြစ်တောင် လက်မခံတော့ဘူးလား မိုး”

“မိုးတို့အနေအထားက မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံမှမကပဲ ကိုလတ် ရယ်”

မိုးစကားကြောင့် ကိုလတ်မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“အားလုံးဟာ ကိုယ့်အမှားတွေဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် မိုးရယ်၊ မိုးဘက်က ဒီလိုပြောတာ သိပ်တော့ မလွန်ပါဘူး”

“မိုးက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ ကိုလတ်”

“မိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်မြင်လွဲတာမျိုး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒါလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့၊ မိုးနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ သိမ်းပိုက် ဆိုတဲ့လူ အထင်လွဲတာလည်း မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော”

မိုးဘက်က ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ကိုလတ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆောရီး မိုး၊ ကိုလတ် စကားတွေ နည်းနည်းလွန်သွား

တယ်”

တမ်းတလွမ်းဆွတ်မှုများဖြင့် မိုးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လာသည့် ကိုလတ် အကြည့်တွေကို မိုး မမြင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

မိုးတို့နှစ်ယောက်ကြားက သံယောဇဉ်ဟောင်းကို ဖြန်လည် မတမ်းတချင်တော့။ အားလုံးကို မေ့သားခဲ့ပြီးပြီမို့ မိုးနှလုံးသားထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ မကျန်ရစ်တော့ပါ။

“ကိုလတ် ဖြန်မယ် မိုး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုလတ်”

ကိုလတ် ဖြန်သွားသည်နှင့် နီးရာခုံပေါ်မှာ စိတ်ပင်ယန်းစွာ မိုး ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီနေရာကို ပြောင်းလာမိတာ မိုးများ မှားနေပြီလား။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးနှင့် ကိုလတ်ကို ဖြန်တွေ့ရတာကို မိုးစိတ်ထဲ သဘောမကျ။ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ကိုလတ် မျက်ဝန်းက တမ်းတရိပ်တွေကို မြင်ရတော့

မိုးဆိုသည်။

မိုး ဖြစ်စေချင်တာက ထိုသို့မဟုတ်။ အခုတော့ ကိုလတ်အကြည့်၊ အပြောတွေအောက်မှာ မိုး အသက်ရှူမဝ။ မွန်းကျပ်နေသည်။ လက်ရှိအခြေအနေအရ မိုး ထွက်ပြေးချင်၍လည်း ပြေး၍ရော၊ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ရုံသာရှိသည်။ အရေးကြီးတာက မိုးဘက်က အနေမှန်ရန် ဖြစ်သည်။

ခရီးပင်ယန်းလာပါလျက် ညဘက်မှာ ကောင်းစွာအိပ်ပျော်။ မိုး အတွေးတွေထဲမှာ ကိုလတ်နှင့်သိမ်းပိုက်တို့ တစ်လှည့်စီရောက်နေ၏။

သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူက တစ်မျိုး။ မိုး မပတ်သက်ချင်တာ သိရက်နှင့် ဦးလေးတို့ကြောင့် မိုးနှင့် လာပတ်သက်နေသည်။ နောက်ဖြန်မှ ဦးလေးတို့ကို စကားတွေပြောရမည်ဟု တွေးရင်းညှိနှိုက်မှ မိုး အိပ်သွားသည်။

အခန်း (၄)

“မိုးကို တစ်နေ့လောက် မန္တလေးတောင်ကို လိုက်ပို့
မယ်”

“ရပါတယ် မင်းခွန်ရယ်၊ မင်းခွန် အလုပ်အားတဲ့ရက်
မှပါ”

“နားရက်ကတော့ ညီယူလို့ရပါတယ်၊ မိုးသွားချင်တဲ့
ရက်ကိုပြော၊ တို့ဘက်ကတော့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“အင်း...နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်ရော မင်းခွန်”

“ရတယ်၊ မိုး သွားချင်တဲ့ အချိန်ပေါ့၊ ဒီတစ်ပတ်က

ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုး”

“ဘာဖြစ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုလတ်က ဒီတစ်ပတ်မှာ သူ့အိမ်မှာ မိုးကို ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒါနဲ့ ကိုလတ်နဲ့မိုး တော်တော် ရင်းနှီးတယ်နော်”

“အဟင်း...ဆိုပါတော့”

“ကိုလတ်လိုလူကတော့ ဒီခေတ်မှာ တော်တော်ရှား တဲ့လူလို့ပဲ ပြောရတော့မယ် မိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလူက သူ့မိန်းမနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတာ ကြာပေမယ့် အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ နေနိုင်တာကိုက နှိုးကျုံးစရာပဲလေ၊ တကယ် ဆို သူ့လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့လူတစ်ယောက် အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပေမယ့် ကိုလတ်ကတော့ နေနိုင် တယ်”

“ဒါကလည်း သူ တကယ်ချစ်တဲ့လူကို မတွေ့သေးလို့ နေမှာပါ”

မင်းဒွန်စကားကို မိုး အင်းမလုပ်အဲမလုပ် ငြိမ်လျှက်နား ထောင်နေမိသည်။

မိုးရင်ထဲမှာ ကိုလတ် အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို ကြားရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကလွဲပြီး သူမရင်ထဲ ကိုလတ် နှင့် ပတ်သက်လို့ ဘာမျှမလင့်ချက်၊ ဘာသံယောဇဉ်ကြီးမှ မရှိ တော့ကြောင်းကို မိုးသာလျှင် သိပါသည်။

“မင်းဒွန်ရော၊ အမျိုးသမီးက မင်းဒွန်နဲ့ အတူလိုက် မနေဘူးလား”

“အင်း...တို့အဖြစ်ကလည်း ကိုလတ်နဲ့ သိပ်မကွာပါ ဘူး၊ သူနဲ့တို့က အထီးကျန်ဆန်တာချင်းကတော့ အတူတူပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာမွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အမျိုးသမီးဟာ ရန်ကုန်မှလွဲပြီး ဘယ်မှာမှ မနေနိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူမိဘတွေဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ယူထား တဲ့ယောက်ျားက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သူမေ့ထားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ပဲ ခွင့်ရရင် ရသလို ရန်ကုန်ကို ပြန်ရတာပေါ့”

“မင်းဒွန်တို့အဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုးပါလားနော်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ တို့အိမ်ထောင်ပြုတာ မှားပြီလားဆိုတာ၊ တို့လိုချင်တာက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် နားလည်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မမျိုးကို လိုလားတာ၊ ဒါပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ တို့စိတ်ကူးခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ မျိုးနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောင်တရမိတယ်”

“ဘာလဲ...မိန်းမယူတာ မှားပြီဆိုတဲ့ နောင်တမျိုးလား”

“အဟွန်း...မိုးက တို့ပြောမယ့်စကား ဘာလို့ကြိုသိနေရတာလဲ”

“အဟင်း...ဟင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရောက်ရာပေါက်ရာ ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းများဆီသို့ စကားရောက်သွားရကာ ရယ်မောရပြန်၏။

မင်းဒွန်နှင့်အတူ ကျုံးရိုးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း လှမ်းမြင်နေရသည့် မန္တလေးတောင်ကြီးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မိုးလည်း ဒီလိုပဲ နေတော့မှာလား”

ရုတ်တရက် စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သော မင်းဒွန်စကားကြောင့် မိုး မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်သွားရပြီး...

“မင်းဒွန် ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဪ...မိုးဘဝအတွက် ဘဝခရီးဖော် မရှာတော့ဘူးလားလို့ မေးတာပါ”

“ဒီအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါရစေ မင်းဒွန်ရယ်၊ အချစ်ဆိုတာကြီးကို မိုး ကြောက်တယ်”

“အဟွန်း...ဒါဖြင့် အချစ်မရှာတော့ဘူး”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“အချစ်ကို မရှာပေမယ့် အချစ်က သူ့အလိုလို ရောက်လာရင်ရော”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီးပဲလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးနဲ့ဦး မိုး၊ မိုးလို သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆီက အချစ်ကို လိုချင်နေတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ရင်”

“အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းပါတယ် မင်းဒွန်ရယ်၊ ချောတာ၊ လှတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာ၊ ရုပ်မဆိုးတာက အချစ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိုးက တကယ့် အချစ်ဆရာမကြီး တစ်ယောက်လို စကားလုံးတွေက နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ ပြောတတ်နေပါ လား၊ မိုးရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူးဆိုတာ ယုံရမှာလား”

“အဟင်း...ဟင်း၊ မယုံလည်း ပုံပြင်လိုသာမှတ်လိုက် တော့ မင်းဒွန်ရေ၊ အချစ်ကြောင့် ပူလောင်တဲ့ သောကဒဏ်ကို မိုး မခံစားနိုင်ဘူး”

“မိုးမှာ အရင်က ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဘူးတယ်လား”

မိုးက ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့လေ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကျုံးတစ်ပတ်

လမ်းလျှောက်ရင်းက...

“မန္တလေးကျုံးရဲ့အလှကို ညနေ နေဝင်ချိန် ထိုင်ကြည့် ချင်သေးလား”

“အင်း...ခဏတော့ ထိုင်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဒါဆို ထိုင်လေ”

ကျုံးဘေးရှိ ခုံတန်းလေးဆီတွင် မိုးနှင့်မင်းဒွန်ထိုင်လျက် ညနေ နေဝင်ချိန် ကျုံး၏အလှကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

မိုးတို့ထိုင်နေသည့် နောက်ဘက်မှနေ အရှိန်နှုန်းမြန်စွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် မင်းဒွန် သာမက မိုး၏ အကြည့်များကပါ ထိုကားမောင်းသွားရာ နောက် ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

သိမ်းပိုက်ပါလား။

သိမ်းပိုက်ကလည်း မိုးတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သွားသည်။

“အဲဒီလူက မိုးအိမ်ကိုလာတဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မင်းဒွန်၊ သူ့မှာမည် သိမ်းပိုက်”

“ဒါဆို မိုးနဲ့ စေ့စပ်တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်...သူပဲ၊ ကားမောင်းတာကလဲ ကြမ်းကြမ်း၊ စကားပြောတော့လည်း အဆင်မပြေ၊ အလကားလူပါ”

“ဒီလူမှာ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးဆိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြမှာပဲ”

“သိချင်ရင် သူ့သွားမေးပေါ့”

“အဟား...ဟား၊ မိုးပုံစံ ကြည့်ရတာ သိမ်းပိုက်ဆိုတဲ့ လူကို တော်တော် မုန်းနေပုံပဲ”

“မုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သတ်ကို သတ်ပစ်ချင်တာ”

“မေတ္တာတွေ...မေတ္တာတွေ၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ မုန်းပြီးရင် အချစ်ရောက်လာတတ်တယ်”

“ဒီလိုလူများတော့ ဝေးပါသေးတယ်၊ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ဘူး”

“အဲဒီလို ပြောတဲ့လူတွေပဲ တစ်နေ့”

“မင်းဒွန်နော်”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ”

မင်းဒွန်မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

မိုး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား မိုး”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီးပါလား”

“ပြောတော့ မင်းဒွန်ရယ်၊ မိုးဘဝမှာ အဲလိုစိတ်နဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့တာ ကြာပြီလို့ပြောရင် ရတယ်”

“မိုးကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ခံစားနေရသလိုပဲ၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရင်ထဲမှာ သိပ်မွန်းကျပ်လာရင် မျိုသိပ်မထားနဲ့၊ နင်ဖွင့်ပစ်လိုက် မိုး၊ ဒါမှ နင် နေရထိုင်ရတာ စိတ်သက်သာသွားမယ်”

“မိုးကိုယ်မိုး တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်မိမှန်း မသိဘူးမင်းဒွန်ရယ်၊ မွန်းကျပ်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆို ငါ့ကို ရင်ဖွင့်လိုက်၊ အခုညနေအများတော့ နင်ရင်ထဲ ခံစားရတာတွေ သက်သာသွားမှာ”

“အခုလောလောဆယ် မိုး စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုကိုလည်း မိုးကိုယ်မိုး မသိဘူး၊ သေချာတာကတော့ မိုးအတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းနေတယ်ဆိုတာပဲ”

“နင့်ကို ငါ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိဘူး မိုး”

“မသိရင်လဲ မပြောနဲ့ဟယ်”

အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေပါသည်ဆိုသော မိုး သူငယ် ချင်းမကိုကြည့်ပြီး မင်းဒွန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ရင်မှာ မကောင်းနိုင် ပေမယ့် တကယ်တမ်း မိုးကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်း လည်း မသိ၍ပါ။

စိတ်မကောင်းရဲမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။ မိုးကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ညနေခင်း နေဝင်ချိန်ဝယ် လမ်းလျှောက်ပြန်လာသည့် မိုးနှင့်မင်းဒွန်ကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတချို့က မသိမသော အကဲခတ်နေသည်ကိုတော့ မိုးရော မင်းဒွန်ပါ သတိမထားမိ။

“ငါ ပြန်တော့မယ် မိုး၊ ရတယ်နော်”

“ကျေးဇူးပဲ မင်းဒွန်”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ မိုးသာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငို နေပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေး”

“အင်းပါ”

မင်းဒွန်စကားကို မိုး မချီပြီးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုကေ...ဒါဆို ငါစိတ်ချပြီ၊ သွားမယ် မိုး”

ကျောခိုင်းထားသည့် မင်းဒွန်ကို မိုး အကြည့်လွှဲလိုက် ဆော့ မိုးမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စတုချို့ ဖြာကျနေသည်။

မင်းဒွန်ကို မငိုပါဟု မိုး ကတိပေးလိုက်ရပေမယ့် မိုး အတွက် ဒီညသည်လည်း ခါတိုင်းညတွေလိုပင် ခေါင်းအုံးလေး ထက် မျက်ရည်တွေ စိစွတ်နေဦးမည်ဆိုတာ သေချာနေသည်။

• • •

အခန်း (၅)

တစ်လမ်းလုံး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းလာသမျှ
အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း လူက နေမထိထိုင်မသာ။ ထိုင်လို့မရ
ထလိုမရနှင့် လူက အနေခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေရသူက သိမ်းပိုက်။

ကျုံးဘေးတွင် မိုးနှင့်မင်းဒွန်ဆိုသည့်လူကို သိမ်းပိုက်
မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးကတည်းက သူ ဒီလိုကြီး ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းဒွန်ဆိုသည့်လူနှင့် ကျုံးဘေးတစ်လျှောက် ရယ်ရယ်
မောမော လမ်းလျှောက်လာသော မိုးကို သိမ်းပိုက် ရုတ်တရက်
မိုးဟု မထင်မိ။

သို့သော် အများကြားတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်လွန်းလှ သည့် အလှနှင့် ထူးထူးခြားခြား လှနေသော မိုးကို သိမ်းပိုက် မိုးမှန်း သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင်းဝါအိစက်နေသော အသားပေါ်တွင် ယန်းသွေးရောင် တောက်တောက် ထက်အောက်ဝတ်စုံလေးနှင့် သိပ်လှနေသော မိုးနှင့် ယောက်ျားပီသကာ ချောမောသော မင်းဒွန်ဆိုသည့် လူကို ကြည့်ရသည်မှာ အကြောင်းမသိပါက သူတို့နှစ်ဦးပုံစံက ဘာလို လို။

သူ လက်ကနာရီကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန် ကမနည်းတော့။ မိုးနှင့်မင်းဒွန်တို့ အခုချိန်ထိ လမ်းလျှောက်နေကြ တုန်းလား မသိ။

သိမ်းပိုက် ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သည်နှင့်ရင်မှာ လှိုင်းထန် သွားသည်။ မင်းဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ မိုး။

အိမ်ထောင်ရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လမ်းအတူ လျှောက်ရန် မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ သူမ သိမှသိရဲ့လား။

တွေးရင်း သိမ်းပိုက် နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့သွား

၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးကို မင်းဒွန်အနားမှနေ လက်ဆွဲကာ သူကား ပေါ် ခေါ်တင်လာချင်ပေမယ့် မိုးနှင့်သူက ဘာမှဆိုင်ကြသူများ မဟုတ်။ ဒီကြားထဲ မိုးက သူ့ကို မုန်းနေသူ။

သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ ဘာကို ခံရခက်ခက်နှင့် အမျိုးအမည် မသိသော ခံစားမှုဖြင့် ရင်ထဲ ပူလောင်နေ၏။ မင်းဒွန်နှင့်မိုး တူယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည့် အဖြစ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဒါကြောင့် လည်း ကားကို လိုသည်ထက်ပို၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိမ်းပိုက် ခံစားရသည့် ထိုခံစား မှုများကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ မကြိုက်နှစ်သက်။ ခက်သည်က မခံစား ဘဲလည်း နေလို့မရ။ မိုးကို သူ ဘယ်လိုပဲ မေ့အောင်ကြိုးစား၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာကို သိမ်းပိုက် လည်း မတတ်နိုင်။ အချစ်ဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီး၍မရ။ မိုးကို သူဦးနှောက်က ထုတ်ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း သူ့နှလုံးသားက

လက်မခံ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်နှင့်အတူ သိမ်းပိုက် ခိုးနှင့်ပတ်သက်စို့
မကြိုးစားချင်၍ သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ ချုပ်တည်းသည့်ကြားက သိမ်းပိုက် သူ့ကိုယ်သူမှ
သတိမထားမိခင် သူ့ခြေလှမ်းများက မိုးရှိရာနေရာဆီသို့ အလိုလို
ဦးတည်နေတတ်သည်က ခက်သည်။ သိမ်းပိုက် နှလုံးသား ခံစား
ချက် လိုက်မမိ။ မိုးကိုချစ်သည့် အချစ်တွေက သိမ်းပိုက် နှလုံးသား
မှာ ပြင်းထန်လှိုက်လှဲခြင်းများစွာဖြင့် နေရာယူလျက်။ သူ့ကိုယ်သူ
သိမ်းပိုက် သတိထားမိသည့် အချိန်မှာတော့ သူ့ကားလေးက
မိုးအိမ်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မောင်းနေမိသည့်အဖြစ်။

မိုးအိမ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမအိမ်တံခါး ပိတ်ထား
ပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာလဲ မီးတွေ လင်းနေတာမြင်မှ သိမ်းပိုက်
ရင်ထဲ အနည်းငယ် စိတ်အေးသလို ရှိသွားကာ ကားကို အိမ်သို့
ပြန်မောင်းခဲ့သည်။

ကားမောင်းနေရင်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိုး၏လှပသော
မျက်နှာလေးက သူ့မျက်ဝန်းထဲ တရေးရေးမြင်ယောင်လျက် မိုး
အကြောင်းတွေချည်း တွေးနေမိသည်။

သိမ်းပိုက် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သိမ်းပိုက် သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်၍ မေးနေမိသည်။ မိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့နှလုံးသားက
ကဲကဲဆတ် အထိမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း မိုးရှေ့မှာ သူ ဒူးထောက်ပြီး
သူ့အချစ်ကို ဝန်ခံရုံသာရှိသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမလုပ်
ချင်။ မိုးကို တခြားယောက်ျားနှင့် တွဲနေတာကိုလည်း ကြည့်မရ။

သိမ်းပိုက်စိတ်တွေ လွန်ဆွဲနေသည်။ မာန၊ ရှက်ဒေါသ
မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် မိုးကို ချစ်နေကြောင်း ဝန်မခံချင်။

တကယ်တော့ မိုးနှင့်သူဆိုတာ ယခုမှ သိကျွမ်းရသည့်
လူများမဟုတ်။ တစ်ယောက်ဘဝထဲ တစ်ယောက်ဝင်ဖို့ပင် ကြိုး
စားခဲ့သည့် လူနှစ်ဦး။

လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒအရပ်ဆိုဆို သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး စေ့စပ်
ခဲ့ကြသည်။

အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်၍ နှစ်ဦးသား မာနတွေကိုယ်စီ
နှင့် စေ့စပ်ပွဲပွဲကဲခဲ့ရသည်ကလည်း နှစ်ဦးလုံးတွင် အပြစ်မကင်း။

ဒါကို မိုး သိသလို သိမ်းပိုက်လည်း သိသည်။ ဘယ်သူ

ကမှ ကိုယ့်အမှား ကိုယ်ဝန်မခံ။ မာနကိုယ်စီဖြင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြသူများ။

သည်အဖြစ်တွေအတွက် သူတို့နှစ်ဦးရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေ ရှိကြသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက် ခံစားမှုက မိုးအပေါ် မချင့်မရဲဒေါသဖြင့် အသည်းယားစွာ မာန်မာနခံနေသလို မိန်းကလေးဖြစ်သည့် မိုး ခံစားမှုကလည်း သူ့ထက် ပိုမည်ထင်သည်။

ထိုနှစ်များအတွင်း မိုးဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သလို မိုး ကိုယ်တိုင်လည်း သူမဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ဖေးကူမကာ အားပေးချင်ပေမယ့် လက်ခံမည့်သူမဟုတ်။ သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးအပေါ် ယောက်ျားမာနနှင့် အောက်မကျိုးချင်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိမ်းပိုက် မိုးကို သူ့နည်းသူဟန်နှင့် ပင် အဝေးက စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး မိုးကို သူရှိရာနေရာတွင် ရှိနေစေရန်အတွက် မိုးအလုပ်ကို သိမ်းပိုက်က ဒီရောက်အောင် ပြောင်းရွှေ့ယူခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ မိုး သိလိမ့်မည်မဟုတ်။ မသိအောင်လည်း သိမ်းပိုက်က သူ့ဘာသာ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက် ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း မိုးက သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် သိပ်လှသည့် မိုးကို သိမ်းပိုက် နည်းနည်းမှ စိတ်မချ။

အလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်သည့်ကြားက သိမ်းပိုက် မိုးရှိရာ ကိုလည်း အမြဲလိုလို ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး မိုး မျက်နှာလေးကို အဝေးကနေ မသိမသာ ခိုးကြည့်နေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ သူ ဂရုစိုက်ကြည့်နေသည့်ကြားက မိုးကို မင်းဒွန် နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရတော့ သိမ်းပိုက်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးကို သူမဟုတ်သည့် အခြားဘယ်ယောက်နှင့်မှ မမြင်လို၊ မတွေ့လို။

မိုးကို ချစ်နေတာ သူ ဝန်မခံသော်လည်း မိုးကိုတော့ သိမ်းပိုက်ဆိုသည့် သူမှတစ်ပါး တခြားဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ မမြင်ချင်သည်က သူ့အတ္တဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ
အိပ်ရာထဲ ဝုန်းခနဲ ပစ်ဝင်အိပ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးအစုံကို
မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ပိုဆိုးသွားရသူက သိမ်းပိုက်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံး
ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ
လည်း ငိုကြွေးနေတတ်မည့် မိုးအကြောင်းက သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်
လာသည်။

မိုးရယ်။

မိုးအမည်ကို သူ့နှလုံးသားက တမ်းတမ်းတတ ခေါ်သည်။
လိုက်သံကို သူ ပြန်ကြားနေရသည်။

မင်းကို မောင်ချစ်တယ် မိုး။

မိုးမာနကို သိမ်းပိုက်သိနေပြန်တော့ ရင်ထဲ မောလှ
သွားသည်။

ပြေသင့်လို့မှ မပြေရတဲ့ မင်းရဲ့အငြိုးကို မောင် ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ မိုး ဟုသာ စိတ်မှာ ထပ်ကာဆိုရင်း ရင်တစ်ခုလုံး
မွန်းကျပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အခန်း (၆)

မန္တလေးတောင်ကို မိုး တက်ချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

တက်ရန်လည်း စိတ်ကူးခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း မန္တလေးတောင်ကို တက်ဖြစ်သည့် အခါ
မှာတော့ မိုး ထင်ထားသည့် မင်းဒွန်နှင့်မဟုတ်။ မိုး ဘယ်လိုမှ
မထင်ထားခဲ့သည့် ကိုလတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

မိုး မန္တလေးတောင်ကို ခြေလျင်တက်ချင်နေသည့်
ဆိုသောကြောင့် ကိုလတ်က မိုးဆန္ဒအတိုင်း သူပါ ခြေလျင်တက်
သည်။

မန္တလေးတောင်က အနည်းငယ်မတ်စောက်သလို ရှိပေမယ့် မိုး မောရမှန်းမသိ။

တောင်ပေါ်အမြင့်ပိုင်း ရောက်လာလေလေ တောင်ပေါ်မှ စီးမြင်ရသည့် မန္တလေးမြို့ရှုခင်း၏ အလှကိုသာမက အနီးအနားမှာရှိသည့် မြို့များ၏ သဘာဝဆန်သော ရှုခင်းအလှများကိုပါ မြင်ရသည်မို့ တသွန်သန်တိုက်ခတ်နေသည့် လေနုအေးများကို ရှိုက်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောတကျရှိနေသည်။

တောင်ပေါ်မှနေ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စိမ်းစိုလှပနေသည့် ရှုခင်းအလှများက မြင်ရသူကို လွမ်းရိပ်ပိုစေသည်။

အလွမ်းဓာတ်ခံမရှိသည့်သူများပင် လွမ်းအားပိုစေရမည့် သဘာဝဆန်သည့် အလှများကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသည့် မိုးမှာ အလိုလို မျက်ရည်များ ဝေသီချင်လာသည်။

အနားမှာ လူသာမရှိလျှင် မိုး ငိုမည်လေလား မသိ။

“မောနေပြီလား မိုး”

ကိုလတ်က မိုးကို ဂရုတစိုက်နှင့် ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်ကာ မေးနေတော့ မိုး အနေရခက်သွားကာ နောက်ကို ခြေလှမ်းလေးများ ဆုတ်လိုက်မိ၏။

ပြီးမှ ဣန္ဒြေမပျက်ပြီးရင်း ကိုလတ်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဇောတော့ မောတာပေါ့ ကိုလတ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းအလှကို မိုး သဘောတကျတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် မိုး၊ ဒီကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ကြည့်လိုက်တဲ့ နေရာတိုင်း လွမ်းမောစရာတွေပဲ၊ မိုးရော မလွမ်းဘူးလား”

မိုး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

လွမ်းဖို့ အလွမ်းပင် လက်ကျန်မရှိတော့ပါဆိုသည့် စကားကိုတော့ မိုး မပြောတော့ပါ။

ပြောရန်လည်း မသင့်။

အနားမှာရှိနေသူသည် တစ်ချိန်က မိုးရင်မှာ နှင်နှင့်

သည်းသည်း ချစ်ရသည့် ချစ်သူဆိုတာ မိုး မေ့ထား၍မရ။

မွန်းကျပ်ကာ ထွက်ပေါက်မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေသည့်ဘဝမှ ပျော်ရွှင်ခြင်း လွတ်လပ်မှုတွေကို ပို၍တမ်းတမိသည်။ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ မိုးအတွက် အပျော်နတ်သားက ဘယ်မှာပါလိမ့်။

မိုးရင်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မည့် သူ ဘယ်သူဆိုသည်ကို မိုးကိုယ်တိုင် မသိ။

ထိုခဏမှာ မိုးမျက်ဝန်းထဲ မျက်နှာတစ်ခု ပျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်က သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူ။

သွားစွမ်းပါ။ သူနှင့်မိုး ဘာဆိုင်လို့လဲ။

မိုးအာရုံထဲ သိမ်းပိုက်ပုံရိပ်ကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သိမ်းပိုက်နှင့်မိုးဆိုတာ အရှေ့နှင့်အနောက်ပမာ ဝေးကွာ စည်းခြားထားသလို ရှိနေသည့်လူနှစ်ယောက်။ ဒီလို လူနှစ်ယောက် ပတ်သက်ဖို့ဆိုတာ။

“မိုး”

“ဟင်...ဘာလဲ ကိုလတ်”

“ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြာပြီ၊ မိုး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ကိုလတ်စကားကြောင့် မိုးမျက်နှာလှလှလေးမှာ အပြုံးတစ်ခု ပူးပွင့်လာ၏။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုလတ်ရယ်၊ ဒီလိုပဲ မိုးအတွေးတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်ပဲ”

“အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်ရောမပါဘူးလား”

ပြုံးနေသည့် ကိုလတ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မိုး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“မိုးရယ်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား ကိုလတ်၊ မိုးဘဝထဲမှာ ငြီးဆုံးပြီးကျန်ရစ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မိုး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မိုး စိတ်ဝင်စားတာက လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ ရှေ့ဘာဆက်ဆံရမလဲဆိုတာပဲ၊ ဒါ့အပြင် တခြားမရှိဘူး”

“မိုးမှာ ဒီလို အတွေးအခေါ်ရှိနေတာ ကိုယ် ချီးမွမ်းပါ”

ပါတယ်”

“ဒီလိုပဲလေ၊ ဘဝက သင်ပေးသွားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေက မိုးဘဝ၊ မိုးနှလုံးသားကို ရင့်ကျက်သွားစေတာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“မိုးဘဝက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ်”

“ကိုယ် တောင်းဖန်ပါတယ် မိုး”

“ကိုလတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မိုးဘဝ ကံကြမ္မာအတိုင်း ဖြစ်လာတာလိုပဲ မှတ်ပါတယ်”

မိုးအသံက တည်ငြိမ်လေးနက်နေ၏။ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ရခဲ့ရသည့် အသံတွေက နည်းမှ မနည်းပဲကွယ်။

ကိုလတ်ကတော့ မိုးမျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကောင်းပါ။

သူ့ကြောင့် မိုး ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရသည်ဆိုတာ သိသိသည်။

သူ့ဘက်မှာ အမှားတွေ အများကြီး။

“ကဲ...နေမပူခင် ရှေ့ခရီးဆက်လိုက်ရအောင် ကိုလတ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချစ်ခဲကြသည့် တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်များကို ကိုလတ် သတ်တရ လွမ်းဆွတ်သွားပေမယ့် မိုးပုံစံက ကြည်လင်လျက်။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာကို ဖော်ပြနေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူနှင့် သူ့ဘဝခရီးကို ပြန်စချင်သည်။ မိုးက ခွင့်မပြု။

မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေသော ခံစားမှုများနှင့် အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုလတ်ရင်မှာ တစ်ချိန်က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မိုးကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ ခံစားမှုတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့နှလုံးသားက ပူဇွန်းမှုတွေနှင့် လှုပ်ခတ်နေဆဲ။ မိုးအချစ်ကို မျှော်လင့်တောင့်တနေဆဲ။

မိုးသာ သူ့အချစ်ကို လက်ခံမည်ဆိုလျှင် ကိုလတ်လောက် ပျော်မည့်သူ ကမ္ဘာပေါ်တွင်မရှိဟု ထင်သည်။

“မိုး”

“ဟင်”

ဗျာ”

မိုးက သူမကို စူးစူးရှရှာ ကြည့်နေသည့် ကိုလတ် အကြည့်များကို ရှောင်လွှဲလိုက်ရင်း...

“မိုးကိုခင်ရင် ဒီစကားတွေ နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ ကိုလတ်ရယ်”

“ဆောရီး၊ ရုတ်တရက် ကိုလတ်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“သိပ်မောနေရင် ခဏနားမလား မိုး”

“မနားတော့ဘူး ကိုလတ်”

မကြာခဏ နားလိုက်တက်လိုက် လုပ်နေရသည်ကို မိုးမကြိုက်။ ကိုလတ်နှင့် အချိန်ကြာကြာ မနေချင်၍ ဟန်မပျက် ဆက်တက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါကို ကိုလတ်လည်း ရိပ်မိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကို ထိုစကားကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုလတ်ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားပြီလား မိုး”

ကိုလတ်အမေးစကားကို မိုး မဖြေ။ ဖြေချင်စိတ်လည်း

ဓါး။ ကိုလတ်နှင့် သွားမိတာကိုက မိုး အမှားဖြစ်နေတာကို မိုးသိသည်။ ကိုလတ်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို မိုး မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“မိုးကို ကိုလတ် ထပ်ပြီး တောင်းယူပါတယ်၊ နောက် ဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ မိုးကို ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်”

“သင့်ခံယူ”

မိုးဘက်က ဒါပဲပြောလိုက်သည်။ ကိုလတ်နဲ့မိုးကြား မှာ ဘခြား ပြောစရာလည်း မရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာမကောင်းသည့် ကိုလတ်ကိုကြည့်ပြီး မိုး ပြုံးလိုက်သည်။

လောကခံဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်မနေတတ်။ သူ ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်တာလည်း ဖြစ်သည်။

“ကိုလတ်”

“ဗျာ”

“ကိုလတ်သမီးကို သတိမရဘူးလားဟင်”

ကိုလတ်မျက်နှာ ခွင်ကျသွားကာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုလတ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက ကိုလတ်မျက်နှာမှာ သိပ်သည်းစွာ နေရာယူလာတာ မြင်နေရ၏။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ကိုလတ်မျက်နှာမှာ အတင်းသား။

“ကိုယ့်သမီးလေးက ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကိုယ်နဲ့ လည်း တစ်ခါမှ ခွဲမနေဖူးလေ၊ သမီးကို သူ့အမေ ခေါ်သွားတုန်းက သမီးကို သတိရစိတ်နဲ့ ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျမိတဲ့အထိ ခံစားခဲ့ရတယ်”

“ဒါနဲ့များ ကိုလတ်ရယ်”

ကိုလတ်က သူ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို ဖွင့်ပြောတော့ မိုးစိတ်မကောင်း။ သမီးနဲ့ မခွဲနိုင်ရင် လိုက်သွားပါလားဟု ဆိုချင်ဆ

မယ့် မိုးနှုတ်ဖျားက ပြောမထွက်။

“မိုး ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကိုလတ် သိပါတယ်၊ သမီးမရှိတော့ ကိုယ်မနေတတ်ဘူး၊ အရက်တွေချည်း ပီသောက်တာပဲ၊ သမီးကို အမူးပြေတာနဲ့ ချက်ချင်းသတိရတယ်”

“သမီးကို ချစ်ပေမယ့် အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ သမီးအမေကို ကိုလတ် အရှုံးမပေးချင်ဘူး မိုး၊ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ် ကျိတ်ခံခဲ့တာ၊ သမီးလေးလဲ ဘယ်လောက် ထိခိုက်ခံစားရရှာမယ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ခဲ့တယ်”

“ပြန်ပြင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူး မိုး၊ အရက်လည်း ထပ်မသောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားစမ္မနဲ့ ဖြေသိမ့်ပြီး ပြစ်အောင်ကြိုးစားနေလာခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့”

“ကလေးက ကြားထဲက သနားစရာ ကိုလတ်ရယ်”

မိုးစကားက ကိုလတ်နှလုံးသားကို ထိုးနှက်နာကျင်သွားစေပုံရသည်။ မိုးကို တော်တော်နှင့် စကားမပြော။

“ဆောရီး...ကိုလတ်၊ မိုးကြောင့် ကိုလတ်ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာရပြီ”

မိုးက တောင်းယူတော့ ကိုလတ်က ခေါင်းခါသည်။

“မိုးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တာ မျိုးပဲ၊ တစ်ချိန်က ကိုယ့်ကြောင့် မိုး ဘယ်လောက် နာကျင်ခံစား ခဲ့ရလဲ၊ အခု ကိုယ့်အလှည့်ပေါ့၊ ပြောရရင် မိုးအချစ်တွေကို စော်ကား ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်လိုလူတစ်ယောက်အတွက် ဒီထက်မက ခံစားသင့်ပါ တယ် မိုးရယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုလတ်ရယ်၊ ကိုလတ်ကို မိုး ဘယ်တုန်း ကမှ အပြစ်မတင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကံကြမ္မာကြောင့် မိုးတို့ အခုလို ဖြစ်ရတာ ပဲလို့ ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ”

“လောကမှာ ချစ်တိုင်းမညားနိုင်ကြတဲ့သူတွေ အများ ကြီးပါ၊ မချစ်ဘဲနဲ့လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တစ်သက်လုံး နိုင်မြဲ အောင် တည်ဆောက်သွားကြတဲ့ သူတွေလည်း အများကြီးပဲ”

“ကိုလတ်ကြောင့် မိုးခံစားခဲ့တာကိုတော့ မိုး မညာချင် ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို မိုး မေ့လိုက်ပြီ၊ မိုးရင်ထဲမှာ ဘာဆိုတာမှ မကျန်ရစ်တော့ဘူး ကိုလတ်”

“ကိုယ် ယုံပါတယ်၊ မိုးဟာ စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားတဲ့

မိုးကလေးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

အမှန်လည်း မိုးစိတ်က ပြတ်သားသည်။ ဖြစ်ချင်တာ ထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ မိုး ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့၍လည်း မိုးကိုယ် မိုး ကျေနပ်သည်။

ကိုလတ်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရသည့်ကိစ္စမှာ မိုးတွင် ဘာအပြစ် မှ မရှိသလို ကိုလတ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မနေချင်။

ကိုလတ်အပေါ် တစ်ဖက်သက် မေတ္တာရှိနေသည့် သီရိက ကိုလတ် အရက်မူးနေချိန်မှာ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပေးပြီး ကိုလတ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားဆိုပေမယ့် ထိုအမှားကို ကိုလတ် က တာဝန်ယူရန် မိုးကိုယ်တိုင် နားချခဲ့သည်။ တစ်နည်းပြောရရင် သီရိတို့သားအိမ်အသက်ကို မိုးက သူမနှလုံးသားနှင့် လဲလှယ်ကယ် တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုလတ်ကတော့ မိုးကိုပဲ လက်ထပ်ချင်သည်။ သီရိ ဆိုတာ သူ့အာရုံထဲမှာ မရှိ၊ ဒါပေမယ့် သီရိရင်မှာ ရောက်ရှိနေ သည့် ကိုလတ်ရင်သွေးလေးကြောင့်တော့ ကိုလတ် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။

မိုးက ကိုလတ်ကို ချစ်ပေမယ့် စွတ်တိုး မမိုက်။ သိရီတို့
သားအမိ မိုးရှေ့မှာ လာငိုတော့ ကိုလတ်ကို ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ
မိုးဘက်က စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

ဒါကို ကိုလတ်က ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပေမဲ့ မိုး
စိတ်မနာပါ။

“ဒီလိုပါပဲ ကိုလတ်ရယ်၊ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်တာ
ထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရတာတွေလည်း
အများကြီးပါ”

“တကယ်တော့ ကိုလတ်ထင်သလို မိုးဟာ သတ္တိ
ကောင်းတဲ့၊ အသည်းမာတဲ့ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် မိုး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအောက်မှာ အသက်စတေးမဲ့
လူသားနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို မိုး ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာကို မိုး
ကျေနပ်တယ်”

ကိုလတ်ဆီမှ ကျယ်လောင်စွာ သက်ပြင်းချသံအဆုံးမှာ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

● ● ●

အခန်း (၇)

“မောနင်း...မိုး”

“မောနင်း”

မိုးအား အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်စကားဆိုလာသော မင်းဌန့်
ကို မိုးက အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မိုး သူမအလုပ်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ခေတ်ဆန်
ရဲတင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး မင်းဌန့် အနားမှာ
ရပ်လိုက်၏။

“မိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါ့အမျိုးသမီး စုတ်”

စု သူက မိုး”

“အဟင်း...နာမည်ကတော့ စုတို့က ကြုံကြားထားပြီးသားပါနော်၊ လူကိုတော့ အခုမှပဲ မြင်ရတော့တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် ပြန်မလာနိုင်အောင် မောင့်ကို ဆွဲဆောင်ထားတာ ဒီအလှကြောင့်ကိုး”

“ဟင်”

“စု”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရတ်တရက် အရှိုက်ကို ထိုးချလိုက်သလို ဆိုလိုက်သည့် စု စကားကြောင့် မိုးရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တင်းအေးစက်သွားပြီး မျက်လုံးမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရား။

မိုး ကြားလိုက်ရတာတွေက အမှန်တွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ စု အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း စု”

“မပိတ်ဘူး”

“ဟာ...ဒီမိန်းမ”

“လုပ်လေ၊ သတ္တိရှိရင် လုပ်စမ်းပါ”

“အို”

မိုးကိုယ်မိုး ဘာလုပ်၍ လုပ်လိုက်မှန်းမသိတော့။ ရှက်စိတ်ဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်က မိုးကို ရန်လိုစွာ ကြည့်နေသော စုဆိုသူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ...ရှင်ထင်နေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် အထင်လွဲနေပြီ”

“ဘာကို စု အထင်လွဲရမှာလဲ၊ ကျုံးဘေးမှာ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေကြတာကို မြင်တဲ့သူတွေ မြင်ပြီးသား”

“ဟင်”

“တော်စမ်း၊ မင်းက ပြောလေဆိုးလေဆိုတဲ့ မိန်းမပါလား စု၊ မင်း ငါတို့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့၊ ငါတို့က ရိုးရိုးသား

သားကွ၊ နားလည်လား”

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် ကိုယ့်
ဘာသာ နေကြပေါ့၊ ဘာမှ တပူးတွဲတွဲ လုပ်နေစရာမလိုဘူး”

“မိုး...နေဦး”

မိုးမှာ စု စကားများကို ဆက်လက်ကြားနိုင်စွမ်း မရှိ
တော့သည့်အဆုံး ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်များနှင့်အတူ မိန်းမ
သားချင်း မညာမတာ ပြောနေသူနားက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
မိုးဘဝမှာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ
မတွေးဘူးခဲ့။ အခုတော့ မိုး မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာပုံက
ကြောက်စရာ။ ခါးသီး ရွံ့မှန်းစရာ။ အားရှိသလောက် မျက်စိကို
စုံမှိတ်လျက် ပြေးလာသော မိုးမျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာကိုမှမမြင်။ တစ်နေ
ရာ အရောက်မှာတော့...

“အင့်”

“ဟာ...ဟေ့”

“အို...အမေ”

“မိုး”

လူတစ်ယောက်ကို အရှိန်နှင့်ဝင်တိုက်လိုက်တာကို
နောက်ဆုံး သိလိုက်သည်။

သည်အောက်မှာတော့ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲ မိုး တစ်ကိုယ်
လုံး နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးကျသွားပုံက ကြောက်စရာ။

သိမ်းပိုက်မှာ သူရင်ခွင်ထဲ အရှိန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည့်
မိုးကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ထားရင်း စိုးရိမ်ခြင်းများစွာနှင့် မျက်နှာ
လှလှလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ မိုးက သူရင်ခွင်ထဲမှာ
သတိလစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

“မိုး...မိုး သတိထားဦးလေ”

“ဟိတ်...မိုး”

“မိုး”

မိုး ကိုယ်လေးကို သိမ်းပိုက် ဘယ်လိုပင် လှုပ်ခါခေါ်
သော်လည်း မိုးက သူရင်ခွင်မှာ ပျော့ခွေလျက် သတိမရတော့။
သူ မိုးကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီမလိုက်စဉ်မှာ မင်းဒွန်က သိမ်းပိုက်
နားသို့ အပြေးရောက်လာ၏။

“မိုး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဦးသိမ်းပိုက်”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ဝင်တိုက်ပြီး သတိလစ်သွားတာပဲ”

“မိုး...မိုး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ သူ အခုလို ဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ”

မင်းဒွန်က သိမ်းပိုက်လက်ထဲမှ မိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာ ပြောရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

“မောင်နော်...ဒီမိန်းမကို မောင် ထိစရာမလိုဘူး၊ ထိရင်တော့ စုနဲ့ အသိပဲ”

စူးခနဲထွက်လာသည့် စုဆိုသည့် အမျိုးသမီး၏ စကားသံကြောင့် သိမ်းပိုက် အကြည့်တွေက ထိုမိန်းမထံ စူးရှစွာရောက်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဟောဒီက မောင်မိန်းမ”

မင်းဒွန်က စုကို စူးခနဲ ကြည့်ရင်းက...

“အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ မိန်းမ”

“ဘာပြောတယ်၊ စုက အဆင့်အတန်းမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင်သာ စုကွယ်ရာမှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ချင်တိုင်း ဖောက်ပြန်နေတာ အဆင့်အတန်း ရှိတာလား”

“မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား စု”

“မပိတ်ဘူး၊ မပိတ်ဘူး”

“ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ...ကဲကွာ”

“ဖြန်”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ရှင်ကောင်မကိုထိတော့ နာတာဆိုး၊ ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ...အမျိုးသမီး ခင်ဗျားပါးစပ်ကို အခု ပိတ်လိုက်ပါ၊ မိုးက ကျုပ်ဇနီးလောင်း၊ ကျုပ်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့်သူ၊ ရှေ့ဆက်ပြောရင် ကျုပ်လက်သီးက လူမရွေးဘူး”

“ဟင်”

“အို”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သိမ်းပိုက် နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့ရင်ခွင်
ထဲတွင် သတိလစ်နေသည့် မိုးကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီယူမကာ ရပ်ထား
သည့် ကားပေါ်တင်ကာ ဆေးခန်းတစ်ခုဆီသို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မင်းဒွန်နှင့် သူ့ဇနီး ဘယ်လိုကျန်ခဲ့သည်
မသိ။

သိမ်းပိုက် သိတာက မိုး ဘာကြောင့် ဤမျှစိတ်ထိ
ခိုက်သွားရတာလည်းဆိုတာ ဖြစ်သည်။ အဆင့်အတန်းမရှိသည့်
မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မိုးဂုဏ်သိက္ခာ မာန်မာနကို ထိပါး
စော်ကား ခံခိုက်ရသည်။ ထိုအတွက် မိုး မခံစားနိုင်ဘဲ သတိလစ်
သွားခဲ့သည်။

မိုးရယ်။

မင်းရင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစားသွားရလဲဆိုတာ မင်း
ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ရင် မောင် နားလည်သဘောပေါက် လိုက်ပါ
ပြီဗျာ။

မိုးကြောင့် သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ ခံစားမှုတွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေ
သည်။ သေချာတာက မိုးကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ထား

မဖြစ်တော့ခြင်းပင်။ မိုးနားမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်မည့်
ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ရှိကိုရှိမှ ဖြစ်တော့မည်။ မိုးမာနကို
သိမ်းပိုက် သိသည်။ ထို့အတူ မိုး၏ စိတ်သဘောထားကို သိမ်းပိုက်
နားလည်သည်။

လှပသော မိုးအနားမှာ မိုးအချစ်ကို ရယူလိုသူတွေ
ခိုင်းပိုင်းလည်နေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မိုး စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မင်းဒွန်
ဆိုတာ မိုးသူငယ်ချင်း။ မင်းဒွန်မိန်းမက မိုးဂုဏ်သိက္ခာကို စော်
ကားသွားသည်။ မိုး ဘယ်လောက်များ ရှက်ရှာလိမ့်မည်လဲ ဆိုတာ။

သူမ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာကို ကြည့်၍ သူ
နားလည်သည်။

သူမရင်ထဲ နည်းနည်းနာနာ ခံစားမှု မဟုတ်ဆိုတာ
သိမ်းပိုက် တွေးယူလိုရနေသည်။ ကံကောင်း၍ သိမ်းပိုက်နဲ့မှ မိုး
ဆာဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကို ရုတ်တရက် ဘယ်ခေါ်သွားရမှန်း မသိ။ နောက်မှ
သတိရကာ သိမ်းပိုက်သူငယ်ချင်း ခေါက်တာအောင်ခိုင် ဆေးခန်းသို့
ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ထိ မိုး သတိမရသေး။

မိုးကို ဆေးခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီမ ခေါ်ယူလာသည်ကို
ဒေါက်တာအောင်ခိုင် မြင်သည်နှင့်...

“ဟေ့...သိမ်းပိုက်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါ နောက်မှမေး အောင်ခိုင်၊ အခု လူနာကို အရင်
စမ်းသပ်ပေးဦး”

သိမ်းပိုက်က မိုးကို လူနာစမ်းသပ်ခွင့်ပေါ် တင်လိုက်
တော့ အောင်ခိုင်က နားကျပ်ကိုဆွဲကာ လိုအပ်တာတွေ ချက်ချင်း
စစ်သည်။

“ရှောင်ဖြစ်တာကွ၊ လူနာ တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ်
စိတ်ထိခိုက်သွားပုံပဲ...ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါ ဆေးထိုးပေးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အေး
ယူခိုင်းလိုက်ရင် စိတ်ချရပါပြီ၊ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မိုး”

“မိုး...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းနဲ့ လက်ထပ်မှ သတိသိမ်း

လောင်းပေါ့၊ လှတယ်ကွာ”

“လူမျိုးကြီးချာန် ဒါကြောင့် လျှောသွားတာကိုး၊ မင်းတို့
မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“လိုပါသေးတယ်ကွာ”

အောင်ခိုင်က သိမ်းပိုက်တို့စေ့စပ်တာကိုပဲ သိသည်။
ပွဲဖျက်သွားတာကို မသိလိုက်။ သူကလဲ ဒါတွေ ရှင်းပြမနေချင်
တော့နှင့် အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေရင်း မိုးမျက်နှာလှလှလေးကို
စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အချိန်တွေ သိပ်ဆွဲမနေနဲ့ သိမ်းပိုက်၊ ယူစရာရှိတာ
မြန်မြန်ယူ၊ မွေးစရာရှိတာ မြန်မြန်မွေး၊ အသက်ကြီးမှ ကလေး
ထိန်းနေရရင် မဟန်ဘူးကွ”

“မင်းအသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးနော် သိမ်းပိုက်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ အရေးထဲ မင်းကတစ်မျိုး”

“ငါ စေတနာနဲ့ပြောတာကွ၊ အခု ငါ့ကိုကြည့်၊ စောစော
စီးစီး အိမ်ထောင်ကျတော့ သားသမီးတွေက အရွယ်ရောက်ကုန်
တော့ အေးဆေးပဲ”

ဒေါက်တာအောင်နိုင်က သိမ်းပိုက်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲ အစောဆုံး အိမ်ထောင်ကျသူဖြစ်၍ သူ့သားသမီးတွေက အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ သိမ်းပိုက်မှာသာ အခုချိန်ထိ ချစ်သူ ရှိနေပါလျက် ရှေ့မဆက်နိုင်သည့်အဖြစ်။

“အင်း...ဟင်း”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပင်းတို့ချင်း အဆင်မပြေဘူးလား သိမ်းပိုက်”

သူငယ်ချင်း အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အောင်နိုင်က မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာကွ”

“စိတ်ကောက်နေရင် ချောကွ၊ ဒါမှ ပျော်စရာကောင်းတာ”

သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင်လဲ ပျော်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ပျော်ခွင့်မရသေး။

သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် မိုးကိုယ်လေး တစ်ချက်မျှ လွန်လွန် ကာ ပျက်ဝန်းအစုံ ပျက်ခဲပွင့်လာရသည်။

“သတိရလာပြီကွ၊ မင်းတို့ချင်း စကားပြောကြဦး”

အောင်နိုင်က သူတို့အနားက ရှောင်ထွက်တော့ အခန်းထဲမှာ သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“သတိရပြီလား မိုး”

“ဟင်...ရှင် ဒီကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

“မင်းကို လိုက်ပို့တာ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ဝင်တိုက်ပြီး မင်းရှော(ခဲ)ဖြစ်သွားတာ မှတ်မိလား”

“အို”

သိမ်းပိုက်စကားအကြားမှာ မိုးမျက်နှာလေး ပြိုတော့ မညှိမိုးလို ညှိသွားကာ အိပ်ယာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ဖြည်းဖြည်းထလေ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ရင်”

တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သိမ်းပိုက်စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ပြောတာက ခုမှ သတိရခါစပဲ ရှိသေးတာဆို တော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းထဖို့ ပြောတာ။”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်ကျလဲ ဖိုး ပြန်ပေးပါရစေ”

“ဒီဆေးခန်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆေးခန်း၊ ပေးစရာ မလိုဘူး၊ နောက် အခုလို ထပ်မဖြစ်အောင်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်”

မိုးနှင့်သူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲ။ သိမ်းပိုက် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် မိုးကို ပြောတာလဲဆိုတာ မိုး သိပေမယ့် ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့။

“မိုး ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မိုးကို ကားငှားပေး”

မျက်ရည်များ ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံကို သိမ်းပိုက် ငေးနေစိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သိမ်းပိုက်နဲ့ ပတ်သက် တိုင်း မိုးပုံစံလေးက ဒီအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ တခြားသူ

တွေနှင့်သာ အဆင်ပြေချင် ပြေမည်။ သိမ်းပိုက်နှင့် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေ။

“ဒီမှာ...ရှင်ကို ကားငှားပေးလို့ ပြောနေတာ မကြား ဘူးလား”

“ကိုယ့်ကားကို ငှားမယ်”

“ရှင်နော်”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ ဒီနားမှာ ငှားစရာ ကား မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကားကလွဲရင် ဆိုပါတော့”

မိုးမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် ပုံစံလေး ဖြစ်သွား သည်။ သူ ပြောတာလည်း မှန်သည်။ ဒီနားမှာ ကားငှားဖို့ ထင်သ လောက်မလွယ်။

ဒီတော့ သူ ပြောသလို သူ့ကားကို စီးရုံမှတစ်ပါး တခြား မရှိ။

“ကဲ...ပြန်ကြတော့မလား”

“အင်း”

“အောင်ခိုင်...တို့ ပြန်မယ်ဟေ့”

“အိုကေ”

“လာခဲ”

“အို...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မိုးကို အခု ဆောက်ချပေး

ပါ”

သိမ်းပိုက်က သူငယ်ချင်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် မိုးကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို စွေခနဲ မပူပွေချိုလိုက်၍ မိုးပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ရင်တွေလည်း ဖိုသွားကာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဇွတ်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ပြောမရရင် ဒီထက်ပိုဆိုးသွားမယ်”

“မိုး လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်ဆို”

“အို”

ပြောနေတာမှ ကြာဦးမည်။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားသည့် သိမ်းပိုက်က မိုးကိုယ်လေးကို ကားပေါ် ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်၍ မိုး ဘာမှမပြောနိုင်ပဲ သူပြုသမျှ နုရသူ ဖြစ်သွားသည်။

“နောက်လဲ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုရင် အစ်ကိုဆေးခန်း

ကို အချိန်မရွေးလာနော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးကို ဆေးကုပေးသည့် ဆရာဝန်က ကားနားလာပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်၍ မိုးလည်း အလိုက်သင့် တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ သိမ်းပိုက်ကို ထုရှိက်ပစ်ချင် နေသည်။

“သွားပြီ...အောင်ခိုင်၊ နောက်မှ လာခဲမယ်”

“မင်္ဂလာဒိတ်စာ မြန်မြန်လာပို့ကွာ၊ ငါက လက်ဖွဲ့ချင် လှပြီ”

“ညီမလေး...ဒီကောင်ကြီးကို စိတ်ဆိုးနေရင် ပြေလိုက် ပါ၊ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းက သဘောကောင်းပေမယ့် လူဖြောင့်စိတ် တိုကွ၊ ခွင့်လွှတ်လိုရရင် ညီမကပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ”

“အစ်ကို့သူငယ်ချင်းအစား အစ်ကိုကပဲ တောင်းယူပါ တယ်၊ ဟိတ်ကောင်...သိမ်းပိုက် မင်းကလည်း ပြောဦးလေ”

“အေးပါ...အခု မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟ...မိုးကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မင်းက ပြောရမှာကွာ၊ ဘာလို့

နှယ် ငါပြောတဲ့အတိုင်းလဲ”

“ကဲ...ငါ့ရှေ့မှာ မင်းချစ်သူကို တောင်းပန်လိုက်”

မိုး စိတ်ညစ်သွားသလို သိမ်းပိုက်အကြည့်တွေကလည်း မိုးထဲ ပျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း အဆုံမှာ မိုးရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ သိမ်းပိုက်သူငယ်ချင်းက မိုးတို့အကြောင်း သေချာမသိမှန်း ထင်ရှားနေသည်။

“ဒီမှာရှင်...ဟို မိုးတို့က”

“ကိုယ် မိုးကို ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်တယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဘက်က အမှားတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

မိုးက ဒေါက်တာကို သိမ်းပိုက်နှင့်သူမ ဘာမှမဆိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရန် စကားစရုံရှိသေး။ သိမ်းပိုက်က သူငယ်ချင်း ရှေ့မှာ မိုးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး လေးနက်စွာ တောင်းပန် စကားဆိုလာတော့ မိုး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား မိုး”

“ရှင်”

“ကိုယ် မှားခဲ့တာတွေအတွက် မိုးကို တောင်းပန်နေတာ”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ညီမရယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

သိမ်းပိုက်သူငယ်ချင်းက ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ပြောနေတော့ မိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“သင့်ခံယူ”

“ကဲ...ငါတို့သွားပြီ အောင်နိုင်”

“အိုခေ”

မိုးကို တင်ဆောင်လာသည့် ကားလေးက ဆေးခန်းရှေ့က ပေါ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့မှ မိုး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

၂ ၂ ၂

အခန်း (၈)

မင်းဒွန်နဲ့သူဇနီး ကွာရှင်းတော့မည့် အကြောင်းကို ကြားရသည်။ မိုးရင်မှာ မကောင်းပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။

တကယ်ဆို မင်းဒွန်အနေနှင့် ထိုသို့ မဖြစ်သင့်သလို မိုးအနေနဲ့လည်း ဒီလို အဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံသင့်။

မင်းဒွန်နှင့်မိုး ဖြူစင်သန့်ရှင်းကြသည်ကို သူတို့နှစ်ဦးသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

“ဆရာကတော့ မမကို အရမ်းအားနာနေတယ်။ သူ့ကြောင့် မမဝတ်သိက္ခာ ထိခိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ မမကို

တောင်းပန်ဖို့လည်း ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မမကိုတစ်မျိုးမြင်မယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားတာ”

ရုံးက စာရေးမလေး သယ်ဆောင်လာသော သတင်းစကားများကို နားထောင်ပြီး မိုးရင်မှာ မချီ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ခံစားရလွန်းသောကြောင့် ရင်မှာ ရသည်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ အသက်ရှူများပင် ရပ်တန့်သွားပြီလားဟု ထင်မိသည်။

မင်းဒွန်အကြောင်းကို ကြားရပြန်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်စရာ။

“မင်းဒွန်အတွက် မမလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ် ဒါပေမယ့် သူ့မိန်းမက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မမအပေါ် ဒီလိုမျိုး လုပ်ရက်တာလဲဆိုတာတွေ့ပြီး ရင်လည်း နာရတယ်”

“သူမို့ မဆင်မခြင်ရယ်၊ ခွင့်တော့ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား၊ သူ့အပြုအမူနဲ့ စကားတွေ သိပ်ရိုင်းခဲ့တာကိုး၊ ဒါကို ဆရာလည်း သိတယ်၊ အလကား မုန်းစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ”

မင်းဒွန် ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူ မရှိသည့်အတွက် မိုး အနေသက်သာသွားရသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မင်းဒွန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မျက်နှာပူ အနေခက်ရမှာနှင့်စာလျှင် မင်းဒွန်ကို မတွေ့ရခြင်းက မိုးအတွက် ပိုကောင်းသည်။

မိုး ခွင့်ယူထားသည့် ရက်အတွင်း ရုံးက စာရေးမလေးသည် မိုးနှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် လာနေပေးသည်။ အဖော်ရ၍ မိုးအတွက် အဆင်ပြေသွားသည်ဟု ပြောရမည်။

မိုးတစ်ယောက်တည်း ဝေဒနာတွေနှင့် အထီးကျန်စွာ ခံစားနေရခြင်းက လူကို မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်စေရသည်။

သည်ကြားထဲ ကိုလတ်က မိုးအကြောင်းကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုကြားသည်မသိ၊ မိုးရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

ကိုလတ်ကိုမြင်တော့ မိုး ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ကိုလတ်ရှေ့မှာ မိုး မငိုချင်။ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ရှေ့တွင် မျက်ရည်ကျမပြချင်။ အားမငယ်ပြချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ခုတ်လာသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်
ရည်ကြီးများဖြင့် ပင့်ခတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ် ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက အမှန်တွေပဲလား
မိုး”

“ဟုတ်တယ်...ကိုလတ်၊ မိုးအတွက် ဘယ်လိုမှ မထင်
မှတ်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ”

“ဖြစ်ရလေ မိုးရယ်၊ မိုးလို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ဒီလို
ထင်ရက်လေခြင်း၊ ကိုယ် မိုးအကြောင်းကို ကြားကြားချင်း တော်
တော် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်၊ ကြားခါစက ယုံတောင် မယုံဘူး”

ကိုလတ်က မိုးကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်ရင်းက
စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုသည်။

“မိုးကိုယ်တိုင်လည်း မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ ကိုလတ်ရယ်
ဒါတွေအားလုံးဟာ မိုးဘဝရဲ့ အတိတ်ကံပါလာလို့ပဲ မှတ်ရတော့
မယ်နဲ့ ထင်တယ်”

“မိုးရယ်”

“လူမတန် ကံကို ပုံချဆိုတာ မိုးကိုပြောတာမျှ”

မိုးစကားကို နားထောင်တာနှင့် မိုးရင်ထဲ ဘယ်လောက်
နား ထိခိုက်ကြေကွဲ ခံစားနေရသည်ဆိုတာ ကိုလတ် သိလိုက်
ရသည်။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး မိုး၊ မိုးအတွက် ကိုယ်အများ
ဦး စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ အကောင်းဆုံးက မိုးတစ်ယောက်တည်း
ပေါ့နဲ့”

“ဟို...သိမ်းပိုက်ဆိုတဲ့လူရော”

“ရှိသားပဲ”

“သူနဲ့မိုး လက်ထပ်သင့်တယ်”

“မိုးဘဝကို ကိုလတ် စဉ်းစားပေးစရာ မလိုပါဘူး၊

ဘဝကို မိုး လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

နာကြည်းသံဖြင့် မိုးဆိုတော့ ကိုလတ် သက်ပြင်းချသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်သူ့အစော်
အမံ မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ကိုလတ် စေတနာ၊ ကိုလတ် မေတ္တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို မရွံ့ပါနဲ့ မိုး၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်တွေ များနေလို့ မိုးဆီကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုလတ်ရယ်၊ မိုးကဲပဲပေါ့၊ ကံကြမ္မာက မိုးကို အခုချိန်ထိ မျက်နှာသာမပေးသေးဘူး”

ကိုလတ်က မိုးစကားကို နားထောင်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“တချို့ကက လူလုပ်တာပါ မိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အဖြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ မိုး ဘယ်လိုနေတယ်၊ ထိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့”

ကိုလတ်စကားက မိုးကို အားပေးစကားဆိုတာ သိမယ့် မိုး မရွှင်ပျနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်လုပ်မိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မိုး အလုပ်ပြန်ဝင်မှာပါ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုထင်ပါရဲ့၊ ဖြစ်လာသမျှ ရင်စည်းခံနိုင်အောင် မကြိုးစားရင် မိုးဆိုတာ ရှိနေဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မိုး အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ့်တာဝန်မကင်းဘူးဆိုတာ

ကိုယ်သိပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံခဲ့တာ ကြာပါပြီလေ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မိုး ခံစားနေရတာတွေကို ကိုယ် ပြောင်းပြီး ခံစားလိုက်ချင်တယ်”

ကိုလတ်က မိုးအတွက် တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှန်း မိုး သိသည်။

“ကိုယ့်သမီးလေးသာ မိုးနေရာမှာဆိုရင်”

“ဝဋ်လိုက်မှာ ကြောက်နေတာလား ကိုလတ်၊ စိတ်ချပါ၊ မိုးဘက်က အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပြီးသားမို့ ကိုလတ် ပြောသလို ဖြစ်လာစရာ မရှိပါဘူး”

“ကိုယ် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး မိုးရယ်”

“မပြောတတ်ရင်လဲ မပြောနဲ့ပေါ့ ကိုလတ်ရယ်”

မချစ်တာလည်း မဟုတ်။ ချစ်ပါရက်နှင့် မိုးအပေါ် နားလည်ပေးနိုင်ဆုံးသော ချစ်ဦးသူနှင့် ပေါင်းဆုံခွင့်မရသည့် အဖြစ်လောက် ရင်နာလောက်သည့် အဖြစ်မျိုး မရှိပါ။

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ် မိုး”

“ကောင်းပါပြီ”

နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသော ကိုလတ်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး
ငေးကြည့်နေသည်မှာ မိုးမျက်စိထဲက ပျောက်သွားတဲ့အထိ
ဖြစ်သည်။

လုံလွင့်နေသော မိုးစိတ်များ တည်ငြိမ်စေရန် မိုးရှေ့
ဘွင်ရှိသည့် ဟာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူဖတ်လိုက်ပေမယ့် မိုး စိတ်တွေ
က စာထဲမရောက်။

အတွေးစများ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ရောက်နေရာမှ နောက်
ဆုံး ဝိုးအတွေးထဲ သိမ်းပိုက်၏ ရှုတည်တည်မျက်နှာက စူးနစ်စွာ
ဝင်ရောက်လာ၏။ မိုးကို သူ့သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ တောင်းပန်ခဲ့တာ
တကယ်လား။ မိုးအတွေးက သိမ်းပိုက်ထဲ ရောက်သွားသည်။

သိမ်းပိုက်က သတိလစ်နေသော မိုးကို သူကိုယ်တိုင်
ဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားတာကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မိုး မျက်ခုံးလေးတွန့်
လိုက်၏။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိုးဆီကို ရောက်လာတာလဲဆိုတာ
အခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

မိုးဆီလာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ မိုးနှင့်သူ့အကြားမှာ

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိ။

တခြားအကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုဖြင့် မိုးရုံးခန်းကို ရောက်
လာရင်း မိုးအဖြစ်နှင့် တိုးမိတာဖြစ်မည်။ အကြောင်းအရာတွေက
လည်း တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းသည်။ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်သူထံမှ
မိုးက အကူအညီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူနေရသည်။

သိမ်းပိုက် မိုးရှိသည့် နေရာကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်
ပဲ ရောက်လာပါစေ။ မင်းဥန်ဇနီးက မိုးအပေါ် ရိုင်းပျဇော်ကားမှုကို
တော့ သိမ်းပိုက် အားလုံး ကြားခဲ့ပြီးလောက်ပြီ။ မိုးကို သူကိုယ်တိုင်
ထိုနေရာမှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူ မဟုတ်လား။

အတွေးများနှင့် မိုးရင်မှာ မွန်းကျပ်သွား၏။ မိုးကို ကူညီခဲ့
သည့် သိမ်းပိုက်ကို ကျေးဇူးတင်မိရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။
အခုချိန်ထိ သူ့ကို မိုး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖြစ်ခဲ့သလား မပြော
ဖြစ်ခဲ့သလားဆိုတာ သေချာမမှတ်မိ။

နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံလျှင်တော့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား
ဆိုရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အခန်း (၉)

ခုတလော သိမ်းပိုက်တစ်ယောက် နေရသည်မှာ စိတ်ထဲ
ကသိကအောက်နှင့်။ မိုးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို
မကျေနပ်သလို အလိုမကျသလိုလိုနှင့် ရင်မှာခံရခက်ခက်ကြီး
ဖြစ်နေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေသူက
အခြားသူမဟုတ်။ မိုး ဖြစ်သည်။

မိုးနှင့်ဒေါက်တာကိုလတ် တွဲနေသည့်သတင်းကို သိမ်းပိုက်
ကြားပြီးကတည်းက သူရင်မှာ ထိုသို့ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက်က မိုးကို ယန်းလေးတစ်ပွင့်လို ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှု လေးအဖြစ် မြင်ချင်တွေ့ချင်သူ။

အခုတော့ မိုးသတင်းတွေက နားထဲ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ရောက်နေသောအခါ သိမ်းပိုက် မိုးအပေါ် မချင့်မရဲစိတ် နှင့် စိတ်ကုန်ချင်လာသည်။

သူက မိုးအပေါ် တန်ဖိုးထားကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နဲ့ ရှိနေရသလောက် မိုးအပြုအမူတွေက သူ့အပေါ် စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်စေရသောအခါ သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲ ချင်လာသည်။

“ကျွတ်...ဒီမိန်းမတော့၊ နောက်ဆို ဒီမိန်းမအကြောင်း ငါ့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ကွာ”

မိုးနှင့်ပတ်သက်၍ မိုးအတွက် မိုးရိမ်စိတ်မချ ဖြစ်နေ ရသောကြောင့် မိုးနှင့် ပတ်သက်သမျှကို သူ့ကိုယ်စား စုံစမ်း ခိုင်းထားသော လူယုံတပည့်ကို သိမ်းပိုက်က မိုးအကြောင်း သူ့ကို မပြောတော့ရန် ပိတ်လိုက်သည်။

မောင်မြမှာ ဆရာဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ခေါင်းရွပ်သွား

သည်။

အစကတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်ကပင် မမမိုးနှင့် ပတ်သက် ပြီး ရသမျှ သတင်းကို အသေးစိတ် သေချာပြောပြရန် မှာထား သည်။ အခုတော့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မမမိုးအကြောင်း သူ့ကို ပြန်မ ပြောရဘူးတဲ့။

မောင်မြမှာ ဆရာဖြစ်သူ၏ စိတ်အပြောင်းအလဲခြေမှု ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သလို ရှိနေရပေမယ့် မရယ်ရဲ။

ဆရာက မမမိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာကိုမှ သတိမထားမိနိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သူဆိုတာ ဘေးကမြင်ရသည့် မောင်မြ သိနေသည်။

“မမမိုးက သိချော၊ သိပ်လှတော့ မမမိုးအနားမှာ ပျားပိတုန်းတွေ ပျံ့ဝဲနေတာ မဆန်းပါဘူး ဆရာရယ်”

မောင်မြစကားကြောင့် သိမ်းပိုက်မျက်ခုံးကြီး တွန့်ကြုတ် သွားရပြီး...

“အေး...အဲဒီလို သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်ချင်ကြတာ”

“ဆရာကတော့ ကိုယ်တွေ ကြုံခဲ့ရပြန်တယ်”

“အဟွန်း...မင်းဆရာက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာ
ထဲမှာ လည်စင်းခံမယ့်သူမျိုးလား မောင်မြရာ”

“ယုံပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်
တို့ဆရာ အခုချိန်ထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”

“မင်းကွာ”

မောင်မြ စကားအဆုံးဝယ် သိမ်းပိုက်မျက်နှာ ရဲခဲဖြစ်
သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာက မမမိုးနဲ့ စေ့စပ်ထားကြပြီးသားဆိုတာ
ဟုတ်လား ဆရာ”

သိမ်းပိုက်မှာ မောင်မြစကားကို ခေါင်းမခါ၊ ခေါင်း
မညိတ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နေသည်ကိုက ဝန်ခံခြင်းတစ်မျိုးပင်
ဖြစ်တော့သည်။

“ဒါနဲ့များ ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးလောင်းကို ဘာလို့
စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ထားရတာလဲ ဆရာရဲ့”

“မြန်မြန် လက်ထပ်လိုက်ကြပါလား”

“လက်မထပ်ချင်သေးလို့ပေါ့ကွ”

“ဆရာတို့ဟာကလည်း နားလည်ရခက်လိုက်တာဗျာ”

မောင်မြက သူ့ဆရာကို နားမလည်။ လိုက်လည်းမမီ။
ဆရာနေရာမှာ သူသာဆို ကိုယ့်ဇနီးအဖြစ် အမြန်ဆုံး သိမ်းပိုက်ပြီး
တာ ကြာလှပြီ။ အခုတော့ ဆရာဟာက အဦးတစ်ခေါက်၊ အချောင်း
တစ်ခေါက်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အချောအလှ၊ ပိုက်ဆံရှိသူဌေးတွေ။
အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ဘာအခက်အခဲမှမရှိ။ ဒါကိုပဲ မခက်
တာကို ခက်အောင် လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

“မင်း နားမလည်ရင် ငါ ခိုင်းတာပဲလုပ်”

“သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

မောင်မြက သူ့ဆရာနားက ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ
သိမ်းပိုက်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသဆူဝေလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

သိမ်းပိုက် မိုးကို ဟိုးအရင်အချိန်ကလည်း နားမလည်
ခဲ့သလို အခုအချိန်ထိလည်း နားမလည်။ ဒါပေမယ့် မိုးကိုတော့

ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ မိုးကြောင့် သူ့ရင်မှာ ခံစားချက်တွေ
အမျိုးမျိုးဖြစ်နေရသည်မှာလည်း စတော့ထဲက အခုချိန်ထိ ဖြစ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကြောင့် သူ စိတ်ပျော်ရွှင်ရသလို မိုးကြောင့်ပင်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေလဲရှိသည်။

မောင်မြ သူ့ဆရာ ခံစားချက်တို့ကို သူနှင့် အနီးကပ်နေ
၍ ရိပ်စိတန်သလောက် ရိပ်မိသည်။

ရိပ်မိ၍လည်း ဆရာသဘောထား၊ ဆရာအပြုအမူကို
နားမလည်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မောင်မြ”

“ဗျာ...ဆရာ”

“မနက်ဖြန် မာမီ လာလိမ့်မယ်၊ မာမီအတွက် လိုအပ်
တာတွေ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေကြီးကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုဖို့က
လွဲပြီး ကျန်တာ မေမေကြီးအတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ
ဆရာ”

မိုး မန္တလေးတွင် အလုပ်တာဝန်နှင့် ရောက်နေကြောင်း

ကို မာမီကို အကြောင်းကြားပြီးကတည်းက မာမီ သိမ်းပိုက်ထံ
အနှေးနှင့်အမြန် ရောက်လာမည်ကို သိမ်းပိုက် ကြိုတင်တွေးထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မာမီ ရန်ကုန်မှနေသူရှိရာ
မန္တလေးကို ရောက်လာတော့မည်။

တစ်ချိန်က မိုးနှင့်ပတ်သက်သော သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုး
ခဲ့သော မာမီက အခုလည်း မိုးကြောင့်ပင် သူ့ကိုပြန်၍ စိတ်ဆိုး
နိုင်၏။

မိုးက သူ့ဘဝကို အချိန်များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ
သူ ဖြစ်ပေမယ့် ခက်သည်က သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင် မိုးက သူ့နှလုံး
သားထဲမှာ ရှိနေ၏။ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူထားနိုင်ခြင်းလည်း
မရှိ။ ဖွင့်ပြောဖို့ကြတော့လည်း မပြောချင်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိမ်းပိုက် မိုးနှင့်ပတ်သက်ကာ မာမီကို
အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမကြား၍လည်း မဖြစ်။ မိုးဆိုတာက မာမီ
အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏သမီး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မာမီ ရောက်လာပါက မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိမ့်မလဲဆိုတာ သိမ်းပိုက် ကြိုသိနေသည်။

ဘာပဲပြောပြော မာမီက မိုးဘဝအတွက် စိတ်ချရမည့် အခြေအနေတစ်ခုကိုတော့ ဖန်တီးပေးခဲ့မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုသည်က ဘာလဲဆိုတာလည်း သိမ်းပိုက် ရင်ခုန်ခြင်း များစွာနှင့် သိချင်နေသည်က မိုးက သူ့နှလုံးသားထဲ ရောက်ရှိ နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မိုး”

“သမီးလေး”

“မေမေနှင်း”

“သမီးရယ်”

မိုးနှလုံးသားထဲ လှိုက်ဖြာစိမ့်ဝင်သွားရတဲ့အထိ ထိုခေါ်သံက ရောက်ရှိသွားရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

မိုးဘဝတွင် မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထိုခေါ်သံကို မိုး ဘယ်လိုလုပ် မမှတ်မိဘဲ နေမည်တဲ့လဲလေ။

“သမီး...မိုး”

“မေမေနှင်းရယ်”

အံ့ဩမှုများဖြင့် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် နေရာမှမရွေ တွေ့တွေ လေး ငေးရပ်နေသော မိုးထံမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာပြီးနောက် နီးအကြည့်များ သူမရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသော ဒေါ်နှင်း မိုးစက်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သည်နောက် မိုး ချက်ချင်းလိုလို ပြည့်အိုင်ဝေသီလာ သော မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စများနှင့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ရင်ခွင်ထဲသို့ အပြေးကလေး ရောက်ရှိသွားရပြီး...

“အဟင်...ဟင် မေမေနှင်း၊ မေမေနှင်း မိုးဆီကို လာတယ်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ငိုရင်းက မယုံကြည်နိုင်သလို မေးနေသော မိုးကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ကလေးတစ်ယောက်လို ကျောလေးပုတ်ကာ ချောလိုက်ရင်း...

“လာရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေနှင်းမှာ ဒီသမီး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ လာရတာပေါ့ကွယ်”

ချော့နေပါသည်ဆိုသော ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ကိုယ်တိုင်မှာ ထိန်းထားသည့်ကြားက အသံများ မသိမသာ လှိုက်ဖြာနေသည်။

သိမ်းပိုက်က မာမိုရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာလေးအပ်လျက် တစ်သိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မိုးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုနွေးထွေးသွားသည်။

မိုးက သူ့နှလုံးသားထဲကို ကရုဏာသက်ခြင်းတွေနှင့် လည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ရှိတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“တစ်ချိန်က အပြစ်တွေအတွက် မိုးကို မေမေနှင်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်နော်”

“ခွင့်လွှတ်ဟယ်ဆိုတာ အပြစ်ကျူးလွန်မှ ခွင့်လွှတ်ရတာ ပါကွယ်၊ မေမေနှင်းသမီးက မေမေနှင်းအပေါ် ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ၊ မေမေနှင်း ဘာခွင့်မလွှတ်စရာရှိလဲ”

“မေမေနှင်းရယ်”

မေတ္တာတရား ကြီးမားလွန်းသည့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ကို မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် မော့ကြည့်ရင်းက...

“မေမေနှင်း ထိုင်ပါဦးနော်”

ပြောလည်းပြော ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ကိုယ်ကိုတွဲ၍ စည်ခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း မိုး နောက်ပါးတွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည့် သိမ်းပိုက်ကိုပါ မြင်တွေ့သွားပြီး...

“ထိုင်ပါ”

သူ့အား ဘယ်လို နာမ်စားမှမသုံးဘဲ ပြောလိုက်သည့် မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက် နည်းနည်းတော့ ကွဲခြီးတိုသွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိမ်းပိုက် မိုးကို ရှုတည်တည် မျက်နှာထားနှင့် ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မာမိက မင်းကို အရင် တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်...သမီးရဲ့ မေမေနှင်း ရောက်ရောက်ချင်း လေဆိပ်ကနေ သမီးဆီ တန်းလာတာ၊ မေမေနှင်းစိတ်ထဲမှာ သမီးကိုပဲ တွေ့ချင်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သားကို အိမ်တောင် မပို့ခိုင်းသေးဘဲ သမီးဆီ တန်းဝင်လာတာ”

“အို...မေမေနှင်းရယ်၊ ဒါဆို မေမေနှင်း ခရီးယန်းလာ

မှာပေါ့ရှင်”

“ဒါဆို သမီး မေမေနှင်းနဲ့အတူ သားအိမ်ကို လိုက်ခဲ့လေ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မိုး နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

သိမ်းပိုက်မှာ သူ့အိမ်လိုက်ရမည်ဆိုတာနှင့် မျက်နှာလေးပျက်ကာ ချက်ချင်းပင် နှုတ်ဆိတ်သွားသော မိုးကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ မချင့်မရဲစိတ်နှင့် အခဲရခက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဒါ သူနှင့် မပတ်သက်ချင်၊ သူ့အိမ် မလိုက်ချင်ဘူးဆိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“သမီး မလိုက်ချင်ပဲ မေမေနှင်း သမီးနဲ့အတူ ဒီမှာနေမယ်လေ၊ သားကြီးက မာမီကို ညနေမှ လာခေါ်ပေါ့”

“ဟင်...ဒီလိုဆို မေမေနှင်း ပိုပင်ယန်းမှာပေါ့၊ မိုး မေမေနှင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူ့အိမ်ကို မလိုက်ချင်ပေမယ့် မာမီ ပင်ယန်းမှာကိုလည်း မကြည့်ရက်သည့် မိုး၏ ဖြူစင်သည့် စိတ်ထားလေးကို သိမ်းပိုက်ကျေနပ်မှုနှင့်အတူ ကြည်နူးသွားသည်။

မာမီကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပဲဆိုဆို သိမ်းပိုက်ကတော့ သူ့ကားပေါ်တွင် မိုး ပါလာသည့်အတွက် ရင်မှာ ကျေနပ်မှုတွေနှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်။

မာမီသည်လည်း သူ့နည်းတူ မိုး ပါလာသည့်အတွက် ကျေနပ်နေဟန်တူ၏။ ပြုံးနေသည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းကာ ဆေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့် ကော်ဖီရောင်ရင့်ရင့် ဆေးသုတ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရှေ့တွင် သိမ်းပိုက် မောင်းနှင်လာသည့် ကားလေးရပ်သွားသည်နှင့် သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ မာမီဘက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသလို မိုးဘက်မှ ကားတံခါးကိုလည်း ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သမီး...ဆင်း”

မိုး ခပ်သွက်သွက်ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် မေမေနှင်းကို ကားပေါ်မှ တွဲကူဆင်းစေလိုက်သည်။

“အင်း...မေမေနှင်းလည်း သားရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီမန္တလေးကို မရောက်တာ ကြာပြီလေ၊ ခုလို လေကောင်းလေသန့်ကို ရှုလိုက်ရတော့ မေမေနှင်းစိတ်မှာ လန်းဆန်းသွားတာပဲ”

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်မှာ ပြောသည်ပြောရင်းက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှိက်လျက် လေကို ရှူသွင်းနေလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တိုက်ကြီး ထဲမှာ သားတစ်ယောက်တည်းနေတာ ဘယ်လောက် ပျင်းဖို့ကောင်း လိုက်မလဲ”

ဒေါ်နှင်းမိုးစက် စကားကို မိုး ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ် လျက်သာ နေလိုက်သည်။

“မာမီ...ခရီးယန်းလာတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ နားလိုက်ပါဦး”

မိုးကို စူးခနဲတစ်ချက် ခိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့် သိမ်းပိုက်စကားအဆုံး ဒေါ်နှင်းမိုးစက်နှင့် မိုးသည်လည်း တိုက် ကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်များဖြင့် လွန်စွာ လှပ ကျက်သရေရှိနေသော စည်ခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ ဆိုဟာပေါ် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အလုပ်သမားလေးများသည် မိုးတို့ အတွက် အအေး လာချပေးသည်။

“မာမီ...အအေး”

“မိုးလည်း သောက်ပါ”

သိမ်းပိုက် မရည်ရွယ်ပါပဲ သူ့နှုတ်ဖျားက မိုးမှာမည်ကို ခေါ်မိသွားရသလို လူကိုယ်တိုင်ကလည်း အအေးခွက်ကို မိုးလက် ဆဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ မိုးဘာသာ ယူသောက်ပါမယ်”

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် မိုးက ခပ်အေးအေး ဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်မှာ သားဖြစ်သူ သိမ်းပိုက်နှင့် မိုး အခြေ အနေကို အကဲခတ်သလိုကြည့်တော့ မိုးက မသိဟန်ပြုကာ...

“မေမေနှင်း...ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေဦးမှာ မဟုတ် လား”

“အင်း...ခု အခြေအနေအရဆိုတော့ သမီးပြောသလို ပဲပေါ့၊ မေမေနှင်းအနေနဲ့ကတော့ သားနဲ့သမီးကို စိတ်ချရပြီးမှ ပြန်ချင်တယ်၊ အဲဒါမှလည်း မေမေနှင်း စိတ်အေးရလိမ့်မယ်”

“အို”

မေမေနှင်းစကားက ဘာလိုလိုမို့ မိုးမျက်နှာလေး ယန်းန

ရောင်ဖြစ်သွား၏။

မေမေနှင်းက မိုးနှင့်သိမ်းပိုက်ကို ဘာရည်ရွယ်၍ ပြောနေသည် မသိသော်လဲ သိမ်းပိုက်ကတော့ စိတ်ထဲက မာမိုစကားဘယ်ကို ဦးတည်နေသည်ဆိုတာကိုသိ၍ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် နေ၊နေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေ၏။

“အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူး မာမို၊ နေ့လယ်စာထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သမီးပါ တစ်ခါတည်း စားသွား”

“မိုး မစားတော့ဘူး မေမေနှင်း၊ ခဏနေ မိုး ပြန်တော့မှာပါ”

“အို...မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒီနေ့ သမီးရုံးပိတ်ရက်ပဲဟာ မေမေနှင်း သမီးကို ညစာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ မေမေနှင်း သမီးကို စကားတွေအများကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

“မေမေနှင်းရယ်”

ဒေါ်နှင်းမိုးစက် စကားကို မိုးဘယ်လိုလုပ် ငြင်းပယ်နိုင်တော့မှာလဲကွယ်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မိုး မတွေ့ချင်၊ မဆုံချင်ပါဆိုသော သိမ်းပိုက်အိမ်မှာပင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

မိုး ထိုသို့ရှိနေခြင်းအတွက် အပျော်ဆုံးလူကတော့ဖြင့် သိမ်းပိုက်ဖြစ်သည်။

● ● ●

အသံ (၁၀)

“မိုး”

“ဟင်”

“ကိုလတ်”

“ကိုယ့်ကိုတွေ့လို့ အံ့သြသွားသလား မိုး”

“ရက်တရက်ဆိုတော့ မထင်ဘူးလေ၊ ကိုလတ် အခု
ဘယ်ကလာတာလဲ”

“လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးဆီကို ဝင်လာတာလေ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မိုးနဲ့ကိုယ် ဟိုအရင်လိုပဲ နေချင်တယ်”

မိုးရယ်”

“အို”

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မိုးကို တမ်းတမ်း တတ ကြည့်လာသော ကိုလတ်အကြည့်တို့ကြောင့် မိုး စိတ်ညစ်ရပြန် ပါသည်။ ကိုလတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ ပါဟု ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်ထားသည့်ကြားက ကိုလတ်က ဒါကိုပဲ ထပ်ပြောလာတော့ မိုး စိတ်ညစ်ရသည်ပေါ့။

“ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မပြောတော့ပါဘူးလို့ ကိုလတ် ကိုယ်တိုင် မိုးကို ကတိပေးခဲ့တာ မေ့ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိုးတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ကိုယ် စိတ်မချဘူး”

“မိုးက ကလေးမှ မဟုတ်ပဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျာ၊ မိုးမှာ ပိုင် ဆိုင်ရမယ့်သူ မရှိမချင်း ကိုလတ်တော့ မိုးအနားမှာ နေရမှာပဲ”

ကိုလတ်စကားကြောင့် မိုး ငိုချင်သွားသည်။ မိုးဖြစ်ချင် တာ ထိုပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ကိုလတ်အပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှလည်း

မရှိ။ ဒါကို ကိုလတ် သိစေချင်သည်။

ကိုလတ်က တိတ်ဆိတ်နေသော မိုးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ချသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားပြီလား မိုး”

“ကိုလတ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဆောရီး...မိုး၊ ကိုယ်စိတ်လောသွားတယ်၊ တကယ် ဆို ကိုယ်က ကိုယ့်ဘက်က အခြေအနေကို နားလည်ရက်နဲ့ မိုးကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မိပြန်ပြီ”

သူထဲက ဒီလို စကားမျိုး ကြားရပြန်တော့လည်း မိုး စိတ်မကောင်းနိုင်။

သူ လိုချင်သည့်အဖြေကို မိုး မပေးနိုင်တာကလွဲလို့ ကိုလတ်ကို ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် ခင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ နေချင်သည်။ ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်းတွေ မကြားချင်တော့။ ဒါကို ကိုလတ် သိစေချင်သည်။

သိအောင်လဲ မိုးဘက်က ပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကိုလတ်ကလည်း မိုးစိတ်ကို သိသိနှင့် သံယောဇဉ်စကားတွေ

ဆက်ပြောနေတာ မိုးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“ကိုယ့်ကို စကား မပြောတော့ဘူးလား မိုး”

“ကိုလတ် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေသ၍ မိုးဘက်က ဘာမှပြောစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုလတ်”

“ဒါဆို မိုး မြန်မြန် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်၊ ဒါမှ မိုး မကြားချင်တဲ့ စကားမျိုး နောက်ထပ်မကြားရမှာ”

“မိုးတစ်ယောက်တည်းနေတာ ကိုလတ် ကြည့်မရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ် ပိုင်ရင်ပိုင်၊ မပိုင်ရင်လဲ တခြားသူတစ်ယောက် ကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်တယ်”

“တော်ပါ ကိုလတ်ရယ်”

“မိုး အလုပ်သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်လဲ လိုက်မှာပေါ့”

မန္တလေး ဒီဇင်ဘာ၏ ဆောင်းမုန်တွင် မိုးနှင့်ကိုလတ် လမ်းလျှောက်ကာ အလုပ်သို့ လာခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ သည်မို့ မိုးရောကိုလတ်ပါ ပတ်န်းကျင်ကို သတိမထားမိကြ။

သို့သော်

သူမတို့ကို သတိထား လိုက်ကြည့်နေသူကတော့ ရှိ ပါသည်။

ထိုသူက သိမ်းပိုက်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကိုကိုလတ်ဆိုတာ မိုး ငယ်ချစ်ဦးမှန်း သိမ်းပိုက် သိခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက်အနေဖြင့်လည်း ဒေါက်တာကိုကိုလတ်ကို မိုး ငယ်ချစ်ဦးမှန်း သိပြီးကတည်းက ရင်မှာ အခံရခက်ခက်နှင့် အလို မကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေကလည်း မနည်းတော့။

အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်သော သိမ်းပိုက်အချစ်ဆို တာကို လွယ်လွယ်နှင့် မရှာဖွေခဲ့။

ကိုယ်နှင့်တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းဖက်ရမည့် မိန်းကလေးက

ကိုယ့်အတွက် အဖြူစင်ဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံးနှင့် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အချစ်ဦး ဖြစ်လိုသူ။ သိမ်းပိုက်အတွက် တစ်ကယ်တမ်း သူနှင့် လက်တွဲရမည့် မိန်းကလေးက သူလိုချင်သည့် အနေအထားနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေရုံ သာမက မိုးက အချစ်ဦးကို ယခုထက်တိုင် မေ့၍မရနိုင်သေးတာကို သိရတော့ မိုးကို စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလည်း မိုးကို သိမ်းပိုက် ကျော နိုင်းခဲ့သည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက သူနှင့်မိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံခွင့်ပေးလာသောအခါ သိမ်းပိုက်နှလုံးသားမှာ မိုးကြောင့် ပြန်၍ လှုပ်ခတ်လာ၏။

ထိုသို့ နှလုံးသားလေး ပြန်လည်သက်ဝင်နှိုးထလာသည် ဆိုကာမှ မိုးက သူနှလုံးသားကို ဥပေက္ခာပြုလာသောအခါ သိမ်းပိုက် ရင်ဝယ် ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရသည်။

သူရင်ကိုပို၍ ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရသည်က မိုးက သူမ ငယ်ချစ် ဟောင်းနှင့် ပြန်ဆုံနေခြင်းဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက်ရင်ထဲတွင် မိုး၏ ငယ်ချစ်ဟောင်းဖြစ်သည့်

ဆက်တာကိုကိုလတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူရင်မှာ အမြဲလို အေးချမ်းနိုင်။

ကိုယ်က ချစ်မိပြီမို့ ရင်ထဲဝယ် စိုးရိမ်စိတ်မချဝန်တို့မူ တို့ဖြင့် အမြဲပူလောင်နေရသည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ သိသည်။

အခုလည်း မိုးထံ မာမိခိုင်းလိုက်သည့် ကိစ္စနှင့် သိမ်းပိုက် ချက်ခဲပေမယ့် သူ့အရင် ကြိုရောက်နေသော ဆက်တာကိုကိုလတ် ကြောင့် သိမ်းပိုက် ခြေလှမ်းများ နောက်ဆုတ်ခဲ့သည်။

မြင့်သောအရပ်၊ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ညိုကြီးများက မိုးကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြာဝေလျက် ဝင်းဝါစိုအိသော အသားအရေ၊ ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး စုတ်၊ နှုတ်ခမ်းကအစ မျက်နှာပါမကျန် အပြစ်ရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ ဆိုရက်စရာမရှိသည့် မိုးအလှက ထူးခြားသော အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ထိုအလှတွေကြောင့်လည်း မိုးက မာနကြီးနေတာလား သိ။

သူ သိသည်ကတော့ မိုးက မနမ်းသင့်သည့်ပန်း ဖြစ်ပေ

မယ့် သူကိုယ်တိုင်က ထိုယန်းလေးကို မနမ်းဘဲနှင့် မနေနိုင်ဖြစ်နေတာ ခက်သည်။

နဂိုကမှ မုန်း၍ လမ်းခွဲခဲ့တာမဟုတ်သော ဒေါက်တာကိုကိုလတ်နှင့် မိုးက ကံကြမ္မာကြောင့် လွဲခဲ့ရပေမယ့် ယခု ဒေါက်တာကိုကိုလတ်က လူလွတ်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မိုးပြန်ဆုံရသောအခါ သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ ပို၍ပူလောင်လာသည်။

ယခုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိနိုင်လောက်အောင် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီညီရှိနေသည့် ဒေါက်တာကိုကိုလတ်နှင့် မိုးကိုကြည့်ပြီး သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ နေဆယ်စင်းမက ပူလောင်သွားသည်။

မိုးကတော့ သိမ်းပိုက်အဖြစ်ကို မသိ။

ချစ်စဖွယ် ချိုသာသော အပြုံးလေးနှင့် ကိုကိုလတ်၏ စကားတွေဆိုရင်း အတူလျှောက်နေရာက အသံလွင်လွင်လေးနှင့် ရယ်လိုက်တိုင်း သိမ်းပိုက်နှလုံးသားရင်မှာ ခံရခက်ခက် နာကျင်သွားစေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်ကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့။

ကြည့်နိုင်စွမ်းလည်း သူ့နှလုံးသားက မရှိ။

ငယ်ချစ်ဦးနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်က ယခုပုံစံ အတိုင်း လွတ်ထားပါက ပို၍ ဆိုးဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

ဒီအဖြစ်ကို သိမ်းပိုက်အနေနှင့် မသိသလို လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမည်။

သူ့နှလုံးသားကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီး မလိမ်ညာချင် တော့။

ကြာလျှင် သူ့အခြေအနေက ဒီထက် ဆိုးဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်မို့ သိမ်းပိုက် မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်သည်။

ထိုသည်ကတော့ မိုးကို သူ့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရန် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၁)

“ရှင်”

“မေမေနှင်း...မေမေနှင်း မိုးကို ပြောနေတာတွေက
တကယ်လားရှင်”

“ဪ...သမီးလေးရယ်၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ
အပေါက်လေးနဲ့လား မေးနေပြန်ပြီကွယ်၊ အခု မေမေနှင်း သမီးကို
ပြောတဲ့စကားတွေ အားလုံးဟာ မေမေနှင်းရင်ထဲကလာတဲ့ စကား
တွေဆိုတာကိုတော့ သမီးယုံပါ၊ သမီးဟာ မေမေနှင်း သူငယ်ချင်း
သမီးဆိုပေမယ့် မေမေနှင်းစိတ်ထဲမှာတော့ သမီးဟာ မေမေနှင်း

သမီးပါပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးအတွက် အဓိက
ထားပြီး မေမေနှင်းကြည့်တယ်၊ မေမေနှင်း စေတနာကို သမီးလေး
နားလည်စမ်းပါ၊ မေမေနှင်းပြောတာ ကြားလားသမီး”

မိုးမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ကာ ကြင်နာနူးညံ့ခြင်း အပြည့်
နှင့် ပြောနေသော မေမေနှင်းစကားကို မိုး ဘယ်လိုပြောရမှန်း
မသိ။

“သမီးနဲ့ ခေါက်တာကိုကိုလတ်တို့ အခြေအနေကိုလည်း
မေမေနှင်း သိချင်တယ်”

“ဟို...အဲဒါက သူနဲ့မိုး ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးရှင်”

“မေမေနှင်းကို သမီးရှက်ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ခေါက်တာ
ကိုကိုလတ်ဆိုတာကလည်း အခုချိန်မှာ လူလွတ်တစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒီတော့ သမီးတို့ချင်း သံယောဇဉ်မျှနေကြရင်လည်း”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ မေမေနှင်း ထင်သလို မဟုတ်
ပါဘူး၊ မိုးနဲ့ကိုကိုလတ်ဟာ ခုချိန်ထိ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေဆဲ
ပါ၊ ကိုလတ် မိုးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပေမယ့် မိုး သူ့ကို ငြင်းပြီး
သားပါ မေမေနှင်း”

“အေးလေ...မေမေနှင်း အနေနဲ့ကတော့ သမီး စိတ်ချမ်း
သာမှုကို ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မိဘတွေမရှိတော့လို့ သမီးကို မေမေ
နှင်းတို့ဘက်က အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးတယ်လို့ ထင်မှာကိုလည်း
မေမေနှင်း မလိုလားဘူး၊ သမီး စဉ်းစားပါ၊ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာလည်း
သမီးစိတ်ချမ်းသာမှုကို အဓိကထားပြီး စဉ်းစားပါ၊ အဲ သမီး
ဘစ်ခုနားလည်ရမှာက လောကကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း
ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်သလို မေမေနှင်းလည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်
ဘူး၊ ဒါကြောင့် သားနဲ့ခေါက်တာ ကိုကိုလတ် နှစ်ယောက်ထဲက
တစ်ယောက်ကိုတော့ သမီး ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်း အထီး
ကျန်နေတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝကို မေမေနှင်း မကြည့်ရက်သလို ကွယ်လွန်
သွားတဲ့ သမီး မိဘတွေကလည်း သမီးအတွက် စိတ်အေးနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

မိုးရင်ထဲ နှင့်သီးလှိုက်ဖြာသွားသည်။

မေမေနှင်းက မိုးအတွက် သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်
ကြင်နာမှုနှင့် စိုးရိမ်နေရှာသည်ဆိုတာကို မိုး အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
သည်။

မေမေပြီးလျှင် မိုးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး ဒုတိယ
လူကို ပြပါဆိုလျှင် မေမေနှင်းကိုသာ ပြရမည်။

မေမေနှင်းက မိုးဘဝအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းကို
ပြသောအခါ မိုး ဘယ်လမ်းကို နင်းရမည်မှန်း မသိ။

မေမေနှင်းကို ချစ်ခင်လေးစားစိတ်နှင့် မေမေနှင်းပြ
သည့်လမ်းတွင် လျှောက်ရန် စဉ်းစားပြန်တော့လည်း မိုး အတွေး
ထဲ သိမ်းပိုက်၏ တည်တင်းခက်ထန်သည့် မျက်နှာက ပေါ်လာ
၏။

ထိုအခါ မိုး ရင်အုံ့သည် မွန်းကျပ်သွားရပြန်၏။

ဦးသိမ်းပိုက်။

စူးရှသော မျက်ဝန်းများနှင့် လူကိုထွင်းဖောက်မတတ်
ကြည့်တတ်သော သိမ်းပိုက်ကို မေမေနှင်းအနာအတိုင်း လက်ထပ်
လိုက်ရမည်လား။

ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့် မိုးရင်ထဲ အတိတ်က အဖြစ်များ
တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကလည်း မိုးနှင့်သူ လူကြီးတွေ

သဘောကျ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမယ့် ဖြစ်မလာခဲ့။

မိုးနှင့်သူ မဆုံဖြစ်ခဲ့။

ဒါကလည်း နှစ်ဦးသား ထားရှိကြသည့် မာနများကြောင့်
သာ ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ မိုးရော သိမ်းပိုက်ပါ အသိဆုံးဖြစ်
သည်။

“သားဟာ သမီးအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိရှာပါတယ်ကွယ်၊
သမီးအပေါ်ထားတဲ့ သားရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုလည်း မေမေနှင်း
မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လှမ်းမြင်နေရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက
သားဟာ စကားအပြောမတတ်ရှာဘူး၊ သူ သမီးကို ချစ်ပေမယ့်
ချစ်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဖွင့်မပြရှာတတ် ဘူးလေ”

မိုးကိုချစ်သည်၊ မချစ်သည်ဆိုတာကို မိုး မသိပေမယ့်
မိုးနှင့် တွေ့ဆုံရတိုင်း သူ့အပြုအမူတွေက မိုးအပေါ် စိမ်းလွန်းနေတာ
ကိုတော့ မိုး ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

မေမေနှင်းက သိမ်းပိုက် မိုးကိုချစ်ပါသည်။ သံယောဇဉ်
ရှိပါသည် ပြောနေပေမယ့် သိမ်းပိုက်၏ အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူ

တွေက မိုးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသည့် လူ၊ ချစ်ခင်သည့်လူနှင့် နည်းနည်းမှမတူ။

မေမေနှင်းစကားကို မိုး ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်သည်။

ဪ လောကတွင် ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်သားသမီးကို ဆိုးတယ်လို့ မမြင်တတ်တာ လောက၏ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်ပဲ။

“မေမေနှင်း”

“ပြောလေ...သမီး”

“ခု မေမေနှင်း မိုးကို ပြောတဲ့စကားတွေကို သူ သိလား ဟင်”

မိုး၏ မဝံ့မရဲအမေးကြောင့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ပြုံးသည်။

“သားလည်း သိပါတယ်”

“ဟင်...ဒါဆို သူ သူ ဘာပြောလဲဟင် မေမေနှင်း”

သိချင်စိတ်နှင့် မိုး မေမေနှင်းအား ခပ်လောလော မေးလိုက်သည်။

“သားက တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းမာတတ်တာကွဲလို့ မေမေ

နှင်း စကားကို နားထောင်တဲ့ ကလေးပါ”

“ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်...သမီး၊ သားကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စကို လိုလို ချင်ချင်နဲ့ လက်ခံလိုက်တာ”

“အို”

မယုံနိုင်စရာပါပဲလားကွယ်။

တွေးလိုက်တိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘုနှင့် ဘောက် ဖြစ်နေရသည့်လူက မိုးတို့ လက်ထပ်ဖို့ကို သူ့အနေနှင့် လိုလိုချင်ချင် လက်ခံလိုက်သည်တဲ့။ မိုး သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ရမည် လား။ စိတ်ဆိုးရမည်လား မသိ။ လူကိုတွေ့ရင် ရှုတည်တည် မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်တတ်ရုံမက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရှိသင့် ရှိထိုက်သော မာနထက်ပိုနေသော သိမ်းပိုက်ကို မိုး လက်မထပ်ချင် ပါ။

“တကယ်တော့ သမီးနဲ့သားရဲ့ကိစ္စကို မေမေနှင်း အရင် ကတည်းက စီစဉ်ချင်ခဲ့တာ သမီးလည်း အသိပါကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးကို မေမေနှင်းတို့ လူကြီးတွေက ဇွတ်ဖိအားပေးတယ်လို့

ထင်မှာကိုလည်း မေမေနှင်း စိုးရိမ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု မေမေ
နှင်း မစိုးရိမ်ချင်တော့ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမီးဘဝ ဒီထက်
သာယာစိုပြည်တာကို မေမေနှင်း မြင်ချင်လို့ပဲ ဆိုပါတော့”

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်စကားများကို မိုး ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်
ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြော။

မေမေနှင်းက မိုးဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်သည့်
သူဆိုတာ မိုး သိနေ၍ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ မေမေနှင်း၏ စကားများက မိုး နှလုံးသားထဲ
သို့လည်း တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာသည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခံစားခဲ့ရသည့် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်
မှုများကိုလည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွှတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုး ဘာဆိုဘာမှ မတွေးချင်။

မိုး ဘဝတစ်ခုလုံးကို မိုးဘဝအတွက် အားကိုးဖွယ်ရာ
ကောင်းသည့် မေမေနှင်းလက်ထဲမှာသာ ပေးအပ်လိုက်သည်က
မိုးအတွက် အကောင်းဆုံးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုးမှာ မေမေနှင်းရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို

ခေါင်းတိုးဝင်ရင်းက...

“မေမေနှင်းရယ်...မိုးတော့ ဘာမှမသိတော့ပါဘူး ရှင်”

ပြောရင်းက မိုး ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ဖြစ်လာကာ မျက်ရည်
တွေက ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မေမေ
နှင်း အားလုံးစီစဉ်ပေးမှာပါ၊ သမီး ဘယ်သူနဲ့ပဲလက်ထပ် လက်ထပ်၊
သမီးဟာ မေမေနှင်းရဲ့ ထာဝရသမီးပါပဲ”

ဝေဝါးနေသော မျက်ရည်များကြားက မိုး မေမေနှင်းကို
အားကိုးတွယ်တာစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးကိုငုံကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့
လျက်။

မိုးအပေါ် ဟိုးယခင်ကတည်းက အခုချိန်ထိ သမီးတစ်
ယောက်လို ချစ်ခင်နိုင်လွန်းသည့် မေမေနှင်း။ မိုး မေမေနှင်း
မေတ္တာများကို တစိမ့်စိမ့်ခံယူရင်းက ရင်မှာ ကြည်နူးလာသည်။

မိုးစိတ်ထဲတွင် မေမေနှင်းကို မိုးမေမေဟုပင် မြင်လာ
ရသည်အထိ မေမေနှင်း၏ မေတ္တာက မိုးအပေါ် ကြီးမားလှသည်။

“မေမေနှင်း”

“ပြော...သမီး”

“မိုး...သူ့ကိုမုန်းတယ်”

“သြော်ကွယ်”

မိုး၏ ကလေးဆန်သောစကားကြောင့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်းက...

“ကြည့်စမ်း...မေမေနှင်းသမီးက ခုထိ ကလေးဆန်နေတုန်းပါလား၊ အေး ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သမီးမှတ်ထားရမယ်နော်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မုန်းပြီးရင် ချစ်သွားတတ်ကြလို့ပဲ”

“ဟာ”

“မေမေနှင်း”

မိုး ရှက်လန့်တကြားလေးအော်ရင်း မေမေနှင်းရင်ခွင်ထဲ သူမမျက်နှာလေးကို ဖွက်ထားလိုက်သည်။

ရင်တွေကတော့ ဘာခုန်သလဲ မမေးပါနှင့်။ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရင်ခုန်သံတွေ ဖြန့်နေသည်မှာ မေမေနှင်း ကြားမည်ကို

မိုးရိမ်လျက် စိတ်မှာ တိတ်တဆိတ် ပြောလိုက်သည်က မေမေနှင်းရယ် မိုးဘဝကို မေမေနှင်း စိတ်ကြိုက်သာ ဖန်တီးပါတော့။

အခန်း (၁၂)

“မိုး”

“ဟင်”

“ဦးသိမ်းပိုက်”

မိုးမှာ သူမရုံးရှေ့တွင် စောင့်နေသော သိမ်းပိုက်ကို

ညွှန်ပြပြီး အံ့သြသွားသည်။

အံ့သြမှုနှင့်အတူ မေမေနှင်းအတွက်လည်း စိုးရိမ်သွား

တာ...

“မေမေနှင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးသိမ်းပိုက်”

“မာမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဒါပေမယ့် မာမိက ကျုပ်ကို မင်းဆီလွှတ်လိုက်တာ”

“ကိစ္စက”

“ဒီညနေ မာမိက မင်းကို အိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်လိုက်

တယ်”

“အို...အားနာစရာ”

“မင်း ဒီလိုငြင်းမှာသိနေလို့ မာမိက မင်းကို မဖြစ်မနေ

ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို သေချာမှာလိုက်တယ်”

ကြည့်။ စကားပြောပုံကိုက နည်းနည်းမှ အချိုးမပြေ။

မိုးကို မဖြစ်မနေ ခေါ်မည်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ

ခေါ်မလို့ပါလိမ့်။

တစ်ကယ်ဆို သိမ်းပိုက်က မိုးကို ဒီထက် ပြေပြစ်သည့်

စကားနှင့်ပြောလျှင် ဖြစ်ပါရန်နှင့် အခုတော့ စကားကို တစ်ဖန်

လူခံရခက်အောင် ခွကျပျ ပြောလိုက်ပုံက အရင်စိတ်နှင့်သာ ဆိုထိ

က မိုး သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောမိလေမလား မသိ။

သို့ပေမယ့် ခုချိန်ဝယ် မေမေနှင်း စကားတွေက မိုးနဲ့လုံး

သားကို များစွာပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေစေရသည်မို့ မိုး မျက်ဝန်း

တောက်တောက်လေးနှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်နဲ့အတူ မိုး ပါမလာရင် မေမေနှင်းက ရှင်ကို ဆွဲမှာ

လား”

မထင်မှတ်စွာ မေးလိုက်သည့် မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက်

အံ့သြသွားရပုံနှင့် ရှိနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာရ

ပြီး...

“အဟွန်း...ဟွန်း ဆုတယ်မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ် ညံ့တာ

ကို မာမိ သိသွားမှာပေါ့”

ဘုရားရေ။

ဒါ သူ ဘာစကားပြောတာပါလိမ့်။

မိုး သူညံ့တာ မသိရလေအောင် သူ့နောက်ကိုပင် လိုက်

ရမည့်ပုံလိုလို။

သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ကာ မလိုက်ဘဲ နေလိုက်ချင်ပေမယ့်

လူကြီးဖြစ်သည့် မေမေနှင်းကိုလည်း အားနာရသည်။

“မေမေနှင်းရဲ့မျက်နှာသာမရှိရင် ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ
ခေါ်ခေါ် မိုး လိုက်ချင်မှ လိုက်မိမှာ၊ အဲဒီအခါကျရင် ရှင့်ဘက်က
ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အဟွန်း...ဒါကတော့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ
မူတည်ပြီး ကျုပ်ကလည်း ဆုံးဖြတ်သွားရမှာပေါ့”

ကြည့်စမ်း။

သည်လူတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မလိုက်ဘဲ နေလိုက်မှ

ဖြင့်။

ကလေးဆန်သည်ပဲပြောပြော မိုးရင်ထဲ ဂျစ်ကျချင်စိတ်က
ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ မေမေနှင်း ရှိနေ၍မို့ စိတ်ကိုလျှော့
လိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီ...ဒီတစ်ခါတော့ မိုး မေမေနှင်းမျက်နှာနဲ့
လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ရှင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်မှုက
ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မိုး ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး မိုး သူ့အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည့် ကားထဲဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

အင်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီလူ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အခြေ
အနေ တိုးတက်လာပါလားဟု စိတ်မှာ ဆိုလိုက်မိသည်။

သိမ်းပိုက် မိုးဘက်မှ ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးပြီး သူ
သည်လည်း ကားကို နေရာမှ ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး မိုးနှင့်သိမ်းပိုက် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြ။

ကိုယ်ဆီ မာနလေးတွေနှင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြတာက သူက
စပြောမလား၊ ကိုယ်က စပြောမလားနှင့် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိနေသည်။

အိမ်သို့သာ ရောက်လာပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်
မှ စကားမဆိုမိကြ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေနှင်းက ထမင်းပွဲနှင့် မိုးတို့အား
အသင့်စောင့်နေသည်။

“လာ...သမီး လာ မေမေနှင်းက မိသားစုစုံစုံညီညီ

ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့ သားကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ”

“မေမေနှင်းရယ်...အလကား ဒုက္ခရရှာလို့”

“အို...ဘယ်က ဒုက္ခရမှာလဲကွယ်၊ မေမေနှင်းကတော့ ခုချိန်ကစပြီး ဒီလိုမျိုး မိသားစုဘဝလေးနဲ့ အမြဲနဲ့နဲ့ညီညီ ထမင်း စားချင်ကော့တာပါပဲ”

“အို”

အမိပွယ်များစွာပါဝင်နေသည့် အကြည့်ဖြင့် မိုးကို ပြောလိုက်သော မေမေနှင်းစကားကြောင့် မိုးမှာ သိမ်းပိုက်မျက်နှာကို မကြည့်တော့။ မိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမည့် သူ့အကြည့်ကို သိပေမယ့် မိုး မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဒါကို သိမ်းပိုက် သိပါသည်။

မာမီစကားကြောင့် မိုး သူ့ကိုမကြည့်ပဲ မျက်နှာထားလေးတင်းထားတာကိုပါ သိပေမယ့် သိမ်းပိုက် မိုးအဖြစ်ကို မသိဟန်ပြုကာ မိုးလိုပဲ သူ့မျက်နှာကို လိုသည်ထက်ပိုကာ တင်းထားလိုက်သည်။

ဟွန်း ကြည့်ပါဦး။

ကောက်ညှင်းကမစေး၊ ဆန်ကြမ်းကစေးနေရတယ်လို့၊ တကယ်ဆို ဒီစကား မိုးက မကြိုက်ကြောင်း ပြရမည့်ဟာ ခုတော့ အဖြစ်က သူက ပြန်၍ မကြိုက်သလို မျက်နှာထား တည်တင်းနေရသည့်အဖြစ်။

“သား...သမီးယန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးလေကွယ်”

မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံ မရှိ ရိုးလွန်းအလွန်းသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက်က အားမလိုအားမရနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သိမ်းပိုက်က မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် မိုးယန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မေမေနှင်း၊ မိုးဘာသာ ထည့်စားပါ့မယ်”

သိမ်းပိုက်ကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ပဲ မာမီကိုသာ ဦးတည်လျက် ပြောနေသော မိုးပုံစံက သူမအား သူရှိသည်လို့ပင် ထင်မှတ်ပုံမရပါ။

မင်းတော့လား နေနှင့်ဦးပေါ့ဟူသော စကားကိုတော့

သိမ်းပိုက်စိတ်မှာသာ ကြိတ်၍ဆိုလိုက်မိ၏။

သိမ်းပိုက်မှာ မိုးအပေါ် စိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရလျှင်
ထမင်းကိုသာ အမြန်ဆုံး လက်စသတ်စားလိုက်သည်။

“မာမိ...အလုပ်ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“စောစောတော့ ပြန်လာနော် သား၊ မင်းညီမကို လိုက်နဲ့
ရဦးမယ်”

“နေပါစေ မေမေနှင်း၊ မိုး အဆင်ပြေသလိုပဲ ကြည့်
ပြန်ပါ့မယ်”

“အဆင်ပြေသလိုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒေါက်တာ ကိုကိုလတ်
အားကိုးနဲ့ ပြောတာလား”

“အို”

“ဟဲ့...သား”

သိမ်းပိုက်က နောက်ပါးတွင် ကျန်ရစ်မည့် စကားသံများ
ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

သူတစ်ယောက်လုံးရှိပါရက်နှင့် ဒေါက်တာကိုကိုလတ်
အပေါ် အားကိုးအထင်ကြီးနေသာ မိုးကို အကြည့်စူးစူးနှင့် တစ်ချက်

ကြည့်ပြီး နေရာမှ ချာနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ရင်ထဲမှာတော့
ပူလောင်ဆူဝေနေရသည်။

● ● ●

အခန်း (၁၃)

အိပ်ရာထဲတွင် လူက တလူးလူး တလွန့်လွန့်နှင့် ဘယ်
လိုမှ အိပ်၍မပျော်နိုင်သူက မိုး။

အိပ်ပျော်လိုလည်း ရမည်တဲ့လားလေ။

မေမေနှင်းက မိုးကို သိမ်းပိုက်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန်
အမြန်ဆုံး စီစဉ်နေပြီဆိုတာ မေမေနှင်းပြောပြ၍ မိုး သိခဲ့ရပြီးပါပြီ။

မေမေနှင်း စိတ်ချမ်းသာစေရန် သိမ်းပိုက်ကို လက်ထပ်
ပါမည်ဟု ပြောခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း သိမ်းပိုက်ကို လက်ထပ်
ရမည်ဆိုသောအခါ မိုးရင်ထဲ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်နေခဲ့ရသည်။

မတုန်လှုပ်၍လည်း မဖြစ်။

သိမ်းပိုက်နှင့် လက်ထပ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းမှာ အခုအကြိမ် နဲ့ပါဆို နှစ်ကြိမ်မြောက် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကဖြင့် မိုးရေ သူပါ ကိုယ်စီမာနတွေ တင်းမာခဲ့၍ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ကိုစဉ်တုန်းကတော့ မိုးက သိမ်းပိုက်နှင့် စေ့စပ်ပွဲပျက်လို့ ခံစားရတာထက် လူကြီးတွေ စီစဉ်သလို သိမ်းပိုက်နှင့် စေ့စပ်တာကို လက်ခံပါတော့မည်ဟု ဖေဖေကို ကတိပေးပြီးကတည်းက ငယ်ချစ် ဦး ကိုကိုလတ်ကို ဖေဖေအလိုကျ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့၍ ခံစားရ တာက ပိုသည်။

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သိမ်းပိုက်ကို စေ့စပ်ရန် လက်ခံ သဘောကူသည့်ကြားက သိမ်းပိုက်နှင့်မိုးက ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စ နှင့် မာနကိုယ်စီ တင်းမာကာ စေ့စပ်ပွဲကို နှစ်ဦးသဘောတူ ပျက်ခဲ့ သည်။

ထို့အတူ မိုး ချစ်ဦးသူ ကိုကိုလတ်ကို လက်မထပ်ပါဟု သည့် ကတိကိုလည်း ဖေဖေကို ပေးခဲ့ရသည်။

သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး စေ့စပ်ရန် လူကြီးတွေ စီစဉ်နေစဉ်မှာ

ကိုကိုလတ်သည်လည်း သိရှိနှင့် လက်ထပ်သည်။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ မိုး ချစ်ဦးသူအတွက် ရင်ထဲ ဝေဒနာ တွေက ဘာနှင့်မှ ဖြေသိမ့်လို့ မရနိုင်ခဲ့။

မိုးကို ဖေဖေက ကိုလတ်နှင့် သဘောမတူရခြင်းက မိုး အတွက် ရည်ရွယ်ထားသည့် သိမ်းပိုက်ရှိနေသောကြောင့်ဆိုတာ အချိန်များစွာ နောက်ကျပြီးမှ သိခဲ့ရသည်။

ဖေဖေက မိုးကို သိမ်းပိုက်နှင့် သဘောတူခဲ့ပေမယ့် သိမ်းပိုက်နှင့်မိုးက ဖေဖေမျှော်လင့်သလို ပေါင်းဆုံခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မချစ်နှစ်သက်သူများမို့ သူတင်းကိုယ်တင်းနှင့် နောက်ဆုံး စေ့စပ်ပွဲလည်း ပျက်ခဲ့ရသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိုးနှင့်သိမ်းပိုက် မင်္ဂလာပွဲကို အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့သော ဖေဖေ မှာ ထိုစိတ်နှင့်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိသည့်ဘဝ ဖေဖေဆုံးပါးသွား သောအခါ မိုးဘဝမှာ လေမှာလွင့်သည့် သစ်ရွက်ကြွေလို ဖြစ်ခဲ့ သည်။

စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားရခြင်းအတွက် မိုးဖေဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့သလို မေမေနှင်းသည်လည်း သားဖြစ်သူ မေမေနှင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် စွန့်ပစ်သည်အထိ နာကြည်းသွား ကြားခဲ့ရပေမယ့် မိုး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ အမိမဲ့ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိုးမှာဖေဖေကို အင်မတန် တွယ်တာလွန်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကို မိုး သတ်တာဟူသော စိတ်အတွေးဖြင့် မိုးကိုယ်မိုး ပြေသိမ့်လို့မရသလို တစ်ဖက်ကလည်း သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူကို ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိုးနှင့်သိမ်းပိုက် လွဲခဲ့ရခြင်းအပေါ် မိုး ကံကောင်းသည်လို့လည်း ထင်မှတ်ပါသည်။

မချစ်မနှစ်သက်သောလူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း ဒုက္ခကို မိုး မခံစားချင်။

ထိုအချိန်ကတည်းက မိုးနှင့်မေမေနှင်းလည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ရှိသွားခဲ့သည်မှာ ယခု သိမ်းပိုက်ကြောင့် မိုး မေမေနှင်းနှင့် ပြန်ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်ကနှင့်မတူ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်များအတွင်း များစွာပြောင်းလဲသွားရသော သိမ်းပိုက်ကို မိုးအံ့သြမှုနှင့် နာကြည်းနေဆဲရှိသည့်ကြားက မေမေနှင်းက မိုးကို သိမ်းပိုက်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် မင်္ဂလာစကား ဆိုလာပြန်သောအခါ မေမေနှင်းကို ငဲ့သောစိတ်နှင့် ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲ့သွားသည်။

အချိန်များစွာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခဲ့သော မိုး ထာဝရနားခိုရမည့် ရင်ခွင်ကိုလည်း ရွေးချယ်ဖို့ ကောင်းပြီဆိုတာ မိုး သိပါသည်။

ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကတည်းက လောကကြီးကို မိုး အရုံးမပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မိုး အားငယ်၏။ အားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်မှုတွေနှင့် နွေးထွေးလုံခြုံလှသည့် ရင်ခွင်ရိပ်ကို မျှော်လင့်ပေမယ့် မိုး မျှော်လင့်သော ရင်ခွင်ရိပ်သည် တစ်ချိန်က မိုး အမုန်းဆုံးလူ ဖြစ်ခဲ့သည့် သိမ်းပိုက်၏ ရင်ခွင်ရိပ်ဖြစ်နေခြင်းကတော့ မိုးနှလုံးသားများကို အပ်စူးစူးနှင့် အထိုးဆွခံရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်

မပါ တည်ဆောက်ရမှန်း သေချာစွာ သိလာရလေလေ မိုးရင်ထဲ
ပို၍ လေးလံရလေဖြစ်သည်။

ထိုဒေသများကို မခံစားလို၍ ကိုကိုလတ်ကို လက်ခံ
ရန် မိုး စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဖေဖေကို ပေးထားခဲ့သည့် ကတိနှင့်
မေမေနှင်း၏ မျှော်လင့်ရပ်များ သမ်းနေသော အကြည့်များက
မိုးနှလုံးသားကို လှုပ်၍မရအောင် တုပ်နှောင်လွန်းထား၏။

သည်တစ်ကြိမ်လည်း မိုး၏ချစ်ဦးသူ ကိုကိုလတ် အတွက်
စိတ်မကောင်းရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။

မချစ်သော်လည်း အောင့်အာနမ်းဆိုသလို ဖေဖေဖြစ်
စေချင်သည့် ဆန္ဒ၊ မေမေနှင်း မျှော်လင့်သည့် မျှော်လင့်ချက်၊
လူကြီးတွေ၏ ဆန္ဒသဘောထားကို မိုး နှလုံးသားကို စတေး၍
ချစ်ဦးသူကို စွန့်လွှတ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းဖော်ရတဲ့ ဒုက္ခမျိုး ဒီဘဝမှာ
နောက်ဆုံးဖြစ်ခွင့်ရလျှင် ဖြစ်ချင်သည်။

ရင်မှာတော့ ကြေကွဲထိခိုက်နေသည်။

• • •

အခန်း (၁၄)

“တကယ်ပြောတာလား မိုး”

“တကယ်ပါ ကိုလတ်၊ ကိုလတ် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း
မိုး လက်ထပ်တော့မယ်”

ကိုလတ် အကြာကြီး ငြိမ်သွားတာကို မြင်ရသည်။
ဦးမှ...

“အေးလေ၊ တစ်ယောက်ထဲ နေတာထက်စာရင် အခုလို
လက်ထပ်လိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်”

“မိုး လက်ထပ်မဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“သိမ်းပိုက်”

“ဪ”

“မိုးအတွက် ကိုယ် စိတ်ချလို့ရသွားပြီပေါ့”

မိုး ဘာမှမပြော။

ကိုလတ်ကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်လဲ တခြားမြို့ကို ပြောင်းရတော့မှာဆိုတော့”

“ကိုလတ် ဘယ်ကို ပြောင်းမှာလဲ”

“ဖလမ်း”

“အော်”

နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“မိုးတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ကိုလတ် မတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ လက်ဖွဲ့ကို ကြိုပေးထားခဲ့မှပဲ”

“လက်ဖွဲ့မပေးလဲ ရပါတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ မိုးလည်း မလိုချင်ပါဘူး”

“မလိုချင်လဲ ပေးရမှာပဲ၊ မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ဆိုတာ ငြင်းရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး မိုးရဲ့”

“နောက်ရက်မှ မိုးအတွက် လက်ဖွဲ့ကို ကိုလတ် ယူခဲ့မယ်”

“ကိုလတ်သဘောပါ၊ မိုးကတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မိုးပုံစံကြည့်ရတာ လက်ထပ်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားသလိုပါလား”

“အချစ်မပါပဲ လူကြီးမိဘစကားကို နာခံပြီး လက်ထပ်ရမယ့် လက်ထပ်ပွဲကို ဘယ်လိုလူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ ကိုလတ်”

“မိုးချစ်တဲ့သူနဲ့ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မိုး မဖြေ။ ကိုလတ်က လမ်းလျှောက်နေရာက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

“မိုး”

“ဟင်”

“ကိုလတ်ကို တစ်ခုလပ် လူအိုကြီးမို့ လက်မထပ်ချင်တာလားဗျာ”

“အိုတာ ပျိုတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ကိုလတ်၊ မိုးကိုယ်တိုင် ကိုလတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့လို့ ကိုလတ် အချစ်ကို လက်မခံနိုင်တာ ကိုလတ် နားလည်ပါ”

မိုးစကားကြောင့် ကိုလတ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ မိုးနှလုံးသားကို ပိုင်စိုးနိုင်သူက သူမဟုတ်တော့တာကို သိလိုက်ရ၍ပါ။

“ကိုလတ် နားလည်ပါပြီ မိုး၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပဲ”

“ကိုလတ် ကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်၊ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပိုင်းအခြားကို ကိုလတ် ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်ပါတယ်”

“မိုးအသည်းတွေ တော်တော် မာကျောအေးစက်သွားပြီ”

ဘဝပေးအခြေအနေအရ ဖြစ်ခဲ့တာတွေပါဟု မိုး မပြောတော့။

“မိုး ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိမ်းပိုက်ကို နှိုင်းယှဉ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဒါကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

ကိုလတ်စကားကို ဘာမှ မဖြေရှင်းချင်။ မိုးကို ပြောချင်သလို ပြော၊ ထင်ချင်သလိုထင်။ မိုးရင်ထဲကတော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသော ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေတာကို ပြောမပြောဖြစ်တော့ပါ။ ပြော၍လည်း မိုး ဘာပြောပြော ကိုလတ်စိတ်ထဲ အကောင်းထင်မှာမဟုတ်။ ဒါကို မိုးသိသည်။

“ကိုလတ်ကတော့ မိုးကို ဟိုတုန်းကလည်း မမေ့ဘူး၊ အခုလည်း မမေ့ဘူး၊ နောင်ကိုလည်း မေ့မှာမဟုတ်ဘူး မိုး၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ကိုလတ်ကို ပြောပါ၊ ကိုလတ် သွားမယ်”

အနားမှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသော ကိုလတ်ကို မိုး မတားမိ။ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ တွေ့ဆုံခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့် လောကဓံအလှည့်အပြောင်း မှားစွာ

ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီမို့ မိုးရင်ထဲက ခံစားမှုကို မျှသိပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ကိုလတ် ထွက်သွားပြီး မကြာခင် သိမ်းပိုက် မောင်းလာ သည့် ကားလေးက မိုးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ သိမ်းပိုက် ဆင်းလာပြီး...

“မာမီက မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

သိမ်းပိုက်မှုတက မင်္ဂလာကိစ္စကား ပြောလာပြန်တော့ လဲ မိုးကိုယ်လေး တွန့်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာလိုလို့နဲ့ မိုး သူနဲ့ တကယ်လက်ထပ်ရပါတော့မည့် အရေးတွေးကာ ရင်ထဲလေးသွားသည်။ မိုး သူ့ကိုမကြည့်။ မျက်နှာ လေးလွှဲလိုက်ရင်း...

“ခဏစောင့်ပါနော်၊ မိုး ရေချိုးအဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်ကို အားနာစရာမလိုဘူး၊ စောင့်နေ ပါ့မယ်”

ထိုစကားကိုတော့ သိမ်းပိုက် ခပ်အေးအေးပင် ဆိုလိုက် တော့ မိုး သူ့နားက လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိုးက သူ့ကို ထိုင်ပါ ဦးဟု မဖိတ်ခေါ်သလို သူကလည်း အိမ်ထဲသို့ မဝင်ပါ။

ကားနားမှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်၍ နာရီဝက်ကြာကြာမှာ တော့ ရေချိုးပြီးအသွင်ဖြင့် လှပ၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာ လှလှလေးမှာ သနပ်ခါးမွှေးမွှေးနှင့် ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဆန်းကြယ် နေ၏။

ကြည်ပြာလွင်လွင် ဝတ်စုံလေးနှင့် မိုး သူ့နားလာရပ်တော့ သနပ်ခါးနဲ့က သင်းပျံ့လတ်ဆတ်စွာ သူ့ရင်ကို လာထိသည်။

“သွားလို့ရပါပြီ”

“အိုကေ”

ဘာမှ အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိုးက သိပ်လှနေ၏။ မိုးကို မျက်လုံးညိုအစုံနှင့် တစ်ချက်စိုက် ကြည့်ပြီး ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“မေမေနှင်း မိုးကို ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“ကိုယ့်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ မိုးကိုပဲ ခေါ်ခဲ့ဖူးပဲ မာမီ မှာလိုက်တယ်”

“မိုးကို ဈေးနား ခဏရပ်ပေးပါဦး ဦးသိမ်းပိုက်”

“ဘယ်ဈေးလဲ မိုး”

“ရတနာပုံဈေး”

သိမ်းပိုက်က မိုး ပြောသည့်အတိုင်း ရတနာပုံဈေးရှေ့တွင် သူ့ကားလေးကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

မိုး ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆင်းမည်ပြင်တော့...

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့ရဦးမလား မိုး”

သူ့စကားကို မိုး စဉ်းစားသလို ခဏငြိမ်သက်သွားရပြီးနောက်...

“သဘောပဲ”

“လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

လိုက်ချင်ပါသည်။ လိုက်ချင်လွန်း၍လည်း သိမ်းပိုက်က မိုးအခေါ်ကိုယ် မစောင့်ဘဲ မနေနိုင်စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားတံခါးကိုဖိတ်ပြီး မိုးနှင့်အတူ သိမ်းပိုက် လိုက်ခဲ့သည်။

မိုးက သစ်သီးများကိုဝယ်တော့ သိမ်းပိုက်က မိုးအနားတွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပေးသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်ကိုပေး မိုး”

မိုး လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းပိုက် လွှဲယူလိုက်သည်။

“တော်ပြီလား မိုး၊ ဘာဝယ်ဦးမလဲ၊ ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို အားမနာနဲ့”

ထိုစကားကို ဆိုလိုက်မိ၍ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေ၏။ တကယ်တော့ သိမ်းပိုက်ဆိုတာ သိပ်စိတ်ရှည်ချင်သူမဟုတ်။

အခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဈေးဝယ်သည့်နေရာကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ဖို့ဆိုတာ ခေးရော။ စိတ်မရှည်သည့်လူက ခုတော့လည်း မိုး ဈေးဝယ်ရာနောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်ပါနေပြန်သည်။

သိမ်းပိုက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ပြုံးမိသွားသည်။

မာဓိသာ ခုအဖြစ်ကို မြင်ကြည့်။ သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်များ ပြုံးလိုက်မည်မသိ။

မိုးကိုကြည့်မရ၊ မိုးအလှတွင် မယစ်မူးပါဆိုသော သူ့ကို ဘယ်နှယ်နေပြီလဲဟု မာဓိကာ မေးတော့မည်။ ဒါဆို သူ ဘာဖြေရမည်နည်း။

“ပစ္စည်းတွေတောင် အရမ်းများနေပြီ၊ မိုးကိုပေး ဦးသိမ်းပိုက်”

မိုး ဝယ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပေးနေသည့် သိမ်းပိုက်
ကိုကြည့်ပြီး မိုးက အထုပ်တချို့ကို ဆွဲယူသည်။

“မိုးဘာသာ သွားပါ။ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်သယ်နိုင်
ပါတယ်”

“မိုး ဘာဝယ်ချင်သေးလဲ”

“ဝယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...မဝယ်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ခဏလောက် ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ကြုံတုန်း မိုးကို ကိုယ် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ပေး
ချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

မိုး ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့် စကားကို ကြားလိုက်
ရသည်မို့ အံ့သြသွားသည်။

သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးကို ပြောသာပြောလိုက်ရ
သည်။ ဘာဝယ်ပေးလို့ ဝယ်ပေးရမှန်း မသိ။ ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်း

ခပ်သွက်သွက်နှင့်သွားကာ မိုးအတွက် လက်ကိုင်အိတ်လေး
လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

မိုးက သိမ်းပိုက် ဝယ်ပေးသည့် အဖြူရောင်လက်ကိုင်
အိတ်လေးကို ယူရင်းက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားရှိနေသည့် သိမ်းပိုက်
အဖြူအမူများအတွက် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေသည်။

၀ ၀ ၀

အသံ (၁၅)

ပေပေမျှော်လင့်ခဲ့သော သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး၏ မင်္ဂလာပွဲက
ဒီနေ့မှာတော့ တစ်ကယ်ပင် ကျင်းပခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် မိုးတိုနှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲကို မန္တလေးမြို့တွင်
ရှိသည့် နာမည်အကြီးဆုံး ခန်းမကြီးတွင် ဂုဏ်သရေရှိသည့်
ဧည့်ပရိသတ်များစွာနှင့် ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သလို အခုညပိုင်း ရောက်ပြန်
တော့လည်း သိမ်းပိုက်၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာပင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို
ထပ်၍ ကျင်းပခဲ့သည်။

မနက်ပွဲရော ညပွဲပါ မင်္ဂလာပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များ

ကို မိုး အပြေးလေးနှင့်လိုက်၍ နှုတ်ဆက်ရသောကြောင့် ယခု
စဉ်ခံပွဲပြီးချိန်မှာတော့ မိုး မဟန်နိုင်တော့လောက်အောင် ပင်ပန်း
နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် မိုးနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မပင်ပန်းနိုင်အောင် ရှိနေ
သူမှာ ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်က သူ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်
ခဲ့သော သားနှင့်မိုး၏ မင်္ဂလာပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ကျင်းပ
ပြီးစီးခဲ့သည်မို့ ကျေနပ်ပီတိများ ဖြာဆလျက် မောရမုန်းလည်း
မသိ။

သူဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားရပြီမို့ ဒေါ်နှင်းမိုး
စက်ရင်ထဲ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းများနှင့် ရှိနေသည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်အနေနဲ့ မကျေနပ်ပဲ နေမည်တဲ့လားလေ။
ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည့် သားနှင့်မိုးကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက်
ကြည့်လို့မဆုံး။

လိုက်ဖက်လှသည့် သားနှင့်ချွေးမကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်း
မိုးစက် ပီတိတွေဖြာဆဲနေသလောက် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်လို မပျော်ရွှင်

မရွှင်ပြီးနိုင်သူကလည်း ရှိပါသေးသည်။

သူကတော့ သတို့သားဖြစ်သည့် သိမ်းပိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

သိမ်းပိုက်မှာ လူကို မမြင်ရသော်လည်း မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့
ကို လူကြုံနှင့် ပို့ဖြစ်အောင် ပို့လိုက်သော ဒေါက်တာကိုကိုလတ်
ကြောင့် စိတ်မှာ ကသိကအောက်ဖြစ်လျက် ဒေါက်တာ ကိုကိုလတ်
ပို့လိုက်သော လက်ဖွဲ့ကို လက်ခံလိုက်သော မိုးကို ပါ မကျေမနပ်
ဖြစ်နေသည်။

မိုးလုပ်နေပုံက သူ့အနေနှင့် ကျေနပ်နိုင်စရာလည်းမရှိ။

ဒေါက်တာကိုကိုလတ် ပို့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဗူးလေးကို
သီးသန့်တစ်နေရာမှာ ထားလိုက်ထဲက သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ တစ်မျိုး
ဖြစ်သွားသည်။

ငယ်ရည်းစားကို မပြတ်နိုင်ပဲ သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်ဘဲ
နှင့် သူ့ကို ဘာကြောင့် လပ်ထပ်ခဲ့ရသည်လဲ။

အစကတည်းကမှ ရည်းစားရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်
ကို လက်ထပ်ရန် ဝန်လေးခဲ့သော သိမ်းပိုက်။ အခု သူ မျက်မြင်
တွေ့လိုက်ရသည့် ဒေါက်တာကိုကိုလတ်၏ လက်ဖွဲ့ကို သီးသန့်

သိမ်းလိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ တခြားမရှိ။ သူမချစ်သူရဲ့ လက်ဖွဲ့ကို သီးသန့် သိမ်းထားချင်ရုံကလွဲ၍ တခြားဘာမှမရှိ။

အပွေးနှင့် သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ နာကျင်သွားသည်။

မိုးကတော့ သိမ်းပိုက်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မသိ။ ကိုလတ် ပေးလိုက်သည့်လက်ဖွဲ့ကို သီးသန့်ထားလိုက်သည်မှာ လဲ ဘာရယ်မဟုတ်ပါ။ ထားမိထားရာ ထားလိုက်ခြင်းမျှသာ။

သိမ်းပိုက် အထင်လွဲနေတာကို မသိ။

ညပိုင်း ဧည့်ခံပွဲပြီးသည်နှင့် သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး မာမီကို ကန်တော့ကာ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လှပသော ဖုန်းနုရောင် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရုတ်တရက်မှာတော့ မိုး မဝင်ရဲသေးသလို ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းနေပေမယ့် သိမ်းပိုက်က ခပ်တည်တည်ပင် ရှေ့က ဝင်သွားသည့် အတွက် မိုးလည်း နောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

သိမ်းပိုက် အဝတ်လဲနေသည့်အချိန်အထိ မိုးက နေရာက မလှုပ်။ သိမ်းပိုက်က မိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ မိုး အဝတ် ခံချင်လို့ အပြင်ခဏထွက်ပေးရင် ရပါပြီ”

“ကောင်းပြီ”

မိုးတစ်ယောက်တည်းထားပြီး သိမ်းပိုက် ထွက်သွားမှ ခိုး အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်လဲကာ ရေချိုးခန်းထဲ အပြေးဝင်၍ ရေချိုးလိုက်၏။ ဖွန်းကျပ်နေသောစိတ်က ရေနှင့် သိတော့ လန်းသွားသည်။

သိမ်းပိုက်က တော်တော်နှင့် မိုးအခန်းကို ရောက်မလာ၍ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူမအိပ်ခန်းမှ ရေလွှတ်လုပ်သည်။ အဝတ်အစားများကို အမြန်ပင် ခွဲတစ်ခန်းထဲ ချွတ်ချွတ်ထည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ချပေါ့ပါးစေသည်။

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးကိုလဲပြီး နောက် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ဒေါက်တာကိုကိုလတ် လက်ဖွဲ့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဗူးလေးကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေသည်။

ကိုလတ် လက်ထပ်တုန်းက မိုး ဘာမှ လက်မဖွဲ့ခဲ့ ပါ။ သူမင်္ဂလာပွဲကိုလဲ မသွားခဲ့။ ကိုလတ် အလှည့်ကြတော့ လူကိုယ်

တိုင် မိုး မင်္ဂလာပွဲကို ရောက်မလာပေမယ့် လက်ဖွဲ့ကတော့ လူကြီး နှင့် မိုးလက်ထဲ ရောက်လာ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်။ မိုး လက်ဖွဲ့ဗူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
“အို”

မိုး လက်ဖွဲ့ဗူးထဲမှ အသည်းပုံပတ္တမြားလောကတစ်ကောင် ကိုကြည့်ပြီး ရင်မောသွားသည်။ ကိုလတ်က အခုချိန်ထိ ကမ္ဘာ ဆန်ချင်တုန်းဖြစ်သည်။ မိုးရဲ့မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့မှာ သူ့အသည်းပုံ လက်ဖွဲ့လိုက်သည်ဟု ဆိုချင်ပုံရသည်။

မိုးကတော့ ကိုလတ်နှင့် ဆန်ကျင်ဘက်မို့ ကိုလတ် လက်ထဲ အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့တော့။ မိုး ဘဝခြားသွားကတည်းက ကိုလတ်ကို မိုးနှင့် အတူ ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

ကိုလတ်ကတော့ မိုးလိုမဟုတ်။ ပြီးဆုံးပြီးသား ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြန်စချင်သူ။ လက်ဖွဲ့ဗူးလေးကို ပြန်ဖွင့် လိုက်ချိန်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံကြား၍ မိုး ထဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

မိုးလက်ထဲမှာ ကိုလတ်ပေးသည့် လက်ဖွဲ့ဗူးလေး

ကိုလတ်လျက်သား အနေအထားဖြစ်၍ မိုးလက်ထဲက ဗူးကိုကြည့် ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသူက သိမ်းပိုက်။

အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး မိုးကိုရော မိုးလက်ထဲက ကိုလတ် လက်ဖွဲ့ကိုပါ ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ...ငယ်ရည်းစားပေးတဲ့ လက်ဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး သတိရနေတာလား”

“ဟင်”

အကြင်နာမဲ့သော စိမ်းကားသော အကြည့်များနှင့်အတူ ခက်ထန်မာကျောလွန်းသည့် အညှာအတာ ကင်းမဲ့သော စကား များကြောင့် မိုး နာကျင်စိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို တင်းတင်း စေ့ကာ သိမ်းပိုက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ် မေးတာ ဖြေပါဦး၊ ဘာလဲ ပြန်ဖြေဖို့ အင်အား မရှိတော့လောက်အောင် မင်းရည်းစားအတွက် သိပ်ကို ခံစား နေရလား”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

သူ့စကားများကို မိုးဆက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့။ ကိုယ့်
ခံစားချက်ကိုသာကြည့်ပြီး ရှေ့တန်းတင် ပြောတတ်သည့် သိမ်းပိုက်
ဆိုသည့်လူကို စိမ်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ရင်း
အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးချင်လာ၏။

“ရှင်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ သိနေတာပဲ၊ ဒါကို အပြစ်
တစ်ခုလို့ ရှင်မြင်နေရင် ရှင် ဘာလို့ မိုးကို လက်ထပ်ခဲ့လဲ”

“မင်း ပြောချင်တာက မင်းရည်းစားကို အခုချိန်အထိ
မမေ့သေးဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ပြန်ပြောစမ်း မိုး”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“တောက်”

နာကြည်းဒေါသဖြင့် အရွံတိုက်ပြီးမှ တင်းမာခက်ထန်
သည့် သိမ်းပိုက်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မိုး မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ မင်းနဲ့

သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်တဲ့ ရည်းစားရှိတာကို သိရက်နဲ့ လက်ထပ်
ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ မိုး”

“မင်း...ပြော၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို ငတုံးငအလို့ ထင်နေ
လို့လား”

မိုးနားကို ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လွှားခနဲရောက်လာ
ကာ နာကြည်းမှုတွေ စွက်နေသော အသံဖြင့် မိုးမျက်နှာကို
မိုက်ကြည့်မေးနေသော သိမ်းပိုက်ကို မိုး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ
သွလက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ရှင် မိုးကို လွှတ်”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ကြည့်စမ်း...မင်းက ကျုပ်ပါးကိုရှိက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊

ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ လာစမ်း”

“ရှင် မိုးကို လွှတ်နော်”

“လွှတ်ဆို”

“အို...အို”

မိုးတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျိုးကျေမတတ်ရောက်
 သွားသလို ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းများ
 အောက်မှာ မိုး ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရတဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ မှားသွား
 ငြိဟု မိုးကိုယ်မိုး သိလိုက်ချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီ။

မိုးဆိုတာ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးသား သူ၏ တရားဝင်ဇနီး
 မယား။ အခုချိန်မှာ အားလုံး သူ့သဘော၊ သူ့ဆန္ဒဖြင့် မိုးကို
 သိမ်းပိုက်ရယူနိုင်တာကို မိုး မေ့သွားသည်။

မိုး သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။
 သူက မိုးကို သူ့အားကြီးနှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ
 ရင်ခွင်ထဲမှာ မိုးက သူ ပြုသမျှနုရမည့် အရုပ်ကလေး ဖြစ်နေ၏။

အညှာအတာကင်းမဲ့သော သူ့အနမ်းတွေအောက်မှာ မိုး
 သူ့ကို မှန်းချင်သည်။

“မိုးကို လွှတ်”

မိုးက ဇွတ်ရုန်းသည်။ သူက မိုး ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေ
 တာကို ဟမင် အမြဲတိုက်ပြီးမှ မိုးကို ဖြုန်းခနဲ လွှတ်ပေးလိုက်
 သည်။

“ရှင်ကို မိုး မုန်းတယ် သိလား”

“ကျုပ်ကလည်း မင်းကို မချစ်ခိုင်းပါဘူး”

“ဟင်”

သိမ်းပိုက်စကားကြောင့် မိုး ခံပြင်းဒေါသဖြစ်လွန်း၍
 သိမ်းပိုက်မျက်နှာကို နာကြည်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါ ရှင် မိုးအသားကို မထိနဲ့”

“ထိသင့်ရင် ထိရမှာပဲ”

“ဘာ”

“မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရလို့ မိုးက
 အဲဒီ ယောက်ျားရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ မိုး မာနတွေကို မြေချဖို့
 ဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိထားစမ်းပါ ဦးသိမ်းပိုက်”

“အဟွန်း...ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အချစ်
 ရှိတဲ့ မင်းနဲ့ကျုပ်ကြားမှာ နားလည်မှုဆိုတာလည်း ဘယ်ရှိနိုင်
 ခဲ့မလဲလေ”

သူ့အသံက တစ်ခုခုကို နာကျင်ခံစားနေရသလိုလို။ သူ
ဘာကို ခံစားနေတာတဲ့လဲ။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းနဲ့ကျုပ် ဒီညမှာ ပြောစရာရှိ
တာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပေါ့”

သိမ်းပိုက် ဘာပြောပြော မိုးက ဂရုမစိုက်။

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ခက်ထန်လွန်းသော သူပုံစံ
က မိုးနှင့်သူ စတွေ့စအချိန်ကလို ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်များ
ဒီလူကို မိုး လက်ထပ်မိပါလိမ့်။

နောင်တ တရားက မိုးရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းလာဆောင်
သည်။ မေမေနှင်းကြောင့် မိုး သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံး
ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပြီးပြီဆိုတော့ မိုးသူ့ကို ကွာရှင်းလိုက်ရင်
ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ဒီမှာ...ရှင် မပြောခင် မိုး ပြောမယ်၊ မိုးကို ကွာရှင်း
ပေးပါ”

မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက်က မျက်ခုံးတွန့်၍ တင်းမာ
စွာ မိုးကို စူးဆဲ စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း
သိပါတယ်နော်”

မခံချင်စိတ်ကြောင့် မိုးရင်ထဲ လှိုက်တက်လာရပြီး...

“သိတယ်၊ ရှင်ရော မိုးပါ မေမေနှင်းဆန္ဒကို မလွန်
ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ”

“အခုချိန်ကြမှ မင်းက ကွာရှင်းပေးဆိုတော့ မင်းက
ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ မနေနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူက မင်းကို အတူနေခိုင်းလို့လဲ”

“ဒါဆို အခု ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေး”

“အစထဲက အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်ရင် မင်းကိုတောင်
လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မင်္ဂလာဦးညမှာ အခြေအတင် စကားများနေကြသည့်
သတို့သား၊ သတို့သမီးအဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိပေမယ့် မိုးကိုယ်
မိုး နာကြည်းနေသည်။

မိုးကိုက မှားတာပါ။

အထဲက ဒီလူကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ငြင်းလိုက်ရမှာ။

အခုတော့ မိုး စိတ်ဆင်းရဲနေပြီ။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အခု လက်လုပ်၊ အခု ကွာရှင်း
ရအောင် ကျုပ် မရူးသေးဘူး မိုး၊ မင်းဟာ ကျုပ်ဇနီးမယားအဖြစ်
ကျုပ်နဲ့အတူ ထာဝရ ရှိနေရမယ်ဆိုတာ မြဲမြံမှတ်ထားပါ။”

“အခုချိန်ကစပြီး မင်းနားမှာ ကျုပ် ရှိနေမယ်”

မိုး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ နှုတ်ဆွဲအနေချိန်မှာ သူက
ဆက်ပြောသည်။

“မင်း စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမယ်”

“မင်းဆန္ဒမပါပဲ မင်းအသားကို ကျုပ် မထိဘူး”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရှင်လဲ ရှင်ဘာသာ လွတ်လပ်
စွာနေပါ၊ မိုးကိုလည်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဒါက မင်းအပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ”

“ဘာရှင်”

“ကျုပ်ရှေ့မှာ အနေအထိုင် မတတ်ရင်တော့ တရားဝင်

ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်က ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေ
မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးကို သူ မနှောင့်ယှက်ဘူးဆိုတာ တစ်ခု
တည်းနှင့် မိုး ကျေနပ်သွားသည်။

“ရှင် အခု ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင် ဒီအခန်းမှာနေရင် မိုး တခြားအခန်းမှာနေမယ်”

“အတူနေဖို့ မင်္ဂလာဆောင်ထားတာကွ”

“ဟင်”

“ရှင် ပြောတော့”

“စိတ်ချပါ၊ မင်းကို ကျုပ် ကတိပေးပြီးပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့်
လူမြင်မကောင်းအောင် တစ်ခန်းစီခွဲနေတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မာမိသိရင်လဲ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့
တစ်ခန်းထဲမှာပဲ နေပါ၊ မင်းခုတင်ပေါ် အိပ်၊ ကျုပ် ဒရင်းဘတ်နဲ့
ဆောက်မှာ အိပ်မယ်”

သိမ်းပိုက်က မိုးပြောတာကို လက်မခံပဲ သူ့ဘာသာ အိပ်

သူဘာသာ ဆုံးဖြတ်သွားသည့်အတွက် မိုး ဘာမှမပြောနိုင် ဖြစ် သွားသည်။

သူ ပြောတာလည်း မှန်သည်။

ဒီကိစ္စတွေ မေမေနှင်းသာသိရင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်း သာစရာမရှိ။ သူ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ သဖြင့် မိုးအတွက် အပိုင်စားရသည်ဟု ခုတင်ရှိရာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာဦး အပြင်အဆင်တွေနှင့် ယန်းနုရောင် မင်္ဂလာ ခုတင်ကြီးက မိုးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ကြည့်နေချိန်မှာ သိမ်းပိုက် အခန်းအပြင် ပြန်ထွက်သွားပြီး ဒရင်းဘတ်တစ်ခု မ,လာသည်။

မိုးကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ သူ အိပ်ရမည့် နေရာမှာ ဒရင်းဘတ်ချခင်းပြီး သူ့အတွက် စောင်တစ်ထည်နှင့် ခေါင်းဆုံး တစ်လုံး ဆွဲယူပြီး ဒရင်းဘတ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

သည်နောက် အတည်ငြိမ်ဆုံး လေသံဖြင့် မိုးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“မင်း အိပ်ချင်ရင် အိပ်လို့ရပြီ၊ ကျုပ်တော့ မအိပ်သေး

ဘူး၊ အပြင်မှာ ခဏထိုင်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

သိမ်းပိုက် သူ ပြောစရာရှိတာပြောပြီး မိုးအနားက ထွက်သွားသည်။

အခန်းပေါက်ရောက်မှ နောက်ကို တစ်ချက်ပြန်လှည့် ကြည့်ရင်း...

“မင်း ဗိုက်ဆာရင် ရေခဲသေတ္တာတဲမှာ စားစရာတွေ အားလုံးရှိတယ်၊ ကြိုက်တာ ယူစား”

မိုး ဘာမှ မပြောရသေးခင် သူက အရင်အိပ်ခန်း တံခါးကို ရှပ်ခနဲဆွဲပိတ်သွား၍ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မိုးတို့နှစ်ဦးအတွက် မင်္ဂလာဦးညဆိုသည်က တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ကျောခိုင်းလျက်။

အခန်း (၁၆)

ညက တစ်ညလုံး တလူးလူးတလွန်လွန်နှင့် သိမ်းပိုက်
အိပ်မပျော်ခဲ့။ နိုးချိန်မှာတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။
သူ့အကြည့်တွေက ဖျတ်ခနဲ မင်္ဂလာဦးခုတ်ကြီးရှိရာ ရောက်သွား
သည်။ မိုးကို မတွေ့ရ။ သည့်နောက် သူ့အကြည့်များက မင်္ဂလာ
အိပ်ခန်းကျယ်အနှံ့ကို ရောက်ရှိသွားပေမယ့် သူ တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်
သူကို သိမ်းပိုက် မမြင်မတွေ့ရ။ သပ်ရပ်စွာ ခေါက်သိမ်းထားသည့်
အိပ်ယာကိုသာ လှပစွာ တွေ့လိုက်ရ၍ သိမ်းပိုက် ရင်ထဲဟာသလို
တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်နေသလို ဖြစ်သွားသည်။ မိုး ဘယ်ရောက်
သွားပြီနည်း။

မခံချင်စိတ်နှင့် မာနတွေ ကြီးပြနေပေမယ့် သူချစ်တာ မိုးကိုပါ။ သိမ်းပိုက် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင် အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်အထိ မိုးအရိပ် အယောင်မျှပင် မမြင်ရသေး။ မမြင်ရတော့ မြင်ချင်သည်။ မိုး အသံလေးကို ကြားချင်သည်။ မိုး လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက သိမ်းပိုက် နှလုံးသားကို နွေးထွေးလှုပ်ခတ်မှုတွေနှင့် ရင်တသိမ့်သိမ့် လှိုက် ဖြာစေတာ သူပဲ သိသည်။

“မာမိ”

“မိုး”

ငြိမ်သက်နေသော အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်ပြီး သိမ်းပိုက် အမေနှင့်ဇနီးကိုခေါ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာ သည်။

“ဟင်...အစ်ကိုလေး၊ နီးပြီလား”

သူတွေ့လိုက်ရသည်က အိမ်ဖော်မလေး အေးမြ။

“အေး...မာမိနဲ့ မိုးရော”

“မေမေကြီးနဲ့ မမလေး မနက်စောစောကတည်းက

ဘုရားကြီးကို ထွက်သွားပါတယ်ရှင်”

အိမ်ဖော်မလေး အေးမြ၏ စကားကြောင့် သိမ်းပိုက် မျက်ခုံးထူထူများ အလိုမကျသလို တွန့်ကြုတ်သွားရသည်။ သူ့ကို ထားပြီး ချွေးမနှင့်ယောက္ခမ ဘုရားသွားကြသည် ဆိုပါလား။

ဘုရားကြီးသွားတာ ဘာလို့ သူ့ကိုမနှိုးတာပါလိမ့်။

“အစ်ကိုလေး...ကော်ဖီသောက်တော့မလား”

“နေ...နေ၊ မာမိတို့လာမှပဲ သောက်တော့မယ်”

သိမ်းပိုက် စိတ်ထဲမကြည်မလင် ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကော်ဖီကိုပင် မသောက်နိုင်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင် ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုဖတ်လျက် မာမိနှင့်မိုး ပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော ကားကြောင့် သိမ်းပိုက် ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှကား။

“ဟော...သား နီးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မာမိ”

မာမိကိုပြောရင်းက သိမ်းပိုက် အကြည့်တစ်ချက်က နှလုံးထဲ

ရောက်ရှိသွားသည်။

နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် လှနေသော မိုးကိုကြည့်ပြီး သိမ်းပိုက်ရင်ထဲ သိမ်းခနဲ လှုပ်ခတ်နွေးထွေးသွားတာကို မသိသလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ မိုးက ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံနှင့် သိပ်လှနေသည်။ ဖြူဝင်းစိုအိသော အသားအရေနှင့် ကြောရှင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းပေါ်တွင် ပန်းနုရောင်လက်ပြတ် ထက်အောင်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိုးက ဒီနေ့ပို၍ လှနေသည်ဟု သိမ်းပိုက်ထင်သည်။

မိုးနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မိုးက သူ့ကို မကြည့်။

သူ့အကြည့်များကို မသိသလို အကြည့်လွှဲထားရင်းက

“မေမေနှင်း...မိုး ဒီပစ္စည်းတွေ မေမေနှင်းအခန်းထဲထားလိုက်မယ်နော်”

မိုးက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် မာနီပဝါလေးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး...အေး သမီး၊ ပြီးရင် မေမေနှင်းတို့ ကော်ဖီ

သောက်ကြရအောင်”

“သားကြီးကော သောက်ပြီးပြီလား”

“မသောက်ရသေးဘူး မာမီ၊ မာမီတို့ကို စောင့်နေတာ”

“ဒါဆို မိုး ကော်ဖီပွဲ ပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

မိုးက သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိစေရန် ဆုံးဖြတ်ထားတိုင်း သူမလုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်နေ၏။ သူမကို လိုက်ကြည့်နေသည့် သိမ်းပိုက်အာကည့်တွေကို မိုး မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ မိုးနှင့်သူ့အကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။ ညထဲက မိုးတို့ကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းထားပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာလည်းမကျန်။

သိမ်းပိုက်က အနားမှ လှည့်ထွက်သွားသော မိုးကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေလိုက်သည်။

ညက ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုး သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာမှန်း သူသိသည်။ မိုးကို ချောချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ မိုးစကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကျင်နေသည်။

မိုးက သူ့မှာချစ်ဦးသူဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါက်တာကိုကိုလည်း

နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဒါကိုပဲ သိမ်းပိုက်
ရင်နာရခြင်းဖြစ်သည်။ ညကလည်း မိုးက သူမ၏ ငယ်ချစ်ဦး
လက်ဖွဲ့ဗူးလေးကို ကြည့်နေတာမြင်ပြီး သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်
တွေ ပေါက်ကွဲမိသည်။

သူ့ဘက်က လွန်သည်ဆိုတာကို သိပေမယ့် သိမ်းပိုက်
မှာ မိုးကိုတောင်းပန်ရန် မကြိုးစားမိ။

သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ရင်း မိုးကို
ကျောခိုင်းပစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲ မိုးကိုယ်တိုင် အချစ်ဦးကို အခုချစ်
အထိ မမေ့နိုင်ဖြစ်နေတာကို ရင်အနာဆုံးဖြစ်သည်။

ကော်ဖီပိုင်းမှာအတူ ထိုင်မိသည်နှင့် မာမိကပင်စကား

“မာမိနဲ့သမီးတော့ မနက်စောစောစီးစီး ဘုရားကြီးကို
သွားလိုက်တယ်လေ”

“သားကို ဘာလို့မနှိုးတာလဲ၊ မာမိ သွားမယ်ဆိုရင် သား
လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

သိမ်းပိုက်မှာ သူ့ကို မနှိုးရကောင်းလာဆိုပြီး ကလေး
ဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို အလိုမကျ ဆိုလိုက်သည်။

“သားလည်း မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ပင်ယန်းထားတော့
အိပ်ပါစေဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာလေးကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အမှန်က
ဘုရားကြီးကို မာမိတစ်ယောက်တည်း သွားမလို့ဟာ သမီးက
စောစောနိုးလာတာကြုံလို့ မာမိနဲ့ လိုက်ဖြစ်တာ၊ သားကို မေးပါ
သေးတယ်၊ သားက အိပ်နေတုန်းဆိုလို့ မာမိလည်း သား အိပ်ပါစေ
ဆိုပြီး သမီးနဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ”

မာမိစကားအဆုံး သိမ်းပိုက် အကြည့်များက မိုးထံ ရောက်
ရှိလာကာ...

“ဘုရားသွားမှာ ဘာလို့ ကျုပ်ကို မနှိုးတာလဲ”

“ဦးသိမ်းပိုက် အိပ်နေတုန်းမို့ပါ”

“နောက်ဆို ဘယ်သွားသွား ကျုပ်ကို နှိုး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးမှာ မေမေနှင်းရှေ့တွင် စကားမများချင်သည်မို့
လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးသိမ်းပိုက် ကော်ဖီယူဦးမလား”

ကုန်သွားသည့် ကော်ဖီခွက်ကိုကြည့်ပြီး မိုးမေးလိုက်

သည်။

“တော်ဖြို...ဒါနဲ့ မင်းရုံးသွားမှာလား”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ မိုး ခွင့်ယူထားပါတယ်။
ဦးသိမ်းဝိုက် အလုပ်သွားမလို့လား”

“သွားမယ်”

“ဒါဆို မိုး ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ၊ ထမင်းချိုင့်ရော ထည့်
ပေးလိုက်ရမလား”

“မလိုဘူး၊ ကျုပ် ပြန်စားမယ်”

သိမ်းဝိုက်စကားသံတွေက မိုးအပေါ် လိုသည်ထက်ပိုကာ
ပြတ်သားနေသည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်က သားနှင့်ချွေးမ ပြောစကားများကို
ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာမှ...

“ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးမယ့်လူရော၊ အလုပ်သွားမယ့်
လူပါ။ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမလိုဘူး၊ ဘယ်
နယ်ကွယ် ညားခါစလင်မယားတဲ့ အဟုတ်၊ သားတို့နှစ်ယောက်
ကို ကျိန်ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး၊ တကယ့် အိမ်ထောင်

သက်ရတဲ့ လင်မယားတွေလို ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာ မာမီတော့
အံ့ဩတယ်၊ အထူးသဖြင့် သား၊ သားဟာ သမီးအပေါ် ဆက်ဆံ
တာလိုတာထက်ပိုပြီး တင်းမာနေဘူးလား၊ မာမီကတော့ သမီး
အပေါ်မှာ အခုလို ဆက်ဆံနေတာမျိုး မကြိုက်ဘူးနော် သား၊
ကိုယ်ချစ်လို့ ယူထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြင်ကြင်နာနာ
ဆက်ဆံမှပေါ့ကွယ်”

“ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားသည့် မိန်းမ” ဆိုသည့်စကား
ကြောင့် သိမ်းဝိုက်၏ မျက်နှာချောချော သွေးရောင်လျှမ်းသွား
ကာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ မိုးကို ကြည့်လိုက်တော့
မိုးက မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့လျက် ကော်ဖီခွက်ကို ငေးနေ၏။

“မိုး...သမီး”

“ရှင်...မေမေနှင်း”

“သားက သမီးအပေါ် ဆိုးတာရှိရင် မာမီကို ချက်ချင်း
တိုင်နော် သမီး၊ မာမီ သားကို ဆုံးမပေးမယ်”

“အာ...မာမီကလဲ”

ကလေးဆိုးကြီးလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသည့်

သိမ်းပိုက်စကားသံကြောင့် မိုးပြုံးကာ ညင်သာစွာ ခေါင်းယမ်း
ပြလိုက်ပြီး...

“ဦးသိမ်းပိုက်က မဆိုးပါဘူး မေမေနှင်း”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ လင်နဲ့မယား ဖြစ်နေကြ
ပြီပဲ”

မာမိကသိမ်းပိုက်တို့အကြောင်း ဘာမှမသိ၍ ကျေနပ်သော
မျက်နှာနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး သားနှင့်ချွေးမမျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။

“သား အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် မာမိ”

“ဘယ်ကို သွားမလိုလဲ သား”

“ရုံးကိုပါ”

“ရုံးကိစ္စတွေ ထားပါဦးကွယ်”

“သမီးကို ဒီနေ့ သွားချင်တဲ့နေရာ သားလိုက်ပို့ပေး
လိုက်”

“မေမေနှင်း”

“မေမေနှင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့ သမီး၊ မေမေနှင်းပြောတဲ့
အတိုင်းသာ သမီးအစ်ကိုနဲ့ လိုက်သွား၊ မေမေနှင်းလည်း ဘုရား

ခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောလျှင် ပြောသလိုလုပ်မှ ကြိုက်သည့် မေမေနှင်း
အကြောင်းကို သိမ်းပိုက်ရော မိုးပါ သိထားသည်မို့ ဘာမှမပြော
ဖြစ်တော့။

ပြောလိုလည်း မေမေနှင်း လက်ခံမည်မဟုတ်ဆိုတာ
သိမ်းပိုက်နှင့်မိုး သိသည်။

ကိစ္စတစ်ခုကို အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် အလကား မလုပ်တတ်
သော မေမေနှင်းက အခုလည်း မိုးကို ဦးသိမ်းပိုက်နှင့် ရင်းနှီးစေ
ချင်၍ နှစ်ယောက်သား တမင်လွှတ်လိုက်သည်ကို မိုးသာမက
သိမ်းပိုက်ပါ သိနေလိမ့်မည်။

ဘာပဲပြောပြော မိုးကတော့ ရှုတည်တည်မျက်နှာထား
နှင့် စကားကို ဘုကျကျပြောတတ်သည့် သိမ်းပိုက်နှင့် နှစ်ယောက်
အတူသွားရမည့် ခရီးဆို ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားချင်လဲ”

“မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် သွားတဲ့နောက် လိုက်ခဲ့”

မိုး ဘာမှမပြော။

ကိုယ်မှ သွားစရာနေရာမရှိတော့ သူ သွားရာနောက်
လိုက်ရုံသာ။

အခန်း (၁၇)

အိမ်ထောင်သက်လေးများ ရလာသည်နှင့်အမျှ သိမ်းပိုက်
၏ သဘောထားကို မိုး တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသလို ရှိလာ
သည်။

တကယ်တော့ သိမ်းပိုက်က စိတ်ရင်းဆိုးသည့် ယောက်ျား
တစ်ယောက် မဟုတ်။

စကားအပြောမတတ်ပေမယ့် လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီ
ပေးချင်သည့်စိတ်နှင့် ယောက်ျားပီသသည့် စိတ်တို့ကို မိုး အချိန်
ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ သိလာသည်။

ဒီရက်များအတွင်း မေမေနှင်းလည်း ရန်ကုန်မှ အလုပ်ကိစ္စ

ကြောင့် ပြန်သွားသည်။

မေမေနှင်းရှိတုန်းက မေမေနှင်း စကားသံတွေနှင့် စုံပြေသလို ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးက မေမေနှင်း မရှိပြန်တော့သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် တစ်ခုခု လိုနေသလို ဖြစ်နေ၏။

သိမ်းပိုက်နှင့် မိုးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့သည့် လင်မယားဆိုပေမယ့် သူနှင့်သူမအကြား ရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်း မရှိ။ ဒါကို သိမ်းပိုက်နှင့်မိုးသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲ အတူရှိနေသည်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားကို လိုသည်ထက်ပို၍ မပြော။ သူစိမ်းပြင်ပြင် ရှိနေတာကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်သည်။

မိုးအတွက် ခင်ပွန်းသည်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်၏ အကြင်နာနွေးထွေးမှုနှင့် ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံနေရသည့် အဖြစ်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရင်နာဖွယ် ဖြစ်သည်။

မိုးဘာသာ ကိုယ် နေတတ်သလို နေရုံကလွဲပြီး တခြား မရှိ။

အစကတည်းကိုက အချစ်မပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်မို့ မိုး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်ချင်။

အားလုံး မိုး အပြစ်တွေလို့ မိုး ခံယူသည်မို့ ကိုယ့်ဝေဒနာကိုယ် ကျိတ်ဖြေရုံသာရှိသည်။

သိမ်းပိုက်က မိုးအပေါ် ဘယ်လို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူ ရွှထားနိုင်ပါစေ။ မိုးကတော့ သိမ်းပိုက်အပေါ် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မိုးဘက်က ဘာတစ်ခု တာဝန်မပျက်ကွက်စေရ။

ရုံးအလုပ်နှင့် မအားလပ်သည့်ကြားက မိုးက သိမ်းပိုက်အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ကအစ ဂရုတစိုက်နှင့် ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေရှိသည် ဆိုပေမယ့် မိုးက သိမ်းပိုက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူမကပင် အစစအရာရာ အားလုံး တာဝန်ယူ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူမအနေနှင့် ဇနီးသည်တာဝန် ကျေချင်သည်။

အခုလည်း မိုး နေ့လယ်စာစားရန် ရုံးက ပြန်ရောက်သည်။

ဆိုရင်ပဲ မနားနိုင်သေးပဲ မီးဖိုခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

မိုးနောက်တွင် သိမ်းပိုက်ကပ်ပါလာသည်ကို မြင်တော့

မိုး အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်...ဦးသိမ်းပိုက် ဆာနေပြီလား”

“ဆာလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ရွာသို့ ခဏပြန်သွားသည်မို့ ယခု လောလောဆယ် မိုးက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ တာဝန်ယူနေရသည်။

“ရပါတယ်၊ ဒီအလုပ်တွေက ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးတာမှ မဟုတ်ပါ၊ အိမ်ရှေ့မှာပဲ စောင့်ပါ၊ မိုး ဟင်းပြန်နွေးလိုက်မယ်”

အလုပ်က ပြန်ရောက်လို့မှ မနားနိုင်။ နပူးပေါ် ချွေးစလေးများနှင့် ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း လုပ်နေသော မိုးမျက်နှာလေးကို သိမ်းပိုက် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ပင်ယန်းရင် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ဟင်းနွေးတာလောက်တော့ ကိုယ် လုပ်ကတ်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ မိုးဘာသာ လုပ်လိုက်ပြီ၊ ရှင် လုပ်စရာရှိတာ

သာ လုပ်ပါ”

မိုးဒါပဲ ပြောလိုက်သည်။

အရေးကြီးတာက မိုးနားက သူ မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မိုး ထင်သလို သိမ်းပိုက်က မိုးနားက ထွက်မသွား။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မိုး ဖန်းပွင့်ကို အလို

“အား”

“ပြစမ်း...လက်ကို ဓားထိသွားပြီ မဟုတ်လား”

“အို...ရပါတယ်၊ မိုးဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်”

မိုး ဘာပြောပြော သိမ်းပိုက်က ဂရုမစိုက်။ မိုးလက်လေးကို ဆွဲပြီး သူ့နှုတ်ခန်းထဲ ဖုတ်လိုက်၍ မိုးတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ နွေးပူသွားကာ ပါးတွေပါ ရဲသွားသည်။

“ဒါကြောင့် မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကိုယ်ပြောတာ၊ လာ ကိုယ် ဆေးထည့်ပေးမယ်”

“အို...ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ၊ မိုးဘာသာ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“လာဆို လာစမ်းပါကွာ”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးလက်လေးကိုဆွဲပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်သွားသူနောက် အားချင်းမမျှ၍ မိုးကိုယ်လေးပါသွားသည်။

“ဒီမှာ...ထိုင်နေ၊ ထမင်းပွဲအတွက် ကိုယ်ပဲ အားလုံး စီစဉ်လိုက်မယ်”

မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ ပြောမရ။ မိုးကို သူကိုယ်တိုင် အာသန့်စင်ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေး အားလုံးလုပ်ပေးသည်။ ဒါက အရေးမကြီး။ နှစ်ဦးသား နီးနီးကပ်ကပ် အနေအထားမှာ အနေရ ခက်နေတာကို မကြိုက်။

သိမ်းပိုက် မိုး ဖြစ်နေတာတွေကို မသိ။ ဂရုလည်းမစိုက်။ သူ ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ပေးပြီးတာနှင့် မိုးကိုထားပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွား၍ မိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ ကြော်လှော်နေသံတွေ တရှူးရှူး တရှဲရှဲနှင့် သိမ်းပိုက် ဟင်းချက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး မိုး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလူက အချက်အပြုတ်တော့ ရသားပဲလို့ တွေးမိလို့ပေါ့။

သူနဲ့မိုး ဘယ်တုန်းကမှ စကားရှည်ရှည် ပြောဖူးတာ မဟုတ်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ ပြဿနာဖြစ်ပြီးထဲက မိုးနှင့်သူကြားမှာ အလိုလို စည်းခြားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

မိုးက မေမေနှင်း ပြန်သွားပြီးထဲက အခန်းခွဲအိပ်ဖို့ တောင်းဆိုတော့ သူက ခွင့်ပြုသည်။ မိုးနေသည့် အခန်းကို မိုးကိုပေးထားခဲ့ပြီး သူက တခြားအခန်းမှာ သွားနေသည်။ မိုးအတွက် နေရတာ ပိုလွတ်လပ်သွား၍ ကျေးဇူးတော့တင်မိသည်။

အခုတစ်ကြိမ် မိုးနှင့်သူ နီးနီးကပ်ကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကြင်ကြင်နာနာ။ မိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်သည့်လူက အခုမှ။ မိုး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သနပ်ခါးလူး၊ ပေါ့ပါးသည့် ဝတ်စုံလဲပြီး ဆင်းလာချိန်မှာ ထမင်းပွဲက အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။

“ထမင်းဆာနေပြီလား မိုး”

“ရှင်ရော”

“ကိုယ်လဲ ဆာနေပြီ”

သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင်လဲ ရေချိုးပြီးအသွင်ဖြင့် ရှင်းသန့်

လျက်။

“ကိုယ် ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်နော် မိုး”

“မိုး ခူးပါ့မယ်”

“မိုး ထိုင်နေပါ၊ ကိုယ် လုပ်ပါ့မယ်”

သိမ်းပိုက်ကို မိုးကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ချက်တဲ့ဟင်း စားလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောလည်း စိတ်မဆိုး

ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်၊ နည်းနည်း ဆားငံ

နေတယ်”

မိုးစကားအဆုံးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ် တစ်ခါမှ ဟင်းရွက်မကြော်ဖူးဘူး၊ ဒါ ပထမ

ဆုံးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်လက်ရာကို ပထမဆုံး စားခွင့်ရလို့”

မိုးက ပြောပြောဆိုဆို သိမ်းပိုက်ဖုန်းကန်ထဲသို့ ဦးဦး

ဖျားဖျား ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်တော့ သူက မိုးမျက်နှာလေးကို

စိုက်ကြည့်သည်။ နှုတ်ကပွင့်မပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး

ချမ်းမြေ့နေတာကို သူပဲသိသည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်အပေါ်

မှာ ကိုယ့်လိုပဲ ပြန်ချစ်နေမည်ဆိုလျှင် လောကကြီးဟာ

ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းမှာပါလိမ့်။ အခုတော့ မိုးရင်

ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေတာကို တွေးလိုက်တိုင်း သိမ်းပိုက်

နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“ဒီမှာ...မိုး မေးနေတာကို ကြားရဲ့လား”

“ဗျာ...မိုး ဘာမေးတာလဲ”

ထမင်းစားရင်း တစ်ခြားအကြောင်း ရောက်သွား၍ မိုးမေး

တာကို သူ မကြားလိုက်။ မိုးက သူ့ကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မနက်ဖြန် ရှင် တခြားသွားစရာမရှိရင် မိုး အပြင် ခဏသွားဦးမယ်လို့ ပြောတာ”

“မိုးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဆံပင်ဆိုင်ကိုပါ”

ဆံပင်ဆိုင်ဆိုတာနှင့် သိမ်းပိုက်အကြည့်တွေက နက်မှောင် သန်စွမ်းသော မိုး ဆံပင်ရှည်ကြီးရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဆံပင်တွေ ညှပ်ပစ်မှာဆိုရင်တော့ ကိုယ် သဘောမတူ ဘူးနော်”

“ရှင်က မိုးကို ချုပ်ချယ်နေတာလား”

“တောင်းယံနေတာ ဆိုရင်ရော”

သူနှင့်မိုး အကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့ မိုးရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေသည့် သူ့အကြည့်တွေက ဘာလိုလို။

“မိုး ဆံပင်တွေကို ညှပ်မပစ်ပါနဲ့၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးထား တာ ကိုယ်ကြိုက်တယ်”

“ဆို”

သူက ပြောချင်ရာပြောပြီး ထမင်းဝိုင်းက ထသွားပေမယ့် မိုးကတော့ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်သည့် သူ့စကားထဲမှာ ဘာလိုလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

မိုး ဆံပင်ရှည်ကြီးထားတာ ကိုယ်ကြိုက်တယ်တဲ့။ ဆံပင် ရှည်ကြီးကိုပဲ ကြိုက်တာလား ဦးသိမ်းပိုက်ရယ်။ ဆံပင်တွေရဲ့အရှင် သခင်မဖြစ်တဲ့ မိုးကိုတော့ ရှင်က မကြိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ ကောင်းပြီ။

မိုးနဲ့ရှင် ဘယ်သူကပိုပြီး မာနကြီးသလဲဆိုတာ စောင့် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားတော့ သိမ်းပိုက်ကိုယ်တိုင် မိုးကို လိုက်ပို့သည်။ ပြီးတော့ မိုး ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့် သည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို သူ ထင်ထားသလို မိုးက မဖြတ်ပစ်ပါ။

ခေါင်းလျှော်ပြီး အဖျားနည်းနည်းတိရုံတိပြီး ဖြန့်လာမှ သိမ်းပိုက်မျက်နှာ ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေတာကိုကြည့်ပြီး မိုး ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၈)

“မိုး”

“ကိုလတ်”

ရုတ်တရက် ကိုလတ်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ မိုး အံ့သြ
သွားသည်။ ဖလမ်းကို ပြောင်းသွားပြီးမှ ကိုလတ်ပုံစံက အတော်
ပိန်သွားကာ လူကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလတ်၊ နေမကောင်းဘူးလား
ဟင်၊ တော်တော် ပိန်သွားတယ်”

“ကိုယ် မိုးကိုတွေ့လို့ လာနှုတ်ဆတ်တာပါ၊ မျက်နှာ
ဖလမ်းကို ပြန်မှာလေ”

“အော်”

ကိုလတ်က မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဝင်းနှစ်လှပနေသော မိုးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ သံယောဇဉ် မကုန်သေးသော ကိုလတ်အကြည့်တွေက မိုးအတွက် ရင်မောစိတ်ရှုပ်စရာ အနှောင့်အယှက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကို ကိုလတ် သိမည်မထင်။

“မိုးက ဝိုလှလာတယ်”

“ထင်လို့ပါ၊ မိုးက အရင်လဲ ဒီလိုပါပဲ”

မိုး စကားကြောင့် ကိုလတ်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ကိုလတ် အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မသွားတော့ပါဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာတွေအားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မိုးရော အခု ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ပြန်လာတာပါ၊ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ သတင်းသွားမေးတာ၊ သူ့ရောဂါက အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေတော့ မိုးဖြင့် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

မိုးက သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၍

ကိုလတ်မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလွဲကို မမြင်လိုက်ပါ။ မှိုင်းမွန်သွားသည့် ကိုလတ်မျက်နှာပေါ်မှာ မိုး နားမလည်နိုင်သော အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“မိုးရော...ကိုလတ်မရှိတော့ရင် သတိရနေပါဦးမလားဟင်”

“ကိုလတ်က ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကိုယ် သေသွားရင်လေ”

“အို”

“မပြောကောင်း မဆိုကောင်းတွေ ကိုလတ်ရယ်”

မျက်နှာပျက်သွားသော မိုးကိုကြည့်ပြီး ကိုလတ်က ရယ်သည်။

“ကိုယ်က သဘောပြောတာပါဗျာ”

“သဘောလဲ မပြောပါနဲ့ ကိုလတ်၊ မိုး မကြားချင်ဘူး၊ ကြားလည်း မကြားပါရစေနဲ့”

“ဒါတွေက တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲ မိုးရယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမှဆိုဗျာ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီလိုနေတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အခုထဲက

ကြိုးစားပြင်ဆင်နေတယ်”

ကိုလတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူက မိုးကို ကြည့်မနေပါ။ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို ရိုသေနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မှန်သိစွာ ငေးကြည့်နေ၍ မိုးစိတ်ထဲမှာ ကိုလတ်၏ ပိန်သွယ်သော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ထင်နေ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုလတ်...တစ်ခုခု ဖြစ်နေလားဟင်”

“မိုး ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကိုလတ် နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတာပါရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုလတ်က မိုးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် လမ်းခွဲရတော့မည့် ငယ်ချစ်ဟောင်းကို သူ့ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့ကောဟု ကိုလတ်စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို မိုးမသိပါ။ ကိုလတ်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေပါသည်။

“ဘာလဲ...ကိုလတ် နေမကောင်းဘူးဆိုရင် မိုးလိုက် ပြုစုပေးမလို့လား”

“ကိုလတ်”

“ကိုယ် အလကားစတာပါဗျာ”

“ငါ့အားမှာ မိုးကိုချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်”

တကယ်လည်း သူ ကျေနပ်ပါသည်။

သိမ်းပိုက် မိုးကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုသည့် သတင်းကို သူ့ကြားပြီးပါပြီ။ မိုးကိုယ်တိုင် သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့လျှင် အခုချိန်ဆို မိုးတစ်ယောက် ကိုလတ်အတွက် သည်းကြွေမတတ် တုန်လှုပ်မှုတွေနှင့် ခံစားကြေကွဲနေရမှာ သေချာသည်။ ကိုလတ် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မှာ အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတာကို မသိခဲ့။ အခုတော့ သေမင်းက ကိုကိုလတ်ဆိုသည့် သူနှင့် နီးကပ်လွန်းစွာ ရှိနေပြီ။

သူ့မှာ အချိန်ပိုပင် သိပ်မကျန်တော့။ အခု မိုးကို လမ်းမှာ တွေ့သလိုလိုနှင့် တမင် လာစောင့်ပြီး နှုတ်ဆက်တာ နောက်ဆုံးဆိုတာ မိုးသာ သိလျှင်။

အတွေးမဆုံးခင် သူတို့နှစ်ယောက် ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ မိုးခင်ပွန်း သိမ်းပိုက်ဖြစ်နေ၏။

“မိုး”

“ဪ...ဦးသိမ်းပိုက်၊ ကိုလတ် ဒါ မိုးခင်ပွန်းလေ
ဦးသိမ်းပိုက် သူက”

“ဦးကိုကိုလတ် တော်တော်ပိန်သွားတယ်နော်၊ နေကောင်း
ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ လမ်းမှာ မိုးနဲ့တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်
နေတာ၊ မနက်ဖြန် ဖလမ်း ပြန်ရမှာလေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ အားရင် အိမ်ကို ဝင်လည်ပါဦးဗျာ၊
မိုး ကိုယ် ဒီနေ့ အပြန်နောက်ကျမယ်၊ ဦးကိုကိုလတ် ကျွန်တော့်မှာ
အလုပ်လေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သိမ်းပိုက်ကားက ခေါ်ခနဲ မိုးတို့ရှေ့က ထွက်သွားသည်။
ကိုလတ်အမည်ကို သူ့ဘာသာခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည့်
သိမ်းပိုက်ရင်ထဲမှာ ကိုလတ်ကြောင့် ဘယ်လောက်ခံစားသွားရမည်
မသိ။ သူက မိုးနှင့်ကိုလတ်ကို အခုချိန်ထိ စိတ်မချနိုင်သူ။

သိမ်းပိုက်စိတ်ထဲ မိုးရင်မှာ ကိုလတ်ရှိနေသည်ဟု ထင်နေ

သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အခုချိန်ထိ သူစိမ်းတွေလို နေနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဦးသိမ်းပိုက် ကိုလတ်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်စကားတွေ ပြော
သွားပေမယ့် သူ့အကြည့်များက မိုးအပေါ် အထင်လွှဲနေမှန်း မိုး
သိသည်။ ကိုလတ်နှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲပြီး အိမ်ရောက်သည်အထိ
သိမ်းပိုက်အကြောင်းတွေးလာ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ညမိုးချုပ်မှ
သိမ်းပိုက် ပြန်လာသည်။ ရိုးရိုးပြန်လာခြင်းတော့ မဟုတ်။ အရက်
မူးပြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တော်တော်မှ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ ဦးသိမ်းပိုက်”

“ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့လေ”

“ကျွန်မကို ရှင်လိုများ ထင်နေလား”

“ကျုပ်လို...ဟုတ်လား”

မိုးနားကို ရောက်လာသည့် သိမ်းပိုက်ထံမှ အရက်နဲ့
ကြောင့် မိုးခြေလှမ်းလေး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ရှင် အရက်သောက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“သောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အရက်သမားနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်မ သွား
မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ မင်းချစ်သူ မဟုတ်လို့လား”

သိမ်းပိုက်ထံမှ ကြားရသည့်စကားက မိုးမာနကို လာထိ
သည်။ သိမ်းပိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေရာက မခံချင်စိတ်
နှင့်မို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကယ်...ကျွန်မချစ်သူ မဟုတ်လို့ ကဲ ရှင် ကျေနပ်
ပြီလား”

“မင်း သိပ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ၊ မင်းကြောင့် ငါ့ရင်တွေ
ဘယ်လောက် ခံစားနေရလဲ သိလား”

“မသိဘူး...မသိဘူး”

“အဲဒါ မသိဦး”

“ရှင်...လွတ်”

မိုးတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းပိုက်ရင်ခွင်ထဲ ထွေးနေရောက်
သွားသည်။ အချစ်ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရခဲ့သည့် သိမ်းပိုက်က

သူ ပေးထားသည့် ကတိစကားကို သတိမရတော့။ မိုးမျက်နှာ
လှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ မွတ်သိပ်ပြင်းပြစွာ ခြေချနေပုံ
က အနမ်းမှန်တိုင်းတစ်ခုနယ်။

“ချစ်တယ်...မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် မိုးရယ်”

အရက်မူး၊ အချစ်မူး မူးနေသူထံမှ ချစ်စကားက မိုးအတွက်
မချိုနိုင်ပါ။

“ရှင် အရက်မူးနေရင် ကိုယ့်ဘာသာ နေနော်၊ မိုးကို
ဒုက္ခမပေးနဲ့”

“လွတ်...ရှင်ကို မချစ်ဘူး”

“ဘာလဲ...မင်းက ကိုကိုလတ်ကိုမှ ချစ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကိုလတ်ကိုပဲ ကျွန်မ
ချစ်တယ်”

“မင်းယောက်ျားက ကျုပ်ပါ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်ပဲ မိုးကို ကတိပေးထားတယ်
မဟုတ်လား၊ မိုးဆန္ဒမပါဘဲ မိုးအသားကို မထိပါဘူးဆို”

မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက်က မိုးမျက်နှာကို နှိပ်ကြည့်

သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းထဲက မင်းကို မောင်ပြောပြီး
သား၊ မင်းဘက်က အနေအထိုင် မဆင်ခြင်ရင် မောင့်ဘက်က
လည်း မောင်ကတိစကားကို တာဝန်မယူဘူးလို့”

“အခု မိုးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ရှင်...မိုးကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ
နေရမယ်”

“လာနဲ့”

“အို...အမေ”

မိုးကိုယ်လေးကို အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို မွေ့ကောက်
ပြီး သိမ်းပိုက် မိုးနေသည့် မင်္ဂလာအခန်းရှိရာ ခေါ်ခဲ့သဖြင့် မိုး
မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

“ရှင်...မိုးကို လွှတ်ဆို”

“လွှတ်...ရှင် ပေးထားတဲ့ကတိကို အခုလို ချိုးဖျက်တာ
ကောင်းလား၊ ရှင်ကို မိုး မုန်းမိတော့မယ်နော်”

မိုးက သိမ်းပိုက်ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်အပြစ်ပေးရင်း
သူ့လက်က လွှတ်အောင် ဇွတ်ကြိုးစားရုန်းနေပေမယ့် သူက
မလွှတ်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းကများ ချစ်ခဲ့လို့လဲ မိုး
ရယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ မောင် သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်”

“ချစ်တယ်...မိုးရယ်”

“ဦးသိမ်းပိုက်...ရှင်နော်”

“အိုး”

အိစက်ညက်ညောသော မင်္ဂလာဦးမွေ့ယာကြီးပေါ်
နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးကျသွားချိန်မှာ မိုးက သူ့ကိုယ်ကြီး
ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ဆင်းပြေးတော့ သူ့အကြံကို ကြိုသိထားသည့်
သူက မိုးကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ ရင်ချင်းအပ်လိုက်ရုံမက
အိပ်ခန်းမီးပြာပြာလေးကိုပါ ဆွဲဝိတ်ပစ်လိုက်၍ အခန်းထဲမှာ အမှောင်
ထုတစ်ခုထဲသာ ချောက်ချားဖွယ်ကြီးမိုး ကျန်ခဲ့သည်။

● ● ●

အခန်း (၁၉)

တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်။ သုံးရက်မက လွန်ခဲ့သည့်အခါမှာတော့ မိုး၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းလည်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ။

သိမ်းပိုက်က မိုးကို တာဝန်မပျက် ရုံးပို့၊ ရုံးကြိုလုပ်ပေးမယ့် မိုးက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ မျက်နှာကို တစ်ချက်မကြည့်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ညတိုင်း အသေပိတ်၍ သူ့ကို အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မပြု။ သူရှိသည်ဟု ထင်ပုံမရပဲ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုလာသောအခါ သိမ်းပိုက်ရင်အစုံ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေနှင့် နိတ်ထဲမှ မွန်းကျပ်လာ၏။ ချစ်လွန်း၍ သူ့ဘက်ကအမှားကို မိုး ကျေနပ်အောင်

တောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့် မိုးဆိုတာ သိမ်းပိုက်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယား။
ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက် အနေနှင့် သူ့မှာ အခွင့်အရေးတွေ အများ
ကြီးရှိသည်။ အခုကိစ္စမှာ သူ့ဘက်က လွန်တာတွေ ရှိကောင်းရှိမည်။
ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ မိုးကို သိပ်ချစ်လိုဖြစ်ရတာဟု သိမ်းပိုက်
ကိုယ်တိုင် ဖန်ခံခဲ့ပြီးပြီမို့ မိုးဘက်က ဤမျှတင်းမာမနေသင့်ဟု
ထင်သည်။

တရားဝင်လက်ထပ်ထားသည့် ချစ်သူအပေါ်မှာ ချစ်သည့်
စိတ်ဖြင့် ပေါက်ကွဲရင်ဖွင့်ပြီးနောက်မှာ မိုးမရှိရင် မဖြစ်တော့လောက်
အောင် သူ့အချစ်တွေက မိုးအပေါ်မှာ စုပုံရောက်ရှိ သွားခဲ့ရပါပြီ။

မိုး လုပ်နေပုံတွေက သူ့အပေါ်မှာ နာကြည်းမှုတွေနှင့်
သိမ်းပိုက် တောင်းပန်တာကိုပင် ဂရုမစိုက်။ ကြာတော့ မိုး အပြုအမူ
များက သိမ်းပိုက်ရင်ကို လာဆွနေသလို ဖြစ်လာသည်။

“မိုး”

သူ မိုးရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ မိုးက သူ့ကို
မျက်နှာထားတင်တင်းဖြင့် မော့ကြည့်ပုံက အေးစက်စက်။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့က အခု ဖယ်ပါ”

“မောင့်ကို မိုး ဘယ်အချိန်ထိ အခုလို ဆက်ဆံနေမှာ
လဲ မိုး”

“တစ်သက်လုံး”

မိုးရယ်။

“ကဲ...ရှင် လိုချင်တဲ့အဖြေ ရပြီမဟုတ်လား၊ မိုးရှေ့က
ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး”

“ဟင်”

မိုး သိမ်းပိုက်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရေချိုး
ပြီး အိပ်ယာစောစောဝင်မည့် အကြိမ် သိမ်းပိုက်ကြောင့် စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် မဖယ်ရင် နေခဲ့၊ မိုးဘာသာသွားမယ်”

“မိုးသွားရင် မောင်ပါ လိုက်မှာပေါ့”

“အို”

မိုးကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားချိန်
မှာ သူက မိုးမျက်နှာလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းလာ၍ မိုးက ဖျတ်ခနဲ

ရှောင်ပစ်လိုက်တော့ သူက ရယ်သည်။

“မောင်က မိုးယောက်ျားပါဗျာ၊ ပြီးတော့ မိုးကို သိပ်ချစ်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့် ပြောပြီးပြီ”

“မောင် မိုးကိုချစ်တယ်၊ မိုးလဲ မောင်ကို ပြန်ချစ်ပါတော့ အချစ်ရယ်နော်”

“အခုမှ အဝိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

မိုးက ခါးခါးသီးသီးအော်တော့ သိမ်းပိုက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မောင် မိုးအပေါ်မှာ အထင်လွဲခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တကယ်တော့ မောင် မိုးကို သိပ်ချစ်လို့ သဝန်တိုခဲ့မိတာ မိုးနားလည်သင့်ပါတယ်”

“မောင် မိုးနဲ့ ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူး”

အခုမှ လာခဲ့နေသူကို မိုးနှလုံးသားတွေ နာကြည်းနေသည်။ မိုး ခံစားနေရသလို သူ့ကို ပြန်ခံစားစေချင်သည်။ မိုးကို သူ့သဘောနှင့်သူ ရယူသိမ်းပိုက်တုန်းက မိုးနှလုံးသားတွေ နာကျင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ။ အခုချိန်မှာ မိုးသူ့ကို ဘာအတွက်မှ အလျှော့မပေးချင်။

“မိုး”

“ရှင်ကို မိုးမုန်းတယ်”

“မိုးရယ်”

ဆတ်ဆဲ တုန်သွားသည့် အတွေ့ကို မိုး သိပေမယ့် ဂရုမစိုက်။

“မောင်ကတော့ မိုးကို ချစ်တယ်”

“လွှတ်ဆို”

“လွမ်းလှပြီ မိုးရယ်၊ နောက်ထပ် မိုးနဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့”

ဒုတိယအကြိမ် မိုး သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရပြန်သည်။ သူ့အချစ်တွေက မိုးနှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေမယ့် သူ့စကားတွေက မိုးကို နာကျင်စေ၍ မိုး သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ခြင်း ပီတိဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေသည့် သိမ်းပိုက်ကိုထားပြီး သူနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားရန် မိုးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိုးကိုချစ်လွှက်နှင့် ချင်ကြောင်းတစ်ခွန်းမဆိုသူက အရက်မှူးမှူးနှင့်ကြာမှ ချစ်ခြင်းတွေ လေပြင်းလို အရှိန်ပြင်းစွာ ခြွေခဲ့သူ။ ကိုလတ်နှင့် အမြဲစွပ်စွဲနေသည့် သိမ်းပိုက်ကို မိုး ချစ်မိပြီဆိုပေမယ့်

မိုးအချစ်ကို သူ့ကို အလွယ်နှင့် မပေးချင်။ သူ့ရင်ထဲက သံသယတွေ ကင်းမှ ကြည်ဖြူစွာ ပေးအပ်ချင်သည်။

အမြဲတမ်း ကိုလတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးနှလုံးသားကိုရော၊ မိုး မာနကိုပါ ထိကားစော်ကားသူ၏ သဝန်ကြောင်မှုအောက်မှာ မိုးကိုယ်မိုး မမြုပ်နှံချင်။

ထို့ကြောင့် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်နှင့် လိုအပ်တာ တွေထည့်ပြီး မိုး အိမ်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မနက်ခင်းစောစောပို ကားအသွားအလာတွေကို မပြတ် တွေ့နေရသည်။ အငှားကားတစ်စီးတလေ တွေ့ရသော်လည်း ခရီးသည်တွေပါလာသဖြင့် မိုးကို ရပ်ပေးမည့်ကားမရှိ။ သူမလုပ် ရပ်တွေ မှားလား၊ မှန်လား သေချာမခွဲခြားနိုင်ပေမယ့် မိုးရင် ထဲမှာ နာနေသည်။

နားခိုစရာရင်ခွင်၊ ဆီးကြိုမယ့်အရိပ် မရှိပေမယ့် မိုး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။

မွန်ယုယု ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် သက်ရှိလူဆိုလို့ မိုး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

သည်အချိန် မိုး တစ်ယောက်ယောက်က မြင်ပါက ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲလို့ ထင်မည်မသိ။ မိုး ရှေ့ကိုတိုးပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ မိုးသူငယ်ချင်း ဝေမာဆီကိုသွားမည်။ ဝေမာက မိုးကုတ်မှာနေသူ။ မိုးကိုမြင်လျှင် အံ့သြမှာသေချာသည်။

မေမေနှင်းကတော့ မိုးပျောက်သွား၍ စိတ်ပူတော့မည်။ နောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ကာ ချောမောနှစ်သိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်အလာ...

ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် ကားမီးရောင်ကြောင့် မိုး လမ်းတစ်ဖက်သို့ သတိဖြင့် တိုးအရပ်...

“ကျွန်း”

“မိုး”

“ဟင်”

အရှိန်နှင့် မောင်းလာသော ကားက မိုးအနားမှာ ထိုးရပ် လာပြီး ကားမှအပြေးဆင်းလာသည့် သိမ်းပိုက်ကို မြင်လိုက်၍ နေရာက လှည့်ပြေးမည်အပြု သိမ်းပိုက်က မိုးအနားသွားခနဲ ရောက် လာကာ မိုးကိုယ်လေးကို သိမ်းပွေ့လိုက်၏။

“မိုး...မိုးရယ်”

“ရှင် မိုးကိုလွှတ်၊ ရှင်ကို မိုး သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

မိုးက သူလက်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ဇွတ်ရုန်းပေမယ့် သူက မလွှတ်။ သိမ်းပိုက်ရင်ခွင်နွေးနွေးထဲ ထွေးနေကျ ရောက်သွားသည်။ မိုးကို သူက ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခြွေချသည်။

တင်းကျပ်သွန်းသော အပွေ့အဖက်နှင့် မွတ်သိပ်ပြင်းပြသော သွေးရူးသံရူးပမာ ရှိနေသည့် သူထဲမှ အနမ်းကြမ်းကြမ်းများကြောင့် မိုး ဦးသိမ်းပိုက်ရင်ခွင်ထဲက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဖယ်...လွှတ်၊ မိုး ရှင်နောက် မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူး မိုး၊ မောင့်ကို မင်း အရူးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလား”

သူရင်ခွင်ထဲ မိုးကိုယ်လေးကိုပို၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး မိုးကို ခပ်ကျိတ်ကျိတ်မေးသည့် သိမ်းပိုက်ကြောင့် မိုး နာကျင်မှုဖြင့် သူရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရိုက်လိုက်ပြီး...

“ရင်ကွဲအောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ မိုးကို မတရားစွပ်စွဲပြီး အနိုင်ယူခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“မိုးချစ်တာ ရှင်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုလတ်ကိုပဲ ချစ်တာ”

“ချစ်...ချစ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့သူကို ချစ်၊ အခု မင်းမောင့်နောက်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ မာမီသိရင် ရင်ကွဲမှာ သိလား”

“သိ...သိ၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ရှင်ပဲလုပ်တာ၊ ရှင်ကို မိုး မုန်းတယ်”

“မုန်းဟယ်”

နာကျင်ကြေကွမှုတို့ဖြင့် မိုး သိမ်းပိုက်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် အားရှိသလောက် တွန်းထိုးထုရိုက်နေပေမယ့် သိမ်းပိုက်ကတော့ နည်းနည်းမှ မမူ။

မိုး ရိုက်နေသမျှကို ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ခံယူရင်း မိုးကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီမလိုက်သည်။

“ရှင်နော်...လွှတ်ဆို၊ မိုးအသားကို မထိနဲ့၊ ရှင်ကို မုန်းတယ်”

သိမ်းပိုက်က မိုးစကားများကို ဂရုမစိုက်။ မိုးကိုယ်လေးကိုသာ ဇွတ်ပင် ကားထဲသို့ ဆွဲပွေ့ချီမလာပြီး ကားထဲရောက်အောင် ထည့်သည်။

မိုးမှာ ရုန်းကန်ရင်းနှင့်ပင် သိမ်းပိုက်ကားထဲသို့ ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်။

သိမ်းပိုက် မိုးကိုယ်လေးကို ကားထဲသို့ ထည့်ပြီးသည်
နှင့် ကားတံခါးများကို သေချာစွာ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ မိုး မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျလာသည်။

“ရှင်နောက်ကို မလိုက်ဘူး”

“ကားကို အခုရပ်”

“ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

မိုးက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနှင့်။ လက်လှမ်းမှီသ၍
လည်း သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်နေပေမယ့် သူက ကားမောင်းတာ
ကို မရပ်။

“မင်းမလိုက်လို့ ရမလား၊ မင်းက မောင့်မိန်းမ၊ မောင့်
ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေရမယ်”

“ဘာ...မောင့်မိန်းမလဲ၊ သွား သွား၊ ရှင်နဲ့မိုး ဘာမှ
မပတ်သက်ဘူး”

“ဘာလို့ မပတ်သက်ရမှာလဲ၊ နောက်ဆို သားသားမီးမီး

တွေတောင် ရတော့မှာ”

“ဘာ သားသားမီးမီးလဲ၊ ရှင်လိုလူနဲ့ ဘာသားသမီးမှ
ရစရာမရှိဘူး”

မိုးက စိတ်နှုတ်နှုတ်နှင့်အော်တော့ သိမ်းပိုက်က မိုး မမြင်
အောင် ချစ်စနိုးပြီးသည်။ အားလုံး သူ့အပြစ်ဆိုတာ သိမ်းပိုက်
သိသည်။ မိုးကို ကိုကိုလတ်နှင့်ပြော၍ မိုးစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်
ရသည်မှာ သူ့အမှား။

သိပ်ချစ်လွန်းတော့လည်း သဝန်တိုမိသူကို အပြစ်ဆို
ချင်လည်း ဆိုနိုင်သည်။ မိုးကိုယ်တိုင် သူ့ကို တကယ်မမုန်းတာ
သူ သိသည်။

ဒါပေမယ့် မိုးက အစထဲက မာနကြီးသူ။ စိတ်ဆတ်သူ
ဖြစ်၍ စကားအမှားမခံ။ သိမ်းပိုက်စကားတွေက သူ့မာန၊ သူ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ကားသည့်အတွက် သူ့ကိုထားပစ်ဖို့ မိုက်မဲ
စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုး၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ မောင့်
အပြစ်ပါ၊ မောင် သဝန်တိုလို့ မိုးအပေါ် သိပ်ချစ်လို့၊ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရ
တာပါ၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်၊ နောက် မိုး မကြိုက်တာ

ဘာမှမပြောဘူး ဟုတ်လား”

နူးညံ့ညင်သာသော အနင်းတို့နှင့် ချောမောတောင်းပန်နေပေမယ့် မိုးက ငိုရွှိက်ဆဲ။ ခွင့်လွှတ်စကား တစ်ခွန်းမပြော။

သူရင်ခွင်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ကိုသာ ဇွတ်တိုးကြိုးပမ်းနေသည်မို့ သိမ်းပိုက် ချစ်ဇနီးကိုယ်လေးကို အသည်းယားစွာ ဖျစ်ညစ်လိုက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ဘာလို့ ဒီလောက် ရုန်းနေရတာလဲ၊ မောင် တောင်းပန်တာကို မိုး ခွင့်မလွှတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မိုးနှုတ်မှ ဘာစကားမှမဆို ကျိတ်သာငိုနေ၍ မိုးကို ပိုအသည်းယားနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေသည့် မိုးမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင့်နောက်ကို မိုး မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

မိုးက သူမအား လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ဖက်ကာ ကားမောင်းနေသော သိမ်းပိုက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပြောတော့ သိမ်းပိုက်က မိုးကိုပြန်ကြည့်ကာ...

“ကြားတယ်၊ မလိုက်လို့မရဘူး၊ မင်းဟာ မောင့်မိန်းမ၊ မောင့်မိန်းမကို မောင် ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာ မိန်းမလဲ”

“မောင့်မိန်းမမို့ မိန်းမခေါ်တာ အပြစ်လား”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ ယ့်နုရောင်မျက်နှာလေးနှင့် သူ့လက်တွေကို ဇွတ်အတင်း သူမကိုယ်မှ ခွာချနေ၍ သိမ်းပိုက်က လွတ်မပေးပဲ တမင်ပိုတိုး၍ ဖက်လိုက်တော့ မိုးမှာ အနေရခက်စွာ မွန်းကျပ်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မိုးကို လွှတ်စမ်းပါ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ချစ်တယ်”

“အို”

မိုးပါးလေးတစ်ဖက် နွေးသွား၍ မိုးမျက်နှာ နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွားသည်။ အခုတော့လည်း သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း။ မိုးရှေ့မှာ ကဲပြဲ သည်းပြနေလိုက်တာ။

ဟိုတုန်းက မိုး မုန်းခဲ့သည့် သိမ်းပိုက်ဆိုသည့်လူနှင့် လုံးဝတခြားစီ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပုံက မုန်းစရာ။

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါလား မိုးရယ်”

“ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက်ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာ
ပျက်သွားကာ မိုးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။
ပြီးမှ မိုးကိုယ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွေလျက် ရင်ချင်းဆွဲကပ်
ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ပြောစမ်း၊ မင်း မောင့်ကို မချစ်ဘူးလား၊ ချစ်မှာ
လား”

မေးပုံက ခပ်တင်းတင်း။ မိုးက မချစ်ဘူးဆိုရင် မိုးကို
ထရိုက်တော့မည့် မျက်နှာနှင့်လူကို မိုး ရွံချင်သည်။

“မချစ်ဘူးဆိုရင် ရှင်က မိုးကို ဘာလုပ်မလုပ်လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ မောင့်ကို မချစ်တတ်သေးတဲ့ ကောင်မ
လေးကို ချစ်တတ်လာအောင် မောင်ကိုယ်တိုင် သင်ပေးမလို့”

“ရှင်နော်...လမ်းမကြီးမှာ”

“အို...အို”

စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားည့်အထိ သိမ်းပိုက်
အချစ်တွေက လှိုက်လှဲခြင်းတွေနှင့် သိပ်သည်းစွာ မိုးကို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းပင် ပွေဖက်နှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မိုးရယ်”

အိုကွယ်။

မိုး စကားပြောခွင့်မရနိုင်တော့အောင် သူ့အနမ်းများ
အောက်တွင် လှိုက်ဖြာသွားသည်။ တင်းကျပ်လွန်းသည့် နောင်ဖွဲ့မှု
အောက်မှာ မိုးရင်ခုန်နေသည်။ အေးစက်နေသည့် မိုးနှလုံးသား
တွေ နွေးထွေးရှင်သန်လာအောင် ချစ်တတ်လာအောင် အချစ်တွေနဲ့
ပြုစားခဲ့သူ တခြားသူမဟုတ်။

တစ်ချိန်က ကြည့်မရအောင် မိုး မုန်းခဲ့သည့် သိမ်းပိုက်
ဆိုသည့်လူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကလည်း အံ့သြမယုံနိုင်စရာ။

“မိုး”

“အို...တော်ပြီလို့ ပြောနေတယ်”

“ရှင်နော်”

“ဒါဆို မိုး မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“မုန်းတယ်”

“မိုးရယ်”

“မိုး တကယ်ပြောတာ၊ သံသယများတဲ့လူမျိုးနဲ့ မိုး အတူ
မနေချင်ဘူး”

“အခုချိန်ကစပြီး မိုးအပေါ်မှာ ဘာသံသယမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ယုံပါ အချစ်ရယ်”

“သဝန်တိုတယ်ဆိုတာကတော့ ချစ်လို့ပါ”

“တော်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“အခုတော့ ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကို ချစ်ပြီပေါ့နော်”

“အင်း”

“ပါးစပ်က ပြောပါကွာ”

သူ့စကားကြောင့် မိုးက မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူက မိုးပါးကို ဖွဖွရွှိတ်နမ်းသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲကွာ”

“ယောက်ျားတွေရဲ့စကားကို မိုးက လွယ်လွယ်နဲ့ ယုံမယုံ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး သိလား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း မိုးကို မောင် ပိုင်ဆိုင်

ခွင့်ရတာပေါ့”

“တော်ပါ၊ အခုမှ အပိုတွေ သိပ်တတ်နေ”

“ဪ...တကယ်ခံစားရလို့ ပြောတဲ့စကားကို မိုးက မယုံဘူး”

“ယုံချင်စရာလား၊ တစ်အိမ်ထဲမှာ အကြာကြီးအတူ နေလာခဲ့ပြီး ကတိတွေဘာတွေ ပေးပြီးမှ”

မိုးစကားကြောင့် သိမ်းပိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မိုးက မောင့်ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို မိုးလည်း မောင့်လို ပြန်ကလဲစားချေပေါ့”

မောင့်စကားကြောင့် မိုး လက်သီးဆုပ်လေးတွေ မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးပေါ် တဖုန်းဖုန်းရောက်သွားတော့ မောင်က မိုးလက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ဖမ်းချုပ်၍ မြတ်နိုးစွာ ရွှိတ်နမ်းပါသည်။

“ဟေး...လူကို ဘယ်နှယ် ထုရိုက်နှိပ်စက်နေရတာ တုန်း”

“သွား...လူဆိုးကြီး၊ မိုးကြောင့် ရှင်သိပ်နစ်နာနေဦးမယ်

သိလား”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို မောင်လို့မခေါ်ဘဲ ဘယ်က ရှင်

ကြီးက ပါလာရတာလဲ”

“မောင်လို့ခေါ်”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ခေါ်ပါကွာ၊ မောင့်မိန်းမက လိမ္မာပါတယ်”

မိုးကိုယ်တိုင် မောင့်ကို ချစ်မိပြီမို့ ချစ်သူကို မိုးကြောင့်
စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ
ကိုထိုးအပ်လျက် ကွယ်ရင်း...

“မောင်”

“မိုး...မောင်အချစ်ရယ်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို မိုး သိပ်ချစ်ပါ

တယ်”

“မိုးရယ်”

လှိုက်လှဲစွာ ပြောကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေကို မိုး

ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ ခံယူမိရပါပြီ။

“အခုချိန်ကစပြီး မောင့်ကြောင့် မောင့်ဇနီးလေး ဘယ်
တော့မှ မျက်ရည်မျက်စေ့ရဘူး၊ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ ကတိပေး
ပါတယ်ဗျာ”

“စကားကို လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင့်အချစ်က မောင့်စကားကို မယုံ
လို့လား”

“ယုံချင်စရာလား၊ အခုလဲ မိုးကို မောင်ကိုယ်တိုင် ကတိ
ပေးပြီးမှ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“သွား...မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် သိသွားအောင် ပညာပေးဦးမှ ထင်တယ်”

“မောင်နော်”

မိုးထံမှ ရက်လန့်တာကြား တားမြစ်သံလေးအဆုံးမှာ
သိမ်းပိုက် မိုးကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးပြီး ချစ်စနိုးရယ်မော လိုက်
၍ မိုးကလည်း သူမကို သိမ်းပိုက် တမင် စနေမှန်းသိသွားသဖြင့်

ရှက်ရှက်ဖြင့် မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့်
ထုရိုက်လျက် မောင့်ရင်ခွင် မျက်နှာအပ်ကာ ချစ်သူနှင့်အတူ
ရယ်မောလိုက်သံ ချိုချိုလေးက ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် မျောလွင့်လျက်။

ရွှေဘူထီ

